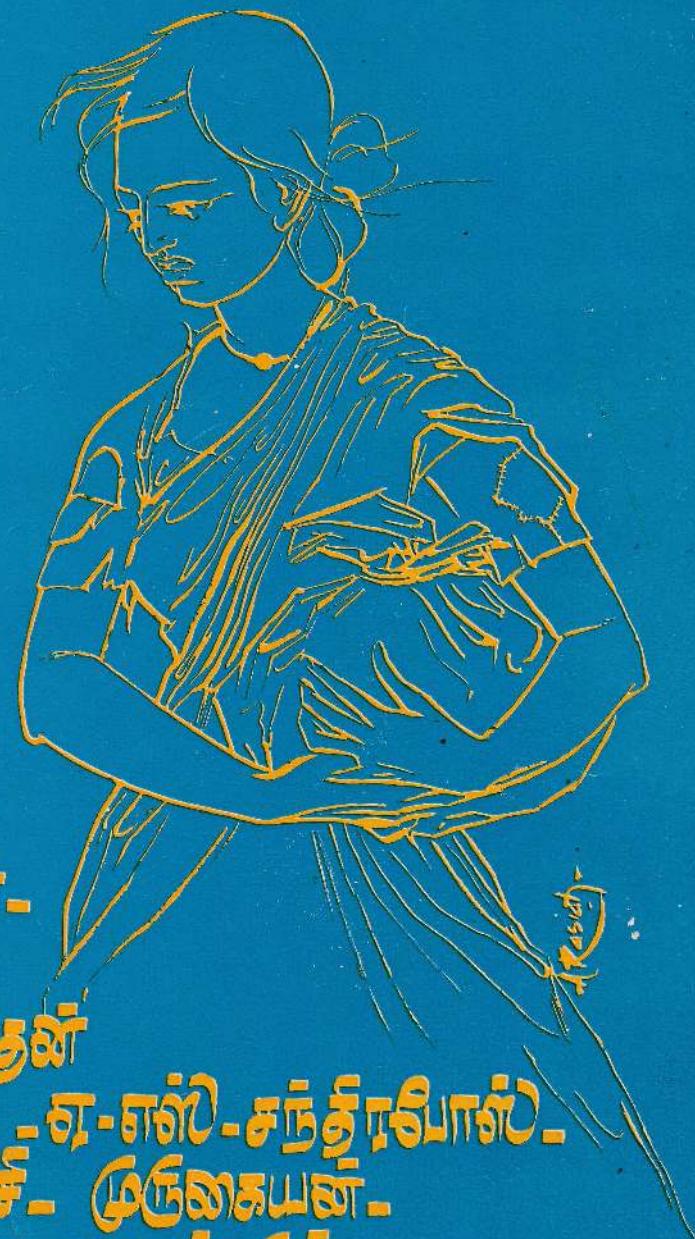

திருக்குருக்களை

- காலைதன காலையும்
 ரிஜியகாருதன் -
- நீண்டும் வசந்தம் வரும் -
 கீதகாஸ் வெல்லநாதன்
- சன்று திண்ணியும் கூந்து - - - - - ஏ-எஸ்.வி.சந்திரபிள்ளி -
- சீசந்திரலீல கோஸமிமலன நீண்டச் சூருவாகயன் -
- மஹீயத்தீன் வாலாழும் சட்டுக் குருவாக்குறும் -
 எல்.சாந்திக்ரமார் -
- கணை கடங்க காவியம் -

- காலைகளுடு

Digitized by Noolamai Foundation
noolamai.org/ajayamangalang

கிழவேச சஞ்சிகை ~

With best compliments from:-

SHAREX RADIO ELECTRONS

(SEA STREET)

1, 2, BEACH STREET,
COLOMBO-11.

With the best compliments of:-

NEW JOTHI VILAS

(HINDU HOTEL)

NO. 12, MODEL SHOP,
NUWARA ELIYA.

With Best Compliments from:-

BALASUBRAMANIAM S

NORWOOD.

“தீர்த்தக்கரை”

கால 1

அல்ல 3

தீர்த்தக் கரையினிலே 100!

தீர்த்தக்கரை நோக்கம்

ஆசிரியர் :
எஸ். பாத்திரமார்

ஆசிரியர் குழு :

எஸ். கோபால்
எம். திவாரி
எஸ். பாத்திரமார்

ஆசிரியர் குழு :

மு. குந்திராஜ்
எம். பாத்திராகவன்
எம். வெந்தால்
மு. பாலேந்திரன்
எஸ். செப்பராகாம்

“THEERTHAK KARAI”
55, CEMETRY ROAD,
MAHAIYAWA,
KANDY.

“எனிய பதங்கள், எவிய நடை, எனிதீர் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுதாங்கள் விரும்பும் மேட்டு இவற்றினையூடைய காளியமொன்று தற்காலத் திலே செய்து தருவேன் நமது தாய்மொழிக்கும் புதிய உயிர் தருவோன்றிருந்து” — கற்றிலும் தமிழின் பெயரால் எழுகின்ற சந்திக்களுக்கும், கலையின் பெயரால் நடக்கும் ஆரவாரங்களுக்கும் மத்தியில் பாரதியின் எளியைன இந்தக்கூற்று இன்னும் அதன் மகத்துவத் தைக் காலி நிறுகின்றது. இந்தக் கற்றிலையே எமது தேய்வ வாக்காகக் கொள்வதில் பெருமையுடேன் மேல்.

ஆனால் இப்படிக் காலாங்கு நோக்கம், ‘தமிழகு உயிர் கொடுக்க வந்தோம்’ என்று காதிக்கும் மமதை அல்ல நாம் ஆற்றிலும் பணி மிகமிகச் சொற்பானங்கு என்றாலும் பிரக்காக பூரவமாகவே ‘நீத்தக்கரை’ உணர்ந்துள்ளது.

குழந்தை பிறந்துவடனேயே எழுந்து நின்று ‘எனக்கு யாருடைய உதவியும் தேவையுமாது... எனக்கொண்டு கவனித்துக் கொள்ள எனக்குத் தெரியும்’ என்று கூறி முழும் கழுவச் சென்றால் யாருக்கும் சம்மதம்தான். இல்லை என்றாலும் யார்தான் கோபிக்கப்போவது? குழந்தைகளாயிற்று... மனிதக் குழந்தை கொபிற்றே!

தீர்த்தக்கரையும் இந்தப் பருவத்தில் நின்றுதான் உங்கள் அரசினரிப்புக்காகக் கரங்களை நிட்டினிற்றது. அதேஒழுக் இந்தக் குழந்தையின் யாத்திரையில் முகம் கொண்டு அவர்களைக் குழந்தையில் முயறும் மழைகளுக்குத்தான் எத்தனை. கழுகத்தில், பல்வேறுபட்ட நுறைகளில் வாசகர்களாக, விமர்சகர்களாக, படைப்பாளிகளாகச் சம்கொலைத்தோடும் சில சமயங்களில் துவரி வோடும் நிற்கிற இந்தப் புதிய கர்த்தாக்களுக்குத் தீர்த்தக்கரையின் தாய்க்கை ஆதாரமாக விளையும்.

இவ்வளவுதானு என்று நினைக்கிற உங்கள் நினைவுகளில், எழுதுக்களில். இத்தாய்மை கிருஷ்டிய அடையாளம் காணும் இந்த உறவில் சுங்கமிக்கத் தயக்கம் ஒரு தலையாகக் கூடாது.

தீர்த்தக்கரை உங்கள் ஒவ்வொரு படைப்பையும் மதிப்புவான்வடனேயே கணிமிடு செய்திருது. பிரசுரமே எல்லாம் என்பது வைத்திகூட. இந்தக் கலை இலக்கியம் பிரவாகத்தில் சுங்கமிக்க நிங்கள் கொள்ளுகிற முறை ஒரே ஒரு இலக்கியக்குத்தானின் கம்பிரத்தை உங்களில் கோறித்து நிற்கும்.

காலாங்கு, வாழ்த்துக்கள்.

வள்ளு தணியும் இந்து .!

1000 முறைகளை கட்டி

— ஏ. எஸ். சந்திரபோஸ்

உதறிப்போட்ட புந்தகனைப் போல, அவன்றி முடிகண்ட படி..... சட்டைக்கும்..... கால் சட்டைக்கும்..... நிறவேறுபாடே யில்லை. ஏனென்றால் இரண்டுமே ஒரே புழுதியில் புரண்டதுதானே. உடல் நல்ல கறுப்பு. கண்ண் துரு துருவன்று. இவன்தான் அந்தக் கிரி அவனே. கந்தையாவின் ஏழாவது பிள்ளை.

இவனுக்கு இப்போது பண்ணிரண்டு வயதிருக்கலாம். என்ற உண்மையை அந்த சிட்டுக் கிழவியும் பொடிகமீடியும் கறியபோது தான் அறிய முடிந்தது. இல்லாவிட்டால் ஏழு வயது பின்னையென்றே நினைத்திருக்கக்கூடிய அப்படிப்பட்ட உருவத்துக்குரிய வஞ்சலே தோற்றமளித்த அவனே, “அடேய் அம்பாஸ்டிடர்” என்று கூப்பிட்டால் போதும். “ஐயோ... இன்னும் எங்க அங்கா சடங்காவலங்களே” என்ற உரக்கவேக குறிவிடுவான். இந்த இவனயதிலேயே ஒத்துயெல்லாம் கறிப்பழக்கிய பெருமை அந்தச் சிட்டுக் கிழவியையே சேரும். சின்னஞ்சிறுசுக்கணை விடுவதாக இல்லை அவன். “அந்தக் கிழவியைக் கட்டுக்கிறியா?” “ஆவன் ஒங்க மச்சான் தானே” ... வர்டா என்பாஷா” என்று சென்றம் கொஞ்சிவிளையாடுவதில் சாமர்த்தியசாலியான அவனுக்கு வேறு என்ன தான் முடியும்? சிறுர்களின் முக்குக்கணைக் கூடச் சுத்தமாக வைத்திருப்பதற்குவழிகாட்ட முடியாது.

அந்தக் கந்தையாவின் மகனுள் ‘கல்லுமண்டிப்’ பயல், தினந்தோறும் அந்த வயத்தில் இருக்க

கும் சோழ, லீலாவின் மகன் ‘குமியின்னன்’, ‘கட்டுவட்டி’, ‘பூண்டிக்கண்ணி’ எல்லோனரும் கூட்டாகச் சேர்த்துக் கொள்ள மினாரு (விறகு) தேடப் போவதில் வெள்வனுவே இருந்தான். மினார் பொறுத்துவதில் அவனுக்கு நிருவென்று. இவன்தான் அந்தக் கிரி அவனே.

அவனுக்கென்று தற்போது இருக்கும் பெரிய சொத்து. தலையில் நான்காக மடித்து வைக்கக் கூடிய அளவில் உள்ள ஒரு சாக்குத் துண்டும். அவன் இடுப்பைச் சுற்றி, பத்துச் சுற்றுக்கற்றுமளவில் உள்ள ஒரு தும்புக் கயிறும் தான், இதை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் யாருக்கும் வீட்டுக்கொடுக்கமாட்டான். இரவில் படுக்கும்போது கூட அந்தச் சாக்குக் குண்டைத் தகையில் வைத்துக்கொண்டுதான் தாங்கவான், இரவில் நிதிரைக்குப் போகும் அவனுக்குவே தோற்றமளித்த அவனே, என்று கூப்பிட்டால் போதும். “ஐயோ... இன்னும் எங்க அங்கா சடங்காவலங்களே” என்ற உரக்கவேக குறிவிடுவான். இந்த இவனயதிலேயே ஒத்துயெல்லாம் கறிப்பழக்கிய பெருமை அந்தச் சிட்டுக் கிழவியையே சேரும். சின்னஞ்சிறுசுக்கணை விடுவதாக இல்லை அவன். “அந்தக் கிழவியைக் கட்டுக்கிறியா?” “ஆவன் ஒங்க மச்சான் தானே” ... வர்டா என்பாஷா” என்று சென்றம் கொஞ்சிவிளையாடுவதில் சாமர்த்தியசாலியான அவனுக்கு வேறு என்ன தான் முடியும்? சிறுர்களின் முக்குக்கணைக் கூடச் சுத்தமாக வைத்திருப்பதற்குவழிகாட்ட முடியாது.

கிழமை நாட்களில் விறகு தெடுக்கும் மாலை நேரங்களில் குருவி அடிப்பதுவும், அதுவும் இல்லாதுவிட்டால் ‘கூட்டுமார்புலு’ வெட்டப் போவதும் வழுமையால் நேரங்களில்தான் சிட்டுக் கிழவியும் குழந்தைப் பிள்ளைகளுடன் விளையாடுவான் ஒரு நாளைக்குச் சிட்டுக்கிழவியில் படுத்துவிட்டால்

கோட்டமே வெறிச்சோடிப் போய் விடும் என்று அந்தப் பொடியாயிதான் கூறுவான்.

சனி ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் வீடு மெழுவதற்கு கல்லுமண்டிப் பயலின் கோஷ்டிடி வெள்ளை பண்டேன்னுவதற்கும், சானி எடுப்பதற்கும் ஆளுக்கொரு கருஷியை எடுத்துக்கொண்டு போலார்கள். தோட்டி எடுப்பதை எப்படியா வது உருட்டிக் கட்டிக்கொண்டு வந்துவிடுவார்கள். அந்தச் சரண்டியைப் பிழித்தத்துக் கு அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய தெழுபே ஏற்பட்டு விடும். மூன்துக்குப் புல் இவெட்டப்போலும் பெரிய நினைப்பே அவர்களிடம் மேலியிருப்பதைக் காணலாம். சில நாட்களில் தூரத்து மலையில் கொழுந்து எடுப்பதாக இருந்தால் தேநீர் எடுத்துக் கொண்டும் முறப்பட்டு விடுவார்கள்.

இப்போதெல்லாம் ‘கல்லுமண்டியின்’ கோஷ்டிடிக்கு நல்ல வேலை கிடைக்குவதுள்ளது. புதிதாக நாட்டுப்பகுதியில் இருந்தவந்து தோட்டத்திற்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் பாஸ்மார்களுக்குக் கல்லுக்காலிக் கோட்டுப்போவதுதான். அந்த அப்பறை மிபாஸ் வீடு கட்டி முடிந்ததும் கல்லுமண்டிக் கோஷ்டிடிக்கு ஒவ்வொரு மூபா யில் தருவதாக்குக் கூறியிருந்தார். அதில் ஒரு சுதம் கூடப் பிசகாமல் கொடுத்த வீடு வார் என்ற நம்பிக்கையில் எல்லோருமாகக் கல் தூக்கிப் போட்டார்கள்.

சுற்கள் தூக்கிப் போட்டதில் கோழுவச்சுக்கதான் சிரமமாகப்

போய்விட்டது. அவன்து காலீல் ஒரு கற்பாறை உருண்டு விழுந்து விட்டது. இருந்தம் அவன் விடவில்லை, 'கம்மாவா ஒரு ருவா' என்று நெங்டிக் கொண்டே கற்களைத் தேடுவான்.

இந்த அப்புஹாமி பாலின் ஒரு சூபாவை எண்ணி 'கல்லு மண்டி' தனது மாமாவிடம் மாமா படத்துக்குக் கூட்டிட்டுப் போ மாமா... நான் பாலையா 'கல்லி கொடுத்ததும் தாரேன்' என்று அடிக்கடி தொல்லை கொடுத்து ஒரு படத்தையும் பார்த்து விட்டதாக கந்தையா தனது மைத்துண்ணே பொன்னையாவிடம் அடிக்கடி கறுவான்.

ஒருநாள் பொடிகாமிக்கு மிக நெருங்கிய வழியில் உறவினரான ஒருவர் — ஒன்றுவிட்ட சகோதர ஞம் — பொடிகாமி விட்டிற்கு வந்தார். அப் போது கோலையில் தான் வைத்திருக்கும் கள்ளுக் கோட்டிலுக்கு நன்றாக வேலை செய்யக்கூடிய நம்பிக்கையான பையன் தேவை என்றுமே பொடிஹாமி ஒ... இந்தா இந்த சிட்டுக் கிழவியிடம் கற்றினுதான் தேடிக் கொண்டு வந்துவிட மாட்டானா? என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

சிட்டுக் கிளவிக்கு அந்த என்னம் மெல்ல உறுத்தத் தொடங்கி விட்டது. 'ஆமா... அந்த கல்லு மண்டியத்தான் அனுப்பலாம் என்ற பேராசையுடன் கந்தையா விடம் வாய்விட்டுக் கேட்டும் விட்டான்.

கந்தையாவுக்கோ 'எய் என்னுதடிக் குழுத் மோசக்காரி, நான் தான் அடிமையாப் போயிட்டேனு என் புள்ளையையும் யாருக்கும் பத்து ரூபாய்க்கு வித்துப்படுவேன்னு நெலைக்கியோ' என்று கேட்பதற்குத்தான் துணிவு வரவில்லையே

கிழவி வந்து கேட்டதுமே 'சரியப்பா கொடுக்கிற தெய்வம் கூரையப் பிச்சக்கிட்டுக் கொடுக்குற மாட்டிரி ஜில்ல... சொல்லி ஏற்பாடு செய்யி நம்ம வயிறுதான் காயுதுன்னு ஏன் புள்ளைங்க வயிறும் காயலும். அதுங்க குறு லும்

போயித் தேரட்டும்... ஊரையும் பாத்த மாதிரி இருக்கு மில்ல... அந்த மேட்டு லயத்து கங்காணி வட்டுப் பேரன் இப்போ எப்புடி இருக்கான! யாரும் தோட்டக் காட்டுப் புள்ளைன்னு சொல்லுவாங்களா? என்று மிகுந்த நயத் துடன் கூறி முடித்தான் கந்தையாவின் மனைவி 'பெரமாயி'.

மறுநாளே, கோலைகலமாகப் பிரயாண ஏற்பாடுகள் நடந்தே நின. கல்லுமண்டிக்கு எவ்வித சலனமும் இல்லை.

காலைப் பொழுதில் கல்லு மண்டி முறப்பட்டு விட்டான். மூக்கு, பற்றக் கல்லை கந்தையாவின் பெரிய முயற்சியால் சுத்தமாகக் கழுவப்பட்டது. கந்தையா எவ்வளவு சிரமப்பட்டானே தெரியவில்லை. கல்லுமண்டி காலையில் நல்ல மேற்சட்டையும் காற சட்டையும் போட்டிருந்தான்.

கல்லுமண்டி. அம்மா அப்பாவின் ஆசியுடன் முன்பின் தெரியாத ஆனால் அந்தப் பொடிகாமிக்கு மிகவும் வேண்டியவருடன் முறப்பட்டு விட்டான்.

வீடுகளில் ஆட்டுக்குட்டியும், கள்றுகளும், கோழிக்குஞ்சுகளும் அவன் போவதைப் பார்க்கத்தான் செய்தன. அவனின் நான்பர்களும் வெடிக்கை பார்ப்பது போல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அந்த 'ஆயிபுள்' கல்லுமண்டியிடம் வந்து 'அந்தச் சாக்கையும் கயித்தையும் எடுத்துக்கொ' என்றார். ஆப்போதுகட அவன் விடுவதாக இல்லை. சற்று போசித்து விட்டுச் சொல்லுன். 'நா இருந்து வந்தோடன் கொடுத் துட ஒரும்' என்றார்.

பொடிகாமிக்கு வேண்டியவர் கந்தையாவிடம் கல்லுமண்டியின் பெயர் என்னவென்று, 'மேயாகே நம மொனவது' என்று கேட்டார். கந்தையாவும் கல்லுமண்டியின் தலையை வருடியவாறு கம்மா எல்லாரும் 'மணமுன்னு' கூப்பிடுற ஆங்க' என்று நயந்தான். 'ஒவ்விக்காங்... 'கலுமண்டி' கியலா ஆஹண்ட்' என்று பொடிகாமி.

சிட்டுக் கிழவியும் சரிநக... சரிநக... பேருக்கு ஒத்த ஆளுதான் 'கலுமல்லின்னே கூப்பிடுங்களே என்று சொல்லி வைத்தான். இப்படியாகக் கவலுமண்டியின் தலையில் ஒரு சின்ன தோட்டக் கிராமிய ஒருங்கிணைப்பு' நிறைவேற்றி வைக்கப்பட்டது.

எல்லோருக்கும் பயணம் கூறி விட்டு... கையைக் காட்டி ஆட்டிக்கொண்டே, சில படிக்கட்டுக் களில் துள்ளிக் குதித்து பாதையை விடைந்தவன் உற்சாகமாக நடைபோடத் தொடங்கினான். பாதையோரம் நின்ற வாகையில் இருந்த மீண்கொத்திக் கருவியைப் பார்த்தும் ஏற்பட்ட 'கல்லெறியும்' நினைவையும் ஒதுக்கிண்டுப்பட்ட பொடிகாமிக்கு வேண்டியவருடன் நடந்தான்.

நட்கள் வாரங்களாய், வாரங்கள் மாதங்களாய்... ஒரு வருடம் எப்படி ஓடி விட்டது. கலுமண்வியைப் பற்றித் தகவல்கள் பொடிகாமி மூலமாக அவ்வப்போது வந்து கொண்டிருந்ததால் கந்தையாவும் அவ்வளவாக அலட்டிக் கொள்ளவிவரை.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் கோலையில் இருந்து பொடிகாமியின் உறவினர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவரிடம் அந்த முதலாளி கந்தையாவிடம் கொடுக்குமாறு அனுப்பிய 'ஒரு மரத்துக் கள்ளும்' எவ்வித இருட்டியப்புதுன்றி வந்து சேர்ந்தது. கந்தையாவுக்கு மக்கைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலும் இறுதியில் வந்து சேர்ந்ததால் வந்த நபருடன் மகனைப் பார்க்க முறப்படத் தயாரானார்.

நகை நடுபிடிக்கும் கடையில் ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் வைத்த 'முக்குத்தி'யின் மேல் இன்னுமொரு ஜம்பது ரூபா மேல் திசமாக வாங்கிக்கொண்டு அதில் ஒரு ஆறு ரூபாவுக்கு 'பிஸ்ட்' பெட்டியும் வாங்கி வந்து கருசறுப்பாக மற்றைய பின்னைகளுக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வைத்தார். இன்னும் தேயிலை ஒரு இரண்டு ரூத்தல், இலைக்கோவா, செள செளக்காய்... இப்படி ஒரு பெரிய

முட்டையே கட்டி விட்டார். இவ் வளவும் தன் மகனை அழைத்துச் சென்றது மட்டுமின்றித் தன்மீது அன்பு பாராட்டிக் கள்ளுப்போத் தலையும் அனுப்பிவைத்த முதலாளிக்கல்லாமல் வேறு யாருக்கு?

பஸ் பிரயாணம்! ஆம் இந்த நீண்ட பிரயாணம் ஒருமுறை கண்டுகு 'சிட்டிசன்' விடயமாகப் போய்வந்த பின்னரான இரண்டாவது பிரயாணம் இத்தான்.

தனது விண்ணையின் எதிர்காலம் குறிக்கும் ஏன் தனது எதிர்காலம் குறித்தும்கூட ஒன்றும் அறியாத ஒருவனுக் கூவளவில் முட்டை சுட்டிக்கொண்டு அவர் போவதில் வியப்பொன்றும் இல்லைத்தான். ஆனால் இதைச் சுட்டிக்காட்ட கந்தையாவுக்கு ஒரு நாடியில்லாமல் போட்டிடத்தே என்று உணரவு தில்தான் காலத்தின் கொடுரோமே தங்கி நிற்கின்றதோ?

மாலை நான்கு மணி இருக்கும். முதலாளி வீட்டுக்கே கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்ட மனிதருக்கு மிகுந்த நன்றியைக் கறினார் கந்தையா:

கலுமல்லி, இப்போது வாட்ட சாட்டமாக கள்ளுக் கொட்டிலில் 'கள்ளை அளந்து கொடுக்கும் ஒரு ஷமியனாக எதிர்பார்த்தது எவ்வளவு தப்பானது என்பதை இப்போதுதான் கந்தையா என்னைப் பார்க்கிறோர்.

அவன் அந்தச் சுட்டைகளுடன் மகிழ்ச்சியாகச் சுட்டிபாளை கழுவிக் கொண்டிருந்தான். அப்பாவைக் கண்டதும் மகன் தூண்ணி ஒடி வந்தான். தொடர்ந்து முதலாளியும் ஒடி வந்தார்.

கக சேமங்களை மிக்க அன்புடன் கேட்ட அந்த முதலாளியியிடம் தரன் வாங்கி வந்தவற்றை யெல்லாம் கொடுத்தார். பிகவும் சந்தோஷப்பட்டார்கள். அந்தத் தேவிலையில் தேந்தீரும் வந்தது.

அன்று இரவு நல்ல பொரியல் வகைகளுடன் போன்றும் முடிந்தது. அந்த முதலாளியின் முத்த மகனாக இருக்க வேண்டும் — கந்தையா சொன்னாற்த சௌசெளங்காயைப் புதுமையாக அவள் அம்மாவிடம் விளவினான். அந்த முதலாளி இந்த சௌசெளங்காயைப் பெரிதுபடுத்திக் கூறுவது போல ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து சிங்களத்தில் கறினார். 'இத நல்லா அளிச்சி... இரண்டு மாட்டு மூன்றும் போட்டு கஞ்சி மாதிரி க்காசி சினு நம்ப நாயி நல்லாக குடிக்கும்' என்றார்.

கந்தையாவுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டிருக்க வென்டும், 'என்னடா நாய்க்குப் போடுவதையா நாம் கற்பகதருவாகக் கொண்டு வந்தோம்' என்று. இல்லையேல் அவர் முகம் அப்படிச் செத்திருதிருக்காது.

அந்த இரவில் ஆசையான அரவணையில் 'கலுமல்லி' லயிந்து விட்டான்; கந்தையாவின் நெஞ்சுக்குள் ஒட்டி ஒதுங்கிக்கொள்ள முயற்சித்தான். கந்தையா அவளை அணித்து அவனது மெலிந்த முதுகைத் தட்ட வீக் கொடுத்துக் கொண்டே தூங்கினார்.

அதிகாலை நான்கு மணி இருக்கும். 'கலுமல்லி', 'கலுமல்லி, என்று குளினி அறையில் இருந்து வந்த குரவின் சப்தத்தால் கந்தையா விழித்துக் கொண்டார். 'என்னடா இத்த நேரத்தில் எழுப்புருங்க' என்று நினைத்துக் கொண்டே மெல்ல மகனைத் தட்டினார். 'என்றுமண்டி' கல்லுமண்டி' என்று. கல்லுமண்டி முணங்கிக்கொண்டே சொன்னான்: 'இன்னைக்கு மாத்திரம் தூங்கிட ரேன் அப்பா' என்றவாறே முடன்கிக் கொண்டான். கந்தையாவுக்குப் புத்தியில் 'பளீர்' என்று ஏதோ தட்டியது. 'என்னடா' எந்த நாளும் இவ்வளவு வெள்ளைவே எந்திருச்சிறுவியா?

மகன் ம்... ம்... என்றவாறே நெளிந்து கொண்டான்.

குசினியில் ஏதோ முனைகள், யாரோ வந்து தரையில், கந்தையாவின் அணைப்புக்குள் கல்லுமண்டி உறங்குவதை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுப் போன்றதைக் கந்தையா

அவதாளிக்கவே செய்தார். கல்லுமண்டியை எழுப்புவதற்காகத் தான் என்று முடிவுக்கு வந்தார்.

காலை ஜந்தார மணி இருக்கும். கல்லுமண்டி நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். குசினியில் இருந்துவந்த பேச்சுக்குரல் கந்தையாவைத் திடுக்கிட வைத்தது.

'அப்பன் வந்துட்டான் மூதிமிற பாத்தியா. அஞ்சரபணியாயிருக்கி. அப்பன் வந்து துள்ள இருந்து கவனிச்செடிட்டுதான் வாரேன். எங்கள் எல்லாத்தையும் மதிக்காத மாதிரி நடத்துகிறேன். சுட்டியையும் ஒழுங்காகக் கழுவல, நெத்து ராத்திரி. அப்பன் போகட்டும் அப்புறம் புளியங் கொம்பில் என்ன ப்பாசெதின் நுகேட்டு ரெவெதோ... ஆத்திரமாகச் சிங்களத்தில் என்று மூம் கந்தையாவுக்குப் புளிந்து கொண்டது.

இவனே இங்கு புளியங்கொம்பு அடிக்கிறங்களா? எந்த நாளும் நடக்குமோ? மகனை எழுப்பிக் கேட்கத் துணிவில்லை கந்தையாவுக்கு.

இரவில் அவன் 'ஆயிபுள்ளை' 'ஆயிபுள்ளை' சாக்க உச்சிருக்கியா' என்றெங்காம் ஏதேதோ புலம்பியது கந்தையாவின் நினைவுக்கு வந்தது.

காலை ஒருவாறு எழுந்து பலவிளக்கும்போது யாரோ குசினியறையில் தாழ்ந்த குரவில் ஏசுவது கேட்டது.

காலைச் சாப்பாடு முடிந்த பின்னர் கந்தையா, முதலாளியிடம் மெல்லப் பேச்சைப் போட்டார் 'கலுமல்லி உட்டு அம்மா அவளைப் பார்க்க ஆசைப்படுதேங்க. கூட்டிட்கிட்டுப் போயிட்டு ரெண்டு நாளையில் அனுப்பிற்குறைங்க'

முதலாளிக்குப் புரிந்த விடது. சிங்களத்தில் கறினார், 'என்னத்துக்கு... என்னத்துக்கு... இங்குப் புள்ளை மாதிரியில் பார்க்கிறோம், என்று உன்னே சென்று இரண்டு

நாறு ரூபாய்த் தான் கணோக் கொண்டுவந்து கந்தை தயாவின் கையில் தந்தார். ‘கலுமன்னி’ புதுவருஷம் முடிஞ்சு வருஷச் சம்பளத்தையும் எடுத்துக்கிட்டு வரட்டும்... அவனுக்கென்னு கொற இங்கீ...’ முதலாளி மீசையைத் தடவி விட்டுக்கொண்டே சொன்னார். ‘அங்க வயத்துப் புள்ளோக் கோடு சேர்ந்து ஊர்க்குத் தீ வேற கெட்டுப் போயிருவான்’

கந்தையா ஏக்குத் தான் தோட்டத்துக் கடையில் பட்டி ருந்த கடன் நினைவுக்கு வந்தது.

தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னார். ‘அப்ப புதுவருஷத்துக்குக் கட்டாயம் அனுப்பிருங்க.’

கல்லுமன்றியிடம் விடைபெறுக்கோது கல்லுமன்றி, கந்தையாவின் காதோரமாக விக்கி விக்கிச் சொன்னான். ‘அப்பா, காலயில் எனியக் கூட்டிக்கிட்டுப் போறதாகச் சொன்னியே?’

கந்தையா மெல்ல அவனிடம் சொன்னார், ‘மொதலாளி ஒனிய புதுவருஷத்துக்குத்தான் கூட்டிக் கிட்டுப் போகச் சொன்னார்கூடா...’

புதுவருஷத்திக்கு ஒனியக் கட்டாயம் கூட்டிக்கிட்டுப் போயிருவென்.

‘அப்பா அப்ப அந்த ‘ஆயிபுள்ளக்கிட்ட’ ஏவுட்டுச் சாக்கையும் கயித்தையும் வச்சிருக்கச் சொல்லு. புதுவருஷத்துக்கு நாவந்திருவேண்ணு... எனக்கு வேணுமின்னு...’

கந்தையா முறப்பட்டு விட்டார்.

கல்லுமன்றி... இல்லை கலுமல்லி... புதுவருஷத்துக்குப் போவானே? மாருக்குத் தெரியும்? ஓ

அழியுங்கள் . . .

பாலஸ்தீன மூலம்: பெளிசூர்கி

நாட்டை எரித்துறித்து
நற்கனவைச் சுட்டெரித்து
எம்
பாடல் கீதங்களில்
மாய்ச்சங்கள் அமிலத்தை.

கொலைபுண்ட எம்மக்கள்
குருதிச் சுவகூனை
மரத் தூளால் போர்த்துங்கள்?

மதில்கவரின் சிறையகத்தில்
சிறைய்ப்பட்ட தியாகிகளின்
சீரிய குரல் எடுப்பை
விஞ்ஞான தொழிற்பெருக்க —
விரைவால் அடக்குங்கள்...

அழித்தொழிக்க வந்தவரே!
அழியுங்கள் அழியுங்கள்
பகம்புல் வெளிக்கொயும்
பாஸ்மிகு பூமியையும்
முன்னேர் படைத்தவித்த
ஒவ்வொர் சிராமத்தை
நகரத்தை பட்டாளத்தை
தகர்ந்து எறிந்திடுங்கள்.

தரை மட்பாக்டும்
மரத்தை இல்லத்தை
புத்தகத்தை கட்டித்தை
அனைத்துப் பகுதியையும்
வெடிருண்டால் வீழ்த்துங்கள்.

அழியுங்கள்!

தமிழில்: ராஜா

எங்கள் இலக்கியத்தை
இயம்பிவரும் நயந்தனை
வரலாற்றை, அதைக்கானும்
வரலாற்றுப் சுவடுகளை
அழியுங்கள்...

பூச்சிகளை — காடுகளை
அதன்
பொருள் குறிக்கும்
வார்த்தைகளை
பூண்டோடு அழியுங்கள்...

இன்னும் அழியுங்கள்...
இதைவிடவும் அழியுங்கள்
உங்கள் அட்சேயம்
ஓன்றும் எனை செய்யாது...

எமது முன்னோர்கள்
என்றென்றும் காத்துவந்த
மரத்துன் விதைகளை நான்
மறவாது காக்கிறேன்...

இந்த விதைகளையே
எனது தாயகத்தில்
மீண்டும்
விதை விதைப்பேன்.

நன்றி:
சிகரம் 80

நான்கு பதில்கள்!

நான்கேரம்,

கண்டி.

★ நான் எனது மகனுக்கு 'மார்க்ஸ்' என்று பெயர் குட்டலாம் என்று இருக்கிறேன். இது, நான் மார்க்ஸிது கொண்டுள்ள ஆழந்த பற்றின் காரணத்தால் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு பதிலுரைப் பீர்கள் என்று நம்புகின்றேன்!

ஓ இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிப்பதன் மூலம் இதை எல்லோர் முன்னிணையிலும் வைப்பதால் இல்லையா என்ற பெரும் தயக்கத்துடன்தான் பதிலளிக்கின்றேன். காரணம், இப்படி நீங்கள் 'மார்க்ஸ்' மீது வைக்கும் அன்பு படுமூட்டாள்த தனமானதாகப் பலருக்குத் தோன்றலாம். அவர்கள் நடக்கக்கூடும். ஆனால் நான் கூறுவது இதுதான். ஆழந்த அன்பு சில வேளைகளில் புதிதிழுப்புரவுமான அனுசுமுறையினை நிராகரித்து விடுகின்றது. உங்கள் மகனை நீங்கள் சில சமயங்களில் திட்டவும் கூடும், 'தடிப்பயலே' என்று அப்பொழுது நீங்கள் அன்பு வைத்தவரின் பெயரும் தேவையின்றி இழுக்கப்படுமே.

நடாசாரா.

நாவலப்பிட்டி.

★ எம். ஐ. ஆர். இங்கு இருக்கும் தேசிய இனங்களின் போராட்டங்கள் குறித்து முற்றும் முழுதான ஒருதலைப்பட்சமான, எதிர்மறையான கருத்தை மாநாட்டில் வைத்துள்ளது வருத்தத்தைத் தருவதாய் உள்ளதே?

ஓ. என்ன செய்வது? 'மக்கள் திலகம்', 'புரட்சி நடிகர்', 'மக்களின் தோழன்' என்ற பெயரிலெல்லாம் தமது படத்தின் மூலம் இதே தேசிய இனங்களின் பணத்தைச் சுரண்டிக் கொழுத்த வர்தானே. இந்தியாவில் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட பத்து விவசாயத் தோழர்களைச் சுட்டுக் கொன்ற விவசாயத் தோழன்தானே. வேறு எதைத்தான். இவரிடமிருந்து எதிர்பார்த்திர இதைத் தவிர.

வடிவேல்,

பதுணை.

★ அமெரிக்காவின் நெருக்கடிகளை நீகள் நன்றாகச் சமாளிப்பார் என்று கருதுகின்றீர்களா?

கார்ட்டர் பதிலிக்கு வந்தபோதும் இப்படியான கேள்விகள்தான் பரவலாகக் கேட்கப்பட்டது. ஏன்? சமாளிப்பார் என்ற நம்பிக்கைகூட இருந்தது! பாவம் மனிதர். உண்மையில் அவர்

வேறு ஒரு நாட்டில் பிறந்திருக்க வேண்டியவர். ஏனென்றால் அமெரிக்காவின் தற்போதைய நிலை தனைப் பார்த்துச் சிரிப்பதற்கு ஏற்ற பெரிய வாய் அவரிடம் தான் இருக்கிறது. எப்படி இருந்த அமெரிக்கா எப்படிப் போய்விட்டது என்று காதின் இந்தத் தொங்கவில் இருந்து மற்றத் தொங்கவில்லை விரித்துச் சிரிக்கலாம். என்று உலகத்தில் மனிதன் சுரண்டலை அறிந்தானே அன்றே அமெரிக்காவுக்குக் கேடுகாலம் பிறந்து விட்டது. இனி கார்ட்டர் போய் என்ன? நீகள் வந்து என்ன?

நாராயணசாமி.

மாத்தனை.

★ குறிப்பிட்டபடி 1983-ல் தேர்தல் நடங்குமா இல்லையா என்ற கேள்வி எழும்பியுள்ளதே?

ஓ என்னமோ தெரியவில்லை. ஆனால் தேர் தல் நடந்தாலும் நடக்காவிட்டாலும் தேசிய சிறுபான்மை இனங்களின் நிலைமைகள் சுற்று மோசமாகத்தான் இருக்கின்றன. கடந்த தேர்தலின்போது மலையகத்தில் கணிசமானானார், ஏனைய பெரும்பான்மை மக்களுடன் சேர்ந்து தமது வாக்குக்களை ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்குத் தான் வழங்கினார்கள். வரப்போகும் தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி வெற்றி பெற்றால் ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு வாக்கித்த மக்கள் என்ற வகையில் பாதிக்கப்படக்கூடும். இது ஒர் இனக்கலவரமாக வெடிக்கவும் கூடும். இப்படி இல்லாது. தேர்தல் நடக்காது என்று வந்தாலும், அதற்கிணைய மக்களின் அரசியல் எதிர்ப்புணர்வைத் திசை திருப்பும் பொருட்டு ஒரு இனக்கலவரம் ஏற்படவும் வாய்ப்புண்டு. இது குறித்து, சிறுபான்மை இனங்கள் மாத்திரமல்ல, பெரும்பான்மை இனத்திலுள்ள முற்போக்கு வாதிகளும்கூட கவனமாக இருத்தல் நன்று

மனைகரன்,

அட்டன்.

★ உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் நடந்த அமிர் — எம். ஐ. ஆர். சங்கையை இங்கே வானைவியும், பத்திலைக்கரும் மிகக் கீழ்த்தரமான அரசியல் நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டதே?

ஓ. ஆமாம். சும்மா மெல்லும் வாய்க்கு அவஸ்கிடைத்த கதைதான். எவையெவற்றைப் பயன்படுத்தி இனவாத உணர்வைத் தூண்டி மக்களின் அரசியல் உணர்வைத் திசை திருப்பலாம்

என்று பார்த்திருக்கும் பத்திரிகைகள் கார்ட்டுஸ் தொடக்கம் தலையங்கம் வரை எழுதித்தான் நிம்மதி அடைந்தன. இங்கு நிலைமை இப்படி. அது அந்த மாட்டுக்காரனுக்குப் புரிந்தால் தானே.

சுப்பிரமணியம், கொழும்பு.

★ புகழ்பெற்ற ரஷ்ய எழுத்தாளரான மார்க்ஸிங் கார்ப்பியின் நூல்கள் யாவும் சோஷலில் யதார்த தவாத் அடிப்படையில் அமைந்தவைதானு?

ஓ அப்படிக்கூற முடியாது. யாவையும் அல்ல, சில. ஆனால் அவரது நூல்கள் யாவுமே மனிதனது நல்ல அம்சங்களை முன்னெடுத்துச் செல்லக் கூடிய சிறப்பான தன்மையைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கச் செய்தன என்பதை மாத்திரம் நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். ஒவ்வொருவரும் தமது வாற்றாட்களில், இவரது நூல்களைச் சந்திப்பது ஒரு கட்டாயத்தேவை என்று கூடக் கூறலாம்.

சர்ம வெள்ளாந்துரை.

கொழும்பு.

★ 'நீ சொன்னால் கானியம்' — வரிகள் அழகாக இல்லை... ?

ஓ கண்ணதாசனின் பாடல் ஒன்றில் வரும் இந்த வரி அழகாகத்தான் இருக்கின்றது. கண்ணதாசனின் பாடல்களும் சிலருக்குச் சில நேரங்களில் கைகொடுத்து உதவுவதையிட்டு மகிழ்ச்சியே, இருந்தாலும், இந்த வரியைவிட, இதே பாடலின் முதல் அடியான, 'உனக்கும் வெட்க மில்லை' என்ற வரி இன்னும் சிறப்புற்று விளக்குவதாக எனக்குப் படுகின்றது.

ஞானகுருவின் பதில்கள் வேண்டுவோர் கேள்வி களை அஞ்சல்டையில் எழுதித் 'தீர்த்தக்கரை' முகவிக்கு அனுப்பாவும். ★

ரட்டில் | இதுயத்து ராகுங்கள்..!

வங்காளம் சிங்கப்பூர்
வருகுது சீமக்கப்பல்
சீமக்கப்பலேறி வாராரே நம்மதோ
பொழுதை சரணம் செஞ்சி
போராரே நம்ம பொடியன் தொர
ஆளை பிரப்பு வைச்சு
அக்கரையை போகவிட்டு
குதிர சுவக்கடிசு
வெரட்டுராரே நம்ம தொர
வேலை விடுவாராம்
வெள்ளை குண்டு விசுவாராம்
சந்தோஷம் வந்தவுடன்
சங்கெடுத்து ஊதுவாராம்
ஸ்டோருக்கும் கீழே
ஏழு வெச்சம் தேயிலயாம்
சேந்து நேர புடிக்க
சிநேகித்தத் தீன்னும் கானும்
மேல கொழுந்தெடுத்து
மேச மேல் பாடம்பண்ணி
பாலத்தில் நீற்கிறுனே
பாவி மகன் சின்னதொர்.

தொகுப்பு:

வெ. தங்கவேஸ்

திருஷ்ட்டூர் 1

● விமர்சனங்கள் இரண்டு

(1) ஊருக்கு நாறு பேர்,

எங்கெங்கு காணினும்.

ச. க. வேலுச்சாமி

“புரட்சிகர கற்பனை இறு” — “புரட்சியின் ஆதரவாளர்கள் இப்படித்தான் இந்த நாவலீச் சிலாகித்துப் போற்றுவார்களாகு” — ஜெயகாந்தன் அறிவித்துள்ளார்.

‘ஊருக்கு நாறு பேரில் ஆரம்பித்துக் கண்டைய ஒருவாறு ‘எங்கெங்கு காணினுமில்’ முடித்து வைத்துள்ள ஜெயகாந்தன் மேறும் தனது பின்னுரையில் கூறுகின்றார், ‘...எங்கெங்கே இதயங்கள் எப்படியெல்லாம் பற்றிக்கொண்டு எனின்றது என்று எடுத்துக்காட்டி நமது சமூகத்தின் பெரிய பீடங்களை அச்சுறுத்தி எச்சரிக்கக் கேள்வுதே இக்கால இலக்கியத்தின் தவிர்க்கவேண்டுத் தட்டமை...’

அவர் குறிப்பிட்டுள்ளபடியே, கம்மாவானும் கீக்கி என்று கத்தும் கிளியை விட்டுகிட்டு, சலசல வென்று ஒடும் நிதியைத் தான் டிக் குதித்து, பின் மந்தகாசமாக வீகம் காற்றையும் மறந்துவிட்டு இப்படி இவர் அச்சுறுத்தி எச்சரிக்க வெளிக்கிட்ட இந்தப் பெரிய பீடங்கள் யார், எவர் என்ற கேள்வி இந்த நாவலை ஆழந்து படிக்கும்போதுதான் விடுவிக்கப்படுகின்றது.

இவர் தனது பின்னுரையில் இந்த வெளியீடுகளை நியாயப் படுத்த என்னதான் எழுதி வைத்தாலும், என்னதான் குளறுபடி செய்துவைத்தாலும் இந்த நாவலை நேர்மையிகு எண்ணத்தோடு சிர

தூக்கிப் பார்க்கவேண்டியது ‘மக்ஞக்காக இலக்கியம்’ என்று கூறுவோரின் கடமையாகும்.

நாவலைப் பொறுத்தவரை, அதில்வரும் தனித்தனிப் பாத்தி ரங்களான ஆண், கோவிந்தசாமி, முக்குமணி ஆகிய பாத்திரங்களைப் பொறுத்துப் பெரிதும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் பொதுவாக நாவலின் உள்ளடக்கத்தைக் கூறி விமர்சித்தலே பொருத்தமானதாகும். ஏனெனில், இந்த நாவலின் முக்கியத்துவம் அதன் பாத்திரங்களில் இருந்து அல்ல, மாருக அதன் சமூக நடவடிக்கை, அது முன்வைக்க முனையும் சமூகக் கண்ணேட்டம் என்பவற்றிலிருந்தே தமிழ்க்கியத்துவம் பெறுகின்றது

ஆசிரியர் கூறும்கடை அற்புதமாக இருக்கின்றது: நாட்டில் ஒரு புரட்சிகரமான இயக்கம் இருக்கிறதாகும். அந்த இயக்கம் கோயிலையும் அரசையும் திருடி, அரசுக்குத் தெரியாமல் அனைக்குகின்றோம், நிலக்கரி தோண்டுகின்றோம் என்றெல்லாம் அரசுக்குச் சாமர்த்தியமாகப் போக்குக் காட்டிவிட்டு ஒரு பெரிய படைத் தளத்தை தடேய அமைத்துள்ளதாம். அந்த இயக்கத்தைச் சார்ந்த ஒருவர் இறக்கும்போது அவர், அவரது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஒருவரது பெயரைப் பிரேரித்துவிட்டு இறப்பாராம். இயக்கம் உடனே அப்படிப் பிரேரிக்கப்பட்டவரின் அரசியல் உணர்வு, வர்க்க உணர்வு,

தத்துவார்த்தத் தெளிவு ஆகியாதொன்றையும் லட்சியம் செய்யாது பிரேரித்தவரின் வாக்கைச் சிரமேற்கொண்டு, பிரேரிக்கப்பட்டவரை அழைத்துச் சென்று, இந்தப் பரம ரகசிய இயக்கத்தின் கருவாக இருக்கும் மத்திய குழுவை அறிமுகம் செய்துவைத்துவிடுமாம்.

இப்படிப்பட்ட இயக்கத்தைச் சார்ந்த ஒருவன் நாவலில் இறக்கின்றன. அப்படி ஒருவன் இறக்கும்போது, முந்தைய தேசியவாதியாகவும் தற்போது ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியனாகவும் இருக்கும் ஆனந் என்பவரின் பெயரைப் பிரேரித்துவிட்டு இறந்துவிடுகின்றன.

உடனே இயக்கம் வருகின்றது. முன்னர் குறிப்பிட்டது போலவே இந்தவனின் பிரேரணையை சிரமேற்கொண்டு, வேறு எது குறித்தும் லட்சியம் செய்யாததாய் ஆனந்தை ‘த்ரிலாக’ ஜேம்ஸ் பாண்ட் பானியில் அழைத்துச் சென்று இந்தப் பரம ரகசிய இயக்கத்தின் மத்திய குழுவை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கின்றது. (இதை ஒரு ‘புரட்சிகர லாட்ரிச் சீட்டுவிழுதல்’ என்று குறிப்பிடலாம்)

இங்கு, இவர் அவருக்குத் தரப்படும் துப்பாக்கியை ஒரு மரக்கட்டையைத் தூக்கிப் பிடிப்பது போன்ற ஒரு ‘தத்துவானானத்தோடு’ தூக்கிப் பார்க்கின்றார்.

பின்பு, அங்கே அவருக்கு, அணை கட்டுவதற்குள், 'அரசுக்குத் தெரியாமல்' துப்பாக்கி சுடுதலைப் பயிற்றுவிக்கின்றார்கள்.

துப்பாக்கி சுடுதல் யாவற்றையும் படித்து முடித்துப் பாண்டித் தியம் பெற்றபின் அவர் நேராகத் தன் ஊருக்கு ஒருபுது வேகத் தோடு வந்து இந்த மர்மமான இயக்கத்தைப்பற்றி ஒரு புத்தகம் எழுதி வெளியிடுகின்றார்.

இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்த மக்கள் அணைவும் இந்த இயக்கத்தை வரவேற்றக் கிடந்து துடியாய்த் துடிக்கின்றார்கள். இந்த ஒரு புத்தகம் முழு மக்களையும் நொடிக்குள் வென்றெடுத்து விடுகின்றது. இவ்வளவு நேரம் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அரசு இப்பொழுது 'படாரென்று' விழித்துக் கொள்கின்றது.

அரசு இயக்கத்தைப் பற்றி அறிகின்றது — புத்தகம் மூலம்! பொலீஸ்காரர்கள் நிலைமையை அறிகிறார்கள் — புத்தகத்தைப் படித்து! ஐங்கிபதி, நடுங்கிப் போய் இயக்கத்தை அங்கீரிக்கின்றார். தேர்தல் நடைபெற போகின்றது. இந்தியப் பெருங்குடிமக்கள் இந்த இயக்கத்துக்கு வாக்களிப்பதன் மூலம் இந்தியாவின் புரட்சியைப் பூரணத்துவப் படுத்துகிறார்கள்.

இவ்வளவுதான் கதை. இதற்குப் பெயர் புரட்சிகர கந்தப்பையாம். வருங்காலத்தில் இப்படிநடக்கலாமாம் — ஜெயகாந்தன் கூறுகின்றார்.

இந்தக் கதையை நியாயப் படுத்துவதற்காக அவர் கூறுகின்றார், 'எங்கோ செய்வாய்க் கிரகத்திலிருந்து விநோத ஜீவராசி கள் பூமியின்மீது படையெடுத்து வருவதாகச்' செய்யும் கந்தப்பையினைவிட இவ்விதமான புரட்சிகர கந்தப்பை உச்த்தியாம்.

ஆக, புரட்சி இவரது பாரவையில் 'செவ்வாய்க் கிரகத்தின் விநோத ஜீவராசி' படையெடுக்கும் சங்கதியாகத் தாழ்ந்து விட்டது. அப்படியே பார்த்தாலும்

கூட 'செவ்வாய்க் கிரகத்தின் ஜீவராசி கந்தப்பை' நூல் வடிவம் பெற்று வரும்போது ஏற்படுத்தும் பாதிப்பினைவிட இந்தப் 'புரட்சிகர கந்தப்பை' ஆயிரம் மடங்கு எதிர்ப் புரட்சிகர விளைவைத்தான் ஏற்படுத்திச் செல்லும் என்பதில் ஜீயங் இருக்க முடியாது.

நாவலில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள மிகமிக மோசமான சில கருத்துக்களை மாத்திரம் இங்கு தொடுக் காட்டுவது இவ்வளவையில் போதுமானதாகும்.

1. அரசைப் பலவினமாகச் சித்தரித்துல்:

இன்று இருக்கக்கூடிய சமூக நிலைமையில், ஆனால் வர்க்கத்தினரின் யந்திரமான அரசு மிகமிக நுணுக்கும் பலமும் வாய்ந்த வகையில் தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொண்டுள்ளது என்பது ஒரு யதார்த்த பூர்வமான உண்மை. இதைக் குறைத்து மதிப்பிடலோ, அன்றி இதன் இருத்தலை அடித்தனமாக அலட்சியப்படுத்துதலோ, இல்லையேல் அதனுடைய வர்க்க சுயரூபத்தை, வர்க்கக் குணுமசத்தைத் திரித்து மறுவகையாகக் காட்டுதலோ படுபச்சையான திரிபுவாத்தை விடப் பண்மடங்கு மோசமானது.

இந்த வேலையைத்தான் இங்கே ஜெயகாந்தன் செய்துள்ளார். இது பெரும்பாலும் சரியான இயக்கத்தின் வழிநடத்தவின் கீழில்லாத இளைஞர்களை அரசைநோக்கி ஒரு பார்வையை உருவாக்கிக்கொள்ள வைக்குவிக்கின்றது. இந்த வகையில், இந்த இளைஞர்களைக் காட்டிக் கொடுக்கும் பணி கச்சிதமாக நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.

2. இயக்கக் கங்பந்தமான தன்னிச்சைப் போக்கு:

சர்வதேச ரீதியாகவே நடந்து முடித்துள்ள பல வர்க்கப் புரட்சிகள் பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு மாத்திரமால்ல ஆனால் வர்க்கத்திற்கிற்கும் பல பாடங்களைப் படிப்பித்துத் தந்தேயுள்ளது. கரண்டப் படுகில் மக்கள் தமது எல்லா அடிப்படை உரிமைகளையும் ஆனால் வர்க்கத்தைத் தூக்கி வீசுவதின் மூலமாக மட்டுமே பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதையும் அப்படித் தூக்கிவீச ஸ்தாபனமயப் படுவதன் அவசியத்தையும் தெளிவுறப் புரிந்துகொண்டே உள்ளார்கள். அத்தகைய ஸ்தாபனத்தின் சரியான தத்துவார்த்தம் மிகமிக முக்கியத்துவப்பட்டுப் போவதை உலகெங்கும் நடைபெறும் மாற்றங்கள் எமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய நிலையில் சுதந்திரமாக ஸ்தாபனத்திற்கு ஆட்சேர்க்கும் போக்கு இங்கே நாவலில் முன்வைக்கப்படுகின்றது. எந்த அடிப்படையில் ஒரு ஸ்தாபனத்தில் ஆன எடுக்கப்படுகின்றது. நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயா அன்றித் தத்துவார்த்த தெளிவு, நிலைப்பாடு, வர்க்கக் குணுமசம், சடந்தகால — நிசம் காலக் கட்டங்களில் சமூகத்தில் அவர் வகித்துள்ள பங்கு போன்ற வற்றைக் கொண்டா?

இங்கே ஆனால் ஒரு எழுத்தாளன். ஆனால் நடைமுறையில் அவன் ஈடுபடாதவரை, அவன் ஒரு அனுதாபியாகவே இருக்க முடியும், அதுமட்டுமல்ல, ஒரு நடைமுறைப் புரட்சிகர கட்டத் தில்கூட்டுதிரியாகத் திரியும் அவன் ஒரு அனுதாபியாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆனால் இங்கே நாவலின் சித்தரிப்பினபடி, வாசிக்கும் பலருக்குப் பல சுகமான கற்பனை உருவாக வாய்ப்பு இருக்கின்றது. —... நாம் ஏதாவது எழுதி எழுதிக் கொண்டிருப்போம்... அல்லது இப்படி லேசான வேலைகளில் ஈடுபடுவோம்..., உழைப்பு, அர்ப்பணீப்பு, Risk, எல்லாமே கொஞ்சம் கஸ்டமான காரியங்கள்... ஒரு புரட்சிகர கட்டத்தில், புரட்சிவளர்ந்து, சமயத்தில் நம்மைவந்து அரவணைத்துக் கொள்ளும் என்ற எண்ணம்! ஆனந்துக்கு அடித்தலாட்சிச்சீட்டு இத்தான்! இது, "கொஞ்சம் தாங்கிக்கொள்கின்றேன் — புரட்சி வந்ததும் எழுப்பி வீடு" என்ற வரிகளையாத்த எண்ணம்தான்.

ஆக, இந்தச் சித்தரிப்பும் ஒரு எதிர்ப் புரட்சிகர உணர்வினைத் தான் ஒருவனில் ஏற்படுத்தச் செய்யும். பலரது ஊக்கமின் மைக்குத் தாலாட்டுப் பாடும், சித்தரிப்பு இது. ஒருவனது சோம் பித் திரியும் போக்கை நியாயப் படுத்த உதவும். அல்லது அவனையே அவன் சமாதானப்படுத்திக் கொள்ள உதவும் வாதமிது.

அடுத்தபடியாக, இன்று உலகம் முழுவதுக் ஏற்படும் வர்க்க எழுச்சிகள் ஒன்றை அரசுக்கு உணர்த்தியுள்ளது — அது என்ன வெனில் தான் இன்னும் நன்றாக Organize ஆகவேன்டும் என்ற அனுபவ உண்மையைத் தான். எனவே, இதற்கு முகம்கொடுக்கும் மக்கள் ஸ்தாபனங்களும் இந்த உண்மையை நன்றாக கவனத்தில் எடுத்தே இருக்க வேண்டும். இங்கு ஜெயகாந்தனது இயக்கத்தில் ஏதோ... தான்தான் நினைத்தபடி... காட்டின்நடுவே படைத்தளமும் ராணுவமும் — இதுகூட அனுபவமற்ற இளைஞரிடம் இருக்கக்கூடிய இவ்வகைச் சிந்தனையை உற்சாகப் படுத்துவதாகப் போய்விடுகின்றது.

3. மக்களை ஒரு புத்தகம் மூலம் வெளிறேடுத்தல்:

மக்கள் சச்திதான் யாவற்றையும் தீர்மானிக்கலும் ஒரு வெளிலும் சக்தியாக இருக்கப் போகின்றது. நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பொருளாதாரச் சூழ்நிலை, அதைஒடிய மக்களின் வளர்ச்சி, போராட்டங்கள் — இவ்வளவும்தான் மனிதனுலத்தின், அதன் வரலாற்றின் மிகமிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளுக்கு மக்களை இட்டுச் செல்லுகின்றன. ஒரு புத்தகத்தால் ஒரு நாட்டைப் புரட்டலாம் என்பது மக்களை மாத்திரமல்ல இதுகாலும் பல மக்களை நூல்களை எழுதிச் சரித்திரம் படைத்துள்ள பலரையும் தள்ளி மிதிப்பதாக உள்ளது.

4. சாதனீப்பு புரட்சி — வாக்களியிபு:

கடைசியில் ஜனத்திபதியும் மனம்மாறி விட்டார். இந்தியாவே

வேதம் படிக்கீச் சொல்லீ...!

வெள்ள வெள்ள கொட்டல்ல
வெள்ளக்காரன் பள்ளியில்
வேதம் படிக்கச் சொல்லி
வெஞ்சுத்துராரே சாட்டையில்

தொகுப்பு: வே. தங்கவேல்

ஒரு மனமாற்றத்துக்குள்ளானது — இதைவிட வருங்காலத்தில் யானைகள் எல்லாம் வாலை ஆட்டிக் கொண்டு ஆகாயத்தில் பறக்கக் கூடும் என்று கற்பனை செய்யலாம். இதனுடன் ஒப்பிடும்போது, அது ஒரளவு உண்மையாகக் கூடத்தோற்றமளிக்கக்கூடும். குதுவாதற்ற தன்மையுடையதாய் அமையவும் கூடும். ஆனால் இதுவோ ஒரு பயங்கர பூர்வவாயுத்திலீவியின் அடிமனதுக் கற்பனை எனபதைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாகிறது. இங்கே வர்க்கச் சமரசம் பேசப்பட்டுள்ளது: புரட்சிபற்றி ஒரு திரிக்கப்பட்ட கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. வரலாறு பூராக நடந்த புரட்சிகள் நிச்சயமாய், ஒரு வர்க்கம் தனது பலாத்காரத்தால் அன்றி வேறு எம்முறையாலும் பிறிதொரு வர்க்கத்தைத் தூக்கியெறிய முடியாது என்பதை நிரூபித்துள்ளன. ஆனால் இங்கோ, கடைந்தெடுத்த கருத்து முதல்வாதம் தரப்பட்டுள்ளது. புரட்சிகர மக்கள் வாக்கு ஒட்டுகளைச் சுமந்து வருகிறார்கள். ஆக, வாக்குகள் அழிக்கப்படவில்லை, சீர்திருத்தப்பட்டுள்ளது. வர்க்கமுரண்பாடுகள்...? ஜெயகாந்தனைப் பொறுத்தவரை அப்படி ஒரு சங்கதி இல்லை.

கூட்டுமொத்தத்தில். இப்படிப்பல திரிபுகளை முன்வைத்து புரட்சிகர மக்களைக் குழப்பியடிக்கும் கைங்கரியத்தை மிகயிக்க திறமையாகவே ஜெயகாந்தன் புரிந்துள்ளார்.

நக்லைட் போன்ற தனிரியக்கங்கள் தமது பிழைக்கை நடைமுறையினாடு உணரும்வேளை, இக்கட்டம் புதிய படிப்பினைக்

ஓடு பிழைதிருந்திய ஒரு சரியான பாதையினை உருவாக்கக் கூடிய ஒரு அற்புதமான காலகட்டமாகும். அத்தநல்ல முயற்சியைப் பலர் மிகுந்த புனித உணர்வுடன் செய்யும்வேளை சில சில்லறைகள் இத்தகைய கைங்கரியத்தில்... நம்பிக்கையற்று, திரித்துத் தள்ளுவதில், சுதந்திரமான கற்பனைகளில் கருத்துமுதல்வாதக் கண்ணேட்டங்களில் ஈடுபடுகின்றன.

கைலாசபதி, ஜெயகாந்தன் தொடர்பாக அன்று கூறிய விமர்சனம் இன்றும் மிகச்சரியாக இவருக்குப் பொருந்தும்.

'சமூகத்தின் தீழ்மட்டத்தில் உள்ள மக்களைத் தமது எழுத்திச் சித்தரிக்க முற்பட்ட இவர்கள் அப்பாத்திரங்களைத் தனிப்பிறவிகளாய்க் கண்டனரேயன்றி ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த வராய்க் காணவில்லை. காட்டவும் இல்லை. இதன் விளைவாகக் காலப் போக்கில், அந்தத் தனிமனிதவாதத்துக்கு ஆளாகிச் சமூகப்பார்வை குறைந்தவராய்ச் சில சர்ச்சைக்குரிய விவகாரங்களைப் பற்றி எழுதுபவராய் எளிதில் மாறிவிட்டார்'

இத்தகைய ஒருவர் புரட்சிகர எழுத்தாளனுய்தருவாக எந்த ஒரு கேவையோ அவசரமோ இல்லை. ஒரு புரட்சிகர எழுத்தாளனுக்கு நிலைப்பாடு, வர்க்க உணர்வு, ஈடுபாடு. Commitments என்பவை அவசியமுறுகின்றது. புரட்சிகர எழுத்தாளர்கள், புரட்சியைப் பற்றி எழுதக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் போதுமானவை இல்லை என்றால் அந்த இடங்கள் காலியாகவே இருக்க்கட்டும். அவற்றை நாம் பாதுகாப்போம், நானை நிரப்பப்படுவதற்காக. ★

(2) காணும் ஜெயகாந்தன்!

பாலசுப்பிரமணியம்

ஜெயகாந்தனின் 'ஊருக்கு நாறுபேர்' 1978 அக்டோபரில் மேசலா பிரசரமாகவும், 'எங்கெங்கு காணினும்' 1979 மே கல்பனைவின் முதல் வெளியீடாக வும் வெளிவந்தன. இதற்கு முன் வந்த திரு. ஜெயகாந்தனின் 'ஜெய சங்கர்', 'மனவளி மனி தர்கள்', 'எந்தையும் தாயும்', 'மகாயக்ஞரும்', 'பாவம் இவள் ஒரு பாப்பாத்தி' ஆகிய நாவல் களி னாடே இளையோடுகின்ற தொடர் பினை அறிய முடிந்திருந்தாலும் இவையைத்தும் 'எங்கெங்கு காணி னும்' கதையில் உச்சம் கொள்கிற ஒரு முழு நவீனத்தின் பாகங்களே என்பதை 'எங்கெங்கு காணி னும்' கதைக்கு எழுதுகிற பின்னுரையின் மூலம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

ஆனாலும் இத்தொடரின் ஏனைய சிலவற்றைப் போலவே 'ஊருக்கு நாறு பேர்' தனிக்கதையாகவும் கொள்ளத்தக்கது.

ஆனந்தன் ஒரு புரட்சிகர ஏட்டின் ஆசிரியர். கொள்ளை முயற்சியில் கொலைக்குற்றை சாட்டப் பட்ட அரசியல் கைதி ஒருவன் தூக்குமேடை போகுமுன் ஆனந்தனதைத் தான் சேர்ந்த 'ஊருக்கு நாறு பேர்' இயக்கத்தின் தனது பிரதியீடான அங்கத்தவராகவும் பிரேரிக்கின்றன. அப்பிரேரணையை ஏற்று முன்னர் தூக்குத் தண்டனையில் இருந்து அவனை விடுவிக்கப்பெறும் கையெழுத்துப் போராட்டத்தை ஆரம்பிக்கும் ஆனந்தன், இதன்பொருட்டுக் கொலையாளியின் கிராமத்தையும், கொலையுன்டவரின் குடும்பத்தையும் முகம் கொள்ளுகிறார். அவரின் முயற்சியின் முடிவுகள் தெரியுமின்றோமலையான்டி தூக்கிலிடப்படுகிறன. அவனது பிரேரணைக்கு ஏற்பாடு ஆனந்தன் இயக்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டுப் புதிய அனுபவங்களோடு

இரும்புகிறார். அவரது பத்திரிகை அந்த இயக்கத்தின் நாதமாக உருக்கொள்ளுகின்றது.

ஆனந்தன், கோவிந்தசாமி, ருக்குமணி ஆகிய பாத்திரங்கள் மூலமாக இந்தக் கதையை மிக அற்புதமாக எடுத்துச் செல்லுகிறார் ஆசிரியர். தூக்குத்தண்டனை பெறும் மலையாண்டியின் கிராமத்தையும் அதன் மைந்தர்களையும் கிந்தனை மாற்றங்களைப் பிரதிபலிக்கிற மாதிரியாகவும், அதே சமயத்தில் கிராமியத் தன்மையை இழந்து விடாமலும் சித்திரிக்கின்றார்.

ஜெயகாந்தன் 'எங்கெங்கு காணினும்' மிக்கான பின்னுரையில் கூறுகிற 'புரட்சிகர கற்பணை', 'ஊருக்கு நாறு பேர்' இன் பிற்பகுதி யில் தொற்றால் கொள்வதைக் காண்கின்றோம். இந்தக் கற்பணைக்கான புரட்சிகர அத்திவாரம் ஆனந்தன் வரைபடத்தில் காலு கிற ஏனர்ஸ்ட் சேகுவேராவின் தரிசனத்தோடு இடப்படுகிறது. அதன்பிறகு 'ஊருக்கு நாறு பேர்' இன் பிறகு அத்திவாரம் ஆகும் நம்மை இருந்து ஒரு ரம்மியபூம் பயபக்தியும் கலந்த கற்பணை யாத்திரையில் ஆசிரியர் நம்மை இட்டுச் செல்கிறார், பின்னுரையில் இவையைத் தும் ஒரு நாவலின் தொகுதிகளே எனப் பிரகடனப் படுத்தும்போது எது இலக்கு என அறிவிக்காமலே வாசகர்களை அழுத்துவதுவிட்ட ஆசிரியரின் சாமர்த்தியத்தையும் காணுகிறோம்.

இற்றைக்குச் சுற்றே முப்பான்டுகளுக்கு முன்னரும், இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த காலத்திலும் 'ஊருக்கு நாறு பேர்' என்ற இந்த இயக்கம் உருவாகி அடக்கப்பட்டவர்களுக்கும் ஆளுவார்களுக்கும் மத்தியிலே ஊருவில் புரட்சிகரச் சக்தியாய் உருவெடுத்து நிற்கிறது. இதன் நிபந்தனைகளை

மீறுமுடியாமல் இந்தியாவின் மத்திய அரசு தலைவனங்கு ஆட்சியை இயக்கத்துக்கு ஒப்படைக்கத் தயாராகும் அந்தத் தருணத்தில் கதை முடிந்து நாமும் விழித்துக்கொள்கிறோம். கதை தொடங்கி முடிந்திருக்கிற முப்பதாண்டுக் காலம், இதோ! இப்போது நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற காலம் தானே என்கிற உணர்வோடு ஜன்னலை விலக்கி நாம் காணுகிற உலகமும் அரசியல் பிரமுகர்களும், பொலீஸ் காரர்களும், உயர் பீடங்களும் யதார்த்த வாழ்வில் சுற்று மேமாரூயல் இருக்கிறதை உணர்கிற போது, 'ஜஸ் கிரீம்' கையில் கிடைத்ததும் கவைக்கு முன்னரே கனவில் இருந்து விழித்துக்கொள்கிற பாலகனின் வெறுமை நம்மையும் பிடித்துக் கொள்ளுகிறது.

இந்த ஆருதொகுதிகளோடு இவற்றோடு தொடர்புடையன வென ஜெயகாந்தன் கூறுகிற ஏனைய தொகுதிகளையும் மொத்தமாகப் பார்க்கிறபோது சில பொதுவான போக்குக்களை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது

முதலாவதாக பாரதத்தின் பாரம்பரிய கருத்தோட்டங்களுக்கும், முற்போக்கான போராட்டப் பேராக்களுக்கும் இடையேயுள்ள சிந்தனை இழைகளை ஜெயகாந்தன் அடையாளம் காணுகிறார். இதன் முன்னேடு பாரதியே. பாரதி அளவிற்கு இதில் ஆழந்த உறுதியையும் கம்பீரத்தையும் ஜெயகாந்தனில் காணுவிட்டாலும் அன்னம் காலத்தில் இதை மிக ஆரோக்கியமாக நிலை நிறுத்த முயலும் எழுத்தாளர்களில் ஜெயகாந்தன் குறிப்பிடத்தக்க கவராயிருக்கிறார். 'ஜெய ஜெய சங்கர்', 'எந்தையும் தாயும் இதற்குச் சான்று பகர்களினரன. சமுகப் புரட்சி என்பது இந்தச் சமுதாயம் கண்டுவந்திருக்கிற அனைத்து பாலகனின் வெறுமை நம்மையும் பிடித்துக்கொள்ளுகிறது.

தையுமே நிர்மலம் செய்வது என் கிற யாந்திரிக் வாதத்திற்கு எதி ரான ஜெயகாந்தனின் பங்கு காத் திரமானது.

இரண்டாவது அம்சம் இந்திய சுதந்திர காலகட்ட கதாபாத்தி ரங்களை இலக்கிய கர்த்தாக்களும் அரசியல்வாதிகளும் ஆக்கிவைத்தி குக்கிற பூஜையறைக் காட்சிப் பொருட்கள் என்ற நிலையில் இருந்து மீட்டு அவர்களின் வரலாற்றுக்கட்டத்தின் உயிர்ப்பையும் தற்காலப் பேரராட்டப் போக்கு களோடு அவர்களுக்குள்ள தார்மீகத் தொடர்பையும் நிலைநிறுத்த முயல்கிற முயற்சியாகும். ஆதி தொடங்கி சிங்கராயர் முதலான பல பாத்திரங்களில் இவர்களை நாம் காணுகிறோம்.

முன்றாவது சமகாலம் குறித்து ஜெயகாந்தனின் வார்த்தைகளில் அவர் எச்சரிக்க முயல்கிற சமூகத் தின் தற்கால உயர்ப்பிடங்களும் இதில் அடக்கம். இங்கே சமகால யதார்த்தத்திற்கும் ஜெயகாந்தனின் புரட்சிகர சுற்பணியின் தொடர்ச்சிக்குமிடையே பல சிக்கல்கள், முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. இந்தக் கதையோட்டங்கள் தமுக்கி நிற்கின்ற அவசரகாலச் சட்டப் பிரகடனக் காலம் பயங்கரவாத ஒழிப்பு என்ற தற்போதைய பொலிசாரின் அடக்கமுறைகள் என்பவற்றிற்குச் சில நியாயங்களை அரசியல் ரீதியாக இவை கற்பிக்க முயல்கின்றனவா என்றும் என்னைத் தோன்றுகிறது. ‘அந்த லாரிக்காரனும் நம்மவனுக்கு முடியும். அந்தப் பொலிஸ்காரனும் நம்மவனுக்கு இருக்க முடியும்.. இந்த அரசாங்கத்தின் எல்லாப் பகுதிகளும் உஞ்சதுப்போய் இருக்கின்றன’. இதைப் பயன்படுத்தியே — நாம் இந்த ஊரூவலை வெற்றிரகரமாக செய்துமுடித்திருக்கிறோம் — என்பது தான் உண்மை.

‘எனவே அவர்கள் மந்திரிகளாக இருந்தபோதிலும், சட்டசபைப் பார்ஸிமெண்டு உறுப்பினர்களாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், கவனர்களாக உயர்ந்திருப்பினும், உயர்தர அதி

காரிகளாக பொலீஸிலும் ராணுவத்திலும் பணியாற்றி விருதுகள் பதித்த உடைகளை அணிந்திருந்த போதிலும் இந்தச் சமூகக் கொடுமைகளுக்கே பணியாற்ற நேர்ந்தது’.

கதையில் வருகிற இந்தக் கூற்றுக்களோடு பொலீஸ் உத்தியோகத்தர்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிற விதமும், சித்திரவதை செய்யப்பட்ட, காவலில் பொலிசாரால் கொலை செய்யப்பட்ட அரசியல் இலைஞர்கள் மீண்டும் உயிரோடு இரகசியப் பாச்சறையில் இருப்பதாகக் கூறப்படுவதும் காவல்துறையினரின் கொடுமையையா அல்லது அவசரகாலச் சட்டகாலத்தின் தேசிய அரசியல் பின்னணியையா இவர் புரட்சிகரமாக நியாயப்படுத்த முற்படுகிறார் என்ற கேள்வியும் எழவே செய்கிறது. ‘இதன் பொருட்டு இந்த இயக்கம் ஜவகர்லால் நேருவிடம் மிக மரியாதையும் விகவாசமும் பூண்டுள்ளது’ ‘எங்கெங்கு காணினுமில்’ வருகிற இந்தக் கூற்று நேருவுக்கு மாத்திரமா, அவரது மகளிற்கும் சேர்த்து என்று நமக்கு எழுகிற ஜயமும் நியாயமானதே,

மொத்தத்தில் இந்தப்போக்கு களுக்கும் கடந்த காலத்தில் ஜெயகாந்தன் என்ற எழுந்தாளனின் தனிப்பட்ட சமூக அரசியல் போக்கிற்கும் தொடர்பு இருப்பதைக் காணுமுடிகிறது, அலுபவங்களை இலக்கிய மூலமாக்குவதும் அனுபவத்தை அப்படியே இலக்கிய தரமாக்குவதும் இரண்டு விடயங்கள். இவை இரண்டுக்குமிடையில்

லான ஊசலாட்டத்தை; மயக்கங்களை இத்தொடரின் பல இடங்களில் காணுகிறோம்.

தேசியரீதியா இப்போக்கினையும் சர்வதேசிய அரசியல் நிலைப்பாடுகளையும் தமது சாதாரண சமூக நாவல்களில் ஊரூவல் செய்யாமல் புரட்சிகர கற்பணையில் சங்கமிக்கிற நாவல் உத்திரால் காலத்தில் இது ஒரு இலக்கிய முயற்சி மாத்திரமே எனக்கூறிக் கொள்ளவும் வசதியாக இருக்கும். பரவலாக இந்தத் தொகுதியில் தொனிக்கிற ஒருவித ஒட்டுறவின்மையைப் பார்க்கிற போது ‘எங்கெங்கு காணினும்’ ஏற்படுத்துகிற விக்கிரமாதித்தன்களை உணர்வோடு எங்கே இந்த ஜெயகாந்தன் என்கிற வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏற்கிகொள்ளுமோ என்கிற நிச்சயமின் மையையாடு கூடிய ஒரு அசௌகரிய உணர்வும் ஏற்படுகிறது.

தமிழக இலக்கியத்துறையில் முற்போக்கான காத்திரமான சிந்தனை ஒட்டங்களை, பாத்திரவாரப்புக்களை, கதையம்சங்களை ஜெயகாந்தன் தமது ஏராளமான படைப்புக்கள் மூலம் ஏற்கனவே நிலைநாட்டியளர். அதை ஒரு சகாப்தம் என்றுகூடக் கூறலாம். ஆன்மீக உலகில் இருந்து தமது மீளப் பிரவேசத்தை பிரகடனப்படுத்த ‘எங்கெங்கு காணினும்’ என்கிற ஒரு கற்பணை முயற்சி தேவையற்றது. அது இல்லாமலே ஜெயகாந்தனை தமிழுகம் அறியும்; மதிக்கும். ★

சட்டங்களாமே சட்டங்கள்

“சட்டங்களாமே சட்டங்கள்... முதலில் அவன் எல்லோரையும் கொள்ளியதித்தான், நிலங்களை எல்லாம் பறித்துக் கொண்டான், மக்களுடைய செல்வங்களை எல்லாம் அபகரித்து யாவற்றையும் தனது ஆக்கிக் கொண்டான், தனக்கு எதிராய் இருந்தவர்கள் எல்லோரையும் கொள்ளுன். பிறகு கொள்ளியதிக்காதே என்றும், கொல்லாகே என்றும் சட்டங்கள் எழுநினுன். ஆரம்பத்திலேயே அல்லவா அவன் இந்தச் சட்டங்களை எழுதியிருக்க வேண்டும்.

— புத்துயிர்ப்பில் டாஸ்டாஸ்

(1) இளைய எழுத்தாளர்களும், அனுபவஸ்த்தர்களின் அரவினைப்பும்...!

— பி. கோவிந்தராஜ்

'முதலாவதாக 70 க்களை அடுத்து முற்போக்கு அணியில் ஏற்பட்ட பிளவுகள், வீழ்ச்சிகள், பின்னடைவு என்பன முற்போக்கு இலக்கிய அணியைச் சார்ந்தது குழுவினரைப் பெரிதும் பாதித்துள்ளன'.

'இரண்டாவதாக ஏனைய பலரைப் போலவே இவர்களும் சில கர்த்தாக்களையும், அவர்கள் தலைமைதாங்கிப் புதிய சமூக அமைப்புகளுக்கு அடித்தளம் நாட்டிய நாடுகளையும் தம் சிந்தனையின் ஆதர்சமாகக் கொண்டவர்கள். இன்று இந்த நாடுகளில் ஏற்படுகின்ற நடவடிக்கைகள், மாற்றங்கள் என்பன இங்கிருப்பவர்களின் உறுதிப்பாட்டை மிகவும் தாக்குகின்றன.'

தனது மேற்கூறிய இந்த வசனங்களில் சிவா ராமநாதன் வீச யத்தை நேரடியாகவே போட்டு உடைத்துவிடுகிறார். இன்று இலக்கையின் உயர்மட்டத்தில் நடக்கும் இலக்கியச் சர்ச்சைகள், சின்டுபிடிச்சுக்கு இந்த இரண்டும் பின்னணியாக இருக்கின்றன என்பதை ஏற்றுக்கொள்கிற ஆரோக்கிய மான போக்கிற்கு இது முன்னேடு.

அனால் முற்போக்கு அணியினரின் செல்வாக்கு மக்களிடையே பரவலாகக் குறைந்ததற்கு இன்னேரு காரணமும் இருக்கின்றது. யதார்த்த வாழ்க்கைக்கும் இவர்களுக்கும் இருக்கின்ற இடைவெளி யோடு தொடர்புடைய காரணமாகும் இது, சுருக்கத்தில் இந்தக் கர்த்தாக்கள், விமர்சகர்களில் பலர் கார்க்கியைச் சிலாகிப்பவர்கள், ஆனால் கார்க்கியின் வாழ்க்கையை வாழ்பவர்கள், வாழ முனைப்பவர்கள் அல்லர்.

இவர்களுக்கு மக்களோடு கைதைக்க, அவர்களது வாழ்வைப் பகிர்த்துகொள்ள நேரம் இல்லை. ஆனால் மக்களைப்பற்றி எழுதமட்டம் ஆர்வம் இருக்கிறது. இந்த விடையத்தை சிவா ராமநாதன் அழுத்த மறந்து விடுகிறார். முற்போக்கு அணிகளின் குறைகளைக் கூறுகின்றபோதே அவர்களைப் பாதுகாக்கிற ஆதங்கத்தையும் இவரில் காணகிறோம். இந்தப் போக்கு எனக்கு உடன்பாடு இல்லை.

குறிப்பாக தீர்த்தக்கரையிலும் பரவலாக ஏனைய சஞ்சிகைகளிலும் புதிதாக அறிமுகமாகின்ற ஒன்றுப்பள்ளுமைல் இல்லை.

எழுத்தாளர்களையும், அவர்கள் தொடுகின்ற பிரச்சனைகளையும் நோக்குகின்றபோது மக்களோடு தொடர்புடைய இலக்கிய உருவாக்கத்தில் நம்பிக்கை பிறக்கிறது. அனுபவமுள்ள இலங்கை முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள், கவிஞர்கள் தமது அனுபவங்கள், ஆற்றல்களைப் புதிய எழுத்தாளர்க்கு அனுசரணையாக்க முன்வரவேண்டும்.

ஏற்கனவே வரிந்து கட்டிக் கொண்டு இருக்கின்ற பிரச்சனைகளில் இளைய எழுத்தாளர்களையும் மூழ்கடித்து விடாமல் சரியாக வழிகாட்ட இவர்கள் முன்வரவேண்டும் என விரும்புகிறேன். இதே நேரத்தில் இளம் எழுத்தாளர்களும் எல்லாவற்றையும் தாங்களே புதிதாகச் சாதித்து விட்டோம் என்ற மயதையில் மூழ்காமல் இருப்பதும் அவசியம்.

இறுதியாக ஒன்று, சிவா ராமநாதனின் கட்டுயையை முழுதாக நோக்குகின்றபோது நம்பிக்கையோடு முற்போக்கு அணியை நோக்கும் என்போன்ற புதியவர்களுக்குச் சில குழப்பங்களையும் உண்டுபள்ளுமைல் இல்லை.

(2) மேலும் புதிய இலக்கிய

ஆய்வுகள் கேட்வை!

கடந்த தீர்த்தக்கரை இதழில் சிவா ராமநாதனின் இலங்கையின் முற்போக்கு இலக்கியம் போக்கு கள் குறித்த கட்டுரையைப் படித்தேன். பின்வரும் குறிப்புக்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளவும் ஆவலாய் உள்ளேன்.

கடந்த காலத்தில் இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கியம் என்னதான் ஆக்ரோஷமான வாதங்களை முன்வைத்து தம் சுருத்துக்களின் உறுதிப்பாட்டை ஸ்திரப் படுத்திக் கொண்டாலும், வெகுஜனங்களின் பார்வையில் இவையாவும் அச்ட்டையான மௌனத்திற்கு அல்லது என்னதான் பாதித்து விடப் போகின்றதோ என்ற ஏளனத்தில் அலட்டிக் கொள்ளாமலே இருக்கும் போக்கிற்கே ஆட்பட நேர்ந்தது. முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கும் போதெல்லாம், அது உயர்வாதம், இலக்கியம், மக்கள் இலக்கியம் என்றெல்லாம் அடை மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டதேயல்

லாமல் அதன் இன்றைய நிலை குறித்து அக்கறையான ஆய்வுகள் செய்யப்படவில்லை. மாருகத் தம் எதிரிகளை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு எதிர்ப்பதற்கு வசதியாக தாம் சிலாகித்த கருத்துக்களில் முற்போக்கு அம்சம் நிறைந்திருப்பதாகப் பாவனை பண்ணும் ஒரு புதிர்ப் போக்கே மேலோங்கி நின்றது. இன்றைய முற்போக்கு இலக்கியங்கள் மேலும் மேலும் குழப்பமும் சிக்கலும் நிறைந்த தாகத்தோற்றமளிப்பதற்கு இந்த அலட்சியப் போக்கு காரணமாக விளங்கும் வேலோயில் சிவா ராமநாதனின் இக்கட்டுரை இக்கட்டுரைக் கோப்பில் இருந்து விடுபடும் புதிய சிந்தனையைத் தோற்றுவிப்பது பெரிதும் நம்பிக்கை கொடுப்பதாகவே விளங்குகின்றது.

சிவா ராமநாதனின் மார்க்சிசு அணியில் தமிழை இனங்காட்டிக் கொள்ளும் போவிகளின் கபடத்தனத்தையும், அவர்களுக்கு முற்போக்குச் சிந்தனையில் இருக்கும்

நேர்மையின்மையையும் வெறுமே தொட்டுக் காட்டிச் செல்லாமல், இன்னும் ஆழமாகச் சென்று இப்பிரிகிருதிகளின் வர்க்க நிலைப்பாட்டையும், இன்றைய வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் இவர்களின் துரோகத்தின் கொடுரைத்தையும் வெளிக்காட்டும் இம்முயற்சி இன்றைய முற்போக்கு அணியின் சிந்தனை, குழப்பங்கள் பலவற்றைத் தெளிவு படுத்துவதாகவே அமைந்து விடுகின்றது.

இந்திலையில் முற்போக்கு இலக்கியாதிகள் தம்மைச் சுயவிமர்சனம் செய்து கொள்ளுவதற்கு வாய்ப்பான கண்ணுடியாக இக்கட்டுரை அமைந்து விடுகின்றது. இந்தச் சுயவிமர்சனத்தினாடாக தமக்குத் தாமே ஒரு சுயவிமர்சனம் செய்துகொண்டு முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்த சிவா ராமநாதனின் கட்டுரையைத் தொடர்ந்து மேலும் பல ஆய்வுகள் இத்துறையில் நடத்தப்பட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கின்றேன். ★

பெரிய சுத்தும் பேருதையா!

அங்கதா வருஷத்தில்
அச்சுத்த ரயில் வண்டி
பேராதனி பாலத்தில்
பெரிய சுத்தம் போடுதையா
வண்டி வருகுதையா
வடமதுர சேனல்
தந்தி வந்து பேக்குதையா
நம் தரும தொர தோட்டத்துல்.

● குறிப்பு:

மலையக மக்களை இந்தியாவிலிருந்து ஆள் கட்டிக் கொணர்ந்து சேர்த்த காலமது. புதி தாக ஒரு தொகை மக்கள் தேவிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக ரயிலில் வருவதையும் அது குறித்த செய்தி தோட்டத்தில் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளதையுமே பாடல் கூறுகின்றது.

வாசகுர் குடி துவிக்கள்

புதிய நூல்

வாசகுர் குடி துவிக்கள்

● விடிசின்றது

'எதிரொலியை' எழுதிய அதே பிரான்லிஸ் சேவியரா இது? அப்பா என்ன வளர்ச்சி! 'விடியாத இரவு நிச்சயமாக ஒரு அற்புதமான படைப் புத்தான். வரலாற்றின் ஒரு கட்டத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டியது மட்டுமல்ல, நெஞ்சத்தையும் பிழிந்தெடுத்து விட்டது.

ப. யோகநாதன் — கல்லோயா

தீர்த்தக்கரையில் முதன்மை பெறுவது 'விடியாத இரவே'. ஒவ்வொரு இதழிலும் இப்படியான படைப்புக்களைத் தேடிப் போட்டுவிடுக்கள். இதை விட. இந்தக் கொடுரைத்துக்கு நீதி வழங்குக்கள் என்று மக்கள் முன்சென்று பறைசாற்றுவதைவிட வேறு என்ன இலக்கியம் வேண்டிக்கிடக்கிறது.

க. வட்டவேல் — மட்டக்களப்பு

● கோட்டையிட்ட மாதர்கள்

தீர்த்தக்கரை, மாதர் சிறப்பிதழாக வந்துள்ளதே என்று ஆச்சரியப்பட்டு ஏமாந்து விட்டோம். ...அரட்டை, உரையாடல் இரண்டுமே வெறும் வெத்துவேட்டு அரட்டை உரையாடல்தான். 'தனி யாக வருகிறதாம் ஒன்று!' அதற்கு ஒரு கதை வேறு!! மற்றப் பகுதிகளை எல்லாம் அருடையொக அமைத்துவிட்டு. மாதர் பகுதியை வேண்டும் என்றே தரம் தாழ்த்தி. மாதர்கள்தான் கோட்டை விட்டு விட்டார்கள் என்று நிருபிக்கச் செய்ததைப் போலிருக்கின்றது.

கல்யாணி — கொழும்பு

மாதர் பகுதியில் ஆசிரியர் தீட்டியுள்ள தலையங்கம், 'என்னைப் பேச விடுங்கள்', இன்குலாபின் கவிதை ஆகிய மூன்றைத் தவிர ஏனையவை மாதர் பகுதியில் இடம்பெற ஸாயக்கற்றவை என்றே கருதுகின்றேன்... 'கோழிக் குஞ்சு' பாடல் அற்புதமானது. க. பரமேஸ்வரி — மட்டக்களப்பு

● ஒரு பக்கத்தின் மறுபக்கம்

'சரிதையின் ஒரு பக்கம்' மலையகத்தின் அன்றைய சமூக நிலைமைகளை விவரித்து, அன்று நடந்த தேறிய தொழிற்சங்கம் பிரவேசம் — வளர்ச்சிகளைத் தொடர முனைந்தாலும் சில இடங்களில் கதை நாட கத் தன்மை பெறுவதாக உள்ளது. உருவாக்கத் தைப் பொறுத்தவரை அவரது முந்திய 'உதய காலத்து ஜனங்கள்' போன்ற சிறப்பாக இல்லா விடிலும் நெஞ்சைத் தொடும் பல இடங்கள் கதை

யில் வரத்தான் செய்தது. ஆசிரியரின் திறமை அவரது கதை சொல்லும் பாணியிலேயே தங்கியுள்ளது. ப. ராம்கோபால் — கேகாலை

உணர்வுகளுக்கும், உணர்ச்சிகளுக்கும், எழுச்சிகளுக்கும் இடம்தந்து உருவாக்கியிருக்கும் ஒரு தனி அமைப்பு தீர்த்தக்கரை, துல்லியமாக, கருத்துக்களை இலக்கிய நடை பிறழாமல் உயிர் நடைக்கும் இடம்தந்துள்ளிருக்கன.

இரா. திருநானசம்பந்தர் — திருக்கோணமலை

● ஊற்றெடுத்த கவிமலரால்....

நேற்றெடுத்த வாசமலர் வாடியது அதனாலே ஊற்றெடுத்த கவிமலரால் வாழ்த்துகிறேன் நீ வாழ்க முத்தமிழ்ப் பெண்ணென்றால் முழுமையில்லை அதனாலே முத்தமிழின் பண்ணென்றே வாழ்த்துகிறேன் நீ

வாழ்க!

மாதவன் — யாழ்ப்பாணம்

வாழ்க்கை சோதனைகளுக்கிடையில்தான் சாத தியமானது எனினும் சோதனையே வாழ்க்கையாக இருக்குமெனின் சிலவிட்டுப் போகிற இரத்தத்தைச் சூடேற்றங்கள் சில தீர்த்தக்கரைகள் தேவைதான்.

சென்பகராமன் — இந்தியா

நம் கற் பாணை இலக்கியத்தை வாழ்க்கைக்குள் தினிக்காமல், வாழ்க்கையின் உள்ளிருந்து முகிழ்கும் உரம் மிகுந்த இலக்கியங்களே நம் காலத்துக்குத் தேவை. அத்தேவை, நிறைவூறுவதின் தீர்த்தக்கரை தன் பங்கை ஆற்ற வேண்டும்.

இரணியன் — இந்தியா

● உறவுகளை நிச்சயப்படுத்துவோம்

தீர்த்தக்கரை ஆசிரியருக்கு!

இதழைக் கண்டதும் பூரித்துப் போனேன். சில தவறுகள் இருப்பினும் அவை திருத்தப்பட்டு விடுமென நம்பிக்கை தரும்வகையில் இதழாக்கம் செழுமை கொண்டிருந்தது. மனசள் வழிந்த சந்தோஷத்தில் ஒரு சின்னக்கவிதை பிறந்தது. அனுப்பியுள்ளேன்.

"வைகறையின் பூபாளத்தை வரவேற்கும் புல்லாங்குழலிடம் முகாரிகள் புறப்படவாமா? நீ எங்கிருந்தாலும் யாராக இருந்தாலும் மனிதனாக இருப்பீர்கள் எனது சோதரனே!"

பொன். விஜயன் — சென்னை, தமிழ்நாடு. ஆசிரியன், புதிய நம்பிக்கை.

சேற்றிடையே மாக்கோலம்..!

நூலாம்
மிகமிக டிக்

தென்னகத்து மீனுட்சி,
சேற்றில் என்ன கோலம் அல்!
உன் அகத்தில் கொண்டாட்டம்.
'ஓடி வர வேண்டும்'
என்று.

ஓடோடி வந்தோம் நாம்
உன் வீட்டு முற்றத்தில்...
சேற்றுப் படலம்—
அதில், சித்திரங்கள் — மாக்கோலம்.

முக்குத்தி மின்ன முகம் மலர்ந்தாய் என்றுஹு,
காஞ்சிபுரம், சேலம், கனகமணி உள்ளவன் நி;
ஊஞ்சலிலும் ஆடுகிற உல்லாசி ஆனுலும்,
உன் வீட்டுக் கோடி
ஒரே குப்பை
உன் தங்கை
கந்தை உடுத்துகிறுள்,
கஞ்சியன்றி வேற்றியாள்.

முற்றமெல்லாம் சேற்றியே!
முக்குத்தி மின்னி என்ன?

தென்னகத்து மீனுட்சி, சேற்றில் என்ன மாக்கோலம்...?

ஐ திரு. முருகையன் அண்ணமயில்
மதுரையில் நடந்தமிழாராய்ச்சி
மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டு
திரும்பியிருக்கிறார்.

— தகவல்

சொல் கையில்நாதன்

மீண்டும் வசந்தம் வரும்

'நம்ப ஆத்தங்களர் ஒரமா
குரு ஆலபரம் சட்டசக்கிட்டு நிக
குதுஹலே... அதுக்கு கீழதாங்க,
தோட்டத்து ஜனமே 'ஜே'ன்னு
குடிக்குவானுஹ'.

சொல்லினிட்டு, கோப்பையிலி
நுந்த தேநீரை 'உர்' ரெஞ்ச சப்
தத்துடன் ஒரு மிடறு உறிஞ்சிக்
குடித்தபின், மீண்டும் நிதாங்மா
கத் தலையை நியிர்த்தி, கண்களை
இடுக்கிக்கொண்டு தொடர்ந்து
தனது கரகரத்த கண்டிப்பான
ஏரவில் சொல்லத் தொடங்கினார்
ராமசாமி.

இந்தியாவின் எந்தப் பகுதி
யில் இருந்து வந்தவரோ தெரிய
வில்லை. தான் பேகம்போது 'ங்க'
என்று வரும் இடத்திலெல்லாம்
'ஹ' என்ற ராகம் போட்டு
இழுத்து இழுத்துக் கதைப்பார்
மனுவர் சொன்னுஹ, வந்தாஹ
என்று.

'ஆன ஒன்னு, பொம்பள ஆன
அந்த எடத்துக்கு வந்துற கூடா
துஹ ஆம்பள ஆள் மட்டும்தாஹ
ஒளிச்சி கிளிச்சி மிச்சம் சொல்த
தார வந்து நின்னுகுவாஹ, நக்ம

பன்டாரம்பய இருக்கானுஹலே... வத்தை உப்பச் செய்து குடித்த
அந்த மொன்னத் தலையன்... தெரி பின், தனது முட்டடு உள்ளங்களை
யூஹலா... அவென்தாஹ, நட்ட
நட்ட நடுவுல் அட்டகாசமா நின்
ஞுக்கிட்டு, முனு கும்பம், சின்
நாஸ்டா, இந்தா இத்தப் பெரி
கக... செஞ்சி, பூ வெச்சி, சோ
டிச்சி, பொட்டு வெச்சி, எல்லா
மனுகாணையும் புடிச்சி அதட்டி
ஒருட்டி அட்டகாசம் பன்னிக்
கிட்டு இருப்பானுஹ, மனுகானும்
அந்த மொன்னத் தலையன் போடுற
ஆட்டத்தையெல்லாம் மனக்கு
ஏடுத்துக்காம அட... சர்த்தான்
மொன்னையனே, போடுற தமானு
இது ஒவுட்டு சாம்ராஜ்யம் இல்ல
அப்படிந்திற கணக்கா, அவனுக்கு
தோதா ஆஹா, ஊஹான்னுக்கு
கிட்டு நிப்பானுவ, கும்பங்கள் ஒரு
வாட்டி செஞ்சி முடிச்சிட்டானு
ஹலாகட்டும்... அடுத்தாப்புள்கா
கத்தை சொக்குறதுக்கு முனு
எளம் பசுங்களா தேர்ந்தெடுக்கிற
வேளத்தாஹ.'

சற்று நிறுத்தி கோப்பையில்
மிஞ்சி இருந்த தேநீரை அப்படியே
அண்ணாற்று வாய்க்குள் ஊற்றி,
கோப்பளிப்பதைப் போல் கண்

இப்பொழுதெல்லாம் இவர்
இப்படித்தான். அந்தி பட்டாக்
போதும், சந்திரன் எங்கேயென்று
தேடிக்கொண்டு வந்துவிடுகின்றார்.
வருவது மட்டுமல்ல, ஏதோ தனது
சொந்த விட்டிற்குள் போவது
போல் தனது நீண்ட நெடிய கருக
களை விசிவிசி நடந்தவாறே அந்தச்
விரிய விட்டின் குளினியறங்குள்
ஆறுதலாகக் கெங்று கட்டிட
ஆவி பறக்கும் தேவீரை இரண்டு
கோப்பையில் ஊற்றி ஒண்ணைச்
சந்திரனுக்குக் கொடுத்து விட்டு
மற்றதைத் தனது பெரிய கருக
ஞ்குள், ஏதோ குழலின் குளிரி
இருந்து தப்பிச்ச அந்தச் சின்னானு
சிறு தேவீர்க் கோப்பையிடம் தண்
சம் புதந்துள்ளதைப் போன்று
அதை இருப் பற்றிக்கொண்டு,
முன்னறையில் கிடக்கும் அந்த
வாங்கில் சந்திரனுக்கு எதிர்த்
தாற்போல் அமரந்து கொண்டு
நிதான மாக்கி வாத்தகைத்
தோடங்கி விடுவார்;

இந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தான் அவர் கணதப்பார் என்றில்லை. ‘அந்தக் காலத்தில்’ தான் காட்டுப் பண்ணிகளை வேட்டையாடுவதற்காக எப்படி அக்ஸ் மரங்களில் குடில் கட்டி, இரவு பூர்வம் பண்ணியின் உறுமலுக்காய் காலத்தைக் கொடுத்துக் காத்திருந்தார் என்று, எப்படித் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் மருப்பட்டுத் தலைகால் புரியாமல் ஆடிக் கொண்டிருந்த ஒரு வெள்ளைக்காரர் துரைக்குக் கல்வால் ஏற்றிது மன்னையைப் பின்தார் என்றும்’ இன்று எப்படி அவரது பேரன் அவனது முக்குத் துவாரத்தினுள் ஒரு போகுசில்களையெந்த தினித்துக் கொண்டு வந்துதின்று கண்ணே உருட்டி விழித் தன் என்றும், தேவைப்படும் சுகல அபிநியங்களுடன் தனது பெரிய மூக்கைத் துங்கிக் காட்டியும் தனது கண்டிப்பு நிறைந்த கண்களை கேலும் கீழம் உருட்டியும் செந்தவித்துக் கீர்த்து - விடுவார்.

சந்திரனைப் பொறுத்தவரை இந்தப் பெரிய கட்டுமல்த்தான் உடம்புடன், ஒட்டவெட்டப்பட்ட உருண்டைத் தலையுடன் தோற்றம் தரும் இந்தக் கிழவரின் சுறுசுறுப்பு, அட்டகாசமான கணதகள் - இவற் றைவிட அவரது காலத்தில் அவர் ஜிப்யோடு கொண்டு நடாத்தியிருந்த போராட்டமிக்க மாற்கை முறையே அவரில் அவனை மரியாதை கொள்ளச் செய்தது.

கணதகள் சொல்லும் போது மட்டும் சிறிது மெதுவாக, ஒரு தூயக் கரடி எப்படித் தனது கூடியையைப் பார்த்து உறுமுமோ கப்படிக் கிறிது மென்மையாகக் கரகரத்து ஏதோ ஒரு காளையத்துடன் ஒளிக்கும் அவர்களுல் அநேக சமயங்களில், சரியாகக் கூறுவதானால், எல்லாச் சமயங்களிலுமோ, ஒரு கர்ஜ்ஜையைப் போன்ற மூக்காத்துடன் வெளிவருவதை அவனநான்கு அவதானிந்துத் தனது இதயத்துக்குள் வைத்து ரசித்துச் சிரித்து கொள்வான். ‘அப்பப்பா... இந்தக் கிழவர் உறுமுதைய பார்’ என்று. அவர் அப்படித்தான். ‘பொடியா - வாடா இங்கு’ - அதிரும். ‘எழும்பு... ஆங்காதி! நிலகுவால் ஒன்றில் தொட்டுக், அடுத்தா,

ஆடா, நிமிர்ந்து நிலவு! - கருணைதான்.

சந்திரன் இந்தத் தோட்டத் துப் பாடசாலையைப் பெற்றுப் பேற்று இப்பொழுது ஒரு மாதமாகி விட்டது. ஆச்சியிய்மாகத் தான் இருக்கிறது. சந்திரன் தான் ஒரு மாஸ்டர் அவரான் ஒன்று நினைத்துப் பார்த்தவனே இல்லை. வாழ்க்கையில்தான் எப்படி? எப்படித் திருப்பங்கள், அதிர்ச்சிகள், ஆரவாரங்கள், சிலச் சூழிகளே வாழ்க்கை ஒரு ஜிட்ட மென்று. சந்திரனைப் பொறுத்த வரை வாழ்க்கையை ஒதுவுள்ளதுப் படி எடுத்துக் கொள்கின்றான் என்பதிலேயே யாவும் தங்கியள்ளது என்றே நினைத்தான். அட்டமென்று வட்டும். சதுரமிழுள்ளதும் ஆடியும். மூலிகீட்டுதனது பாத்திரத்தைச் சிறு வட்டத்துங் அடக்கிக் கொண்டவனுக்கு வாழ்க்கை என்றும் வட்டமத்தானே சந்திரனுக்கு இதுபற்றிக் கிந்திக்கப் போதிய ஆரவமியுந்தது. சில நேரங்களில் அவன் இது குறித்து மனதிற்குள் வேயே தர்க்கிக்கவும் சொய்வான். தென்னுமிகிக்கச் சிறையில் வாடும், யாரோ ஒரு முகம் தெரியாத மனிதனுக்காகக் கண்ணீர் இந்தக்கூடிய இதயம் படைத்துக் கூடும் வாழ்க்கை வட்டமதானு! மனித வாழ்க்கை இன்று வட்டங்கள் வட்டங்களாய் அல்லது சதுரங்கள் சதுரங்களாய் உறுப்பெறும் போக்கைத்தான் கொண்டுள்ளதா? அன்றி ஒருவரை ஒருவர் உள்ளமையாக நெருங்கி ஒன்றுகூடி அரவின் கொள்ளும் போக்கையா? சந்திரன் பதிலை வாழ்க்கையிடம் இருந்தே அதிர்பார்த்தான்.

அவன் வந்தக் குதல் கிழமை. தோட்டமுடி சரி, தோட்டப்பாடசாலைப் பிள்ளைகளும் சரி சந்திரனுக்குச் சிறிது விப்பைத் தலையைப் பிடித்துக் கூட்கவும், அதில் உள்ள சின்னச் சின்னக் கட்டைமுடிகளைப் பல்லால் கடித்து இழுக்கவும் அவைகளுக்கு ஒரு கூடும் ஏராளமான விருப்பத்தையும் அவர் புரிந்து கொள்ளாமல் இல்லை ஆனால் சில சமயங்களில் அவர், அவைகளைப் பார்த்துக் கண்டிப்பட்டு, ‘ம... தலையைக் கடித்துக்

ததாக மூன்றஞ்சு எத்தனைவன்று கேட்கோம் என்ற எண்ணத்துடனேயே இதனை முதலில் போட்டான்.

குழம்பிய தலையுடலும் வெருந்த பார்வையுடனும் தயங்கித் தயங்கி ஏழும்பி நின்ற அந்தச் சிறுவன் இடுப்பைவிட்டுக் கீழிறங்கிய கலங்கு பெரிய காற்கட்டையைத் தூக்கியிட்ட பின்னர் அவனது மெலிந்த பத்து விருப்பளவும் முதத்திற்கு எதிராக விரிந்து நீடிடிக் காலங்கு ஒருவரை வொரு சிரலையும் உதட்டால் தோட்டுத்தொட்டுள்ள இரண்டு என்னைத் தொடக்கி இறுதியில் பதினெட்டு என்று பதிலை வித்தான்.

‘சந்திரனுக்கு ஒன்றுமே சொல்லத் தோறவறவில்லை. முன் கூட்டுவதுப்பு மாணவனே மிக இல்லசு வாகப் பதில் சொல்லக் கூடிய கேள்வி இது. சந்திரனுக்கு ஒன்று அவன் இதிர்த்து. தனது கடமை இங்கு அடிக்கம் என்று.

இரண்டாம் கிழமை தோட்டத்தில் அவன் பிரசித்தியான். ‘என வயக் மாஸ்டர்’ என்று. இதே கிழமையில்தான் ராமசாமி சந்திரனுக்கு அறிமுகமானார்.

சில நாட்களில் ராமசாமி சந்திரன் வீட்டிலேயே இரவு தங்கிவிடுவதும் உண்டு. சந்திரனுக்கும் ராமசாமி தன்னுடன் இரவு தங்கிவிடுவதில் வெகுவாகச் சம்மதம் தான்.

ஆனால் ராமசாமியின் பேரப்பிள்ளைகள் அவரை விட்டால் தானே. அவரது பெரிய ஆகிருதியில் அவன் ஏறிய குதித்து - கும்மாளங் போடவும் அவரது ஒட்டவெட்டப்பட்ட உருண்டைத் தலையைப் பிடித்துக் கூட்கவும், அதில் உள்ள சின்னச் சின்னக் கட்டைமுடிகளைப் பல்லால் கடித்து இழுக்கவும் ஏராளமான விருப்பத்தையும் அவர் புரிந்து கொள்ளாமல் இல்லை ஆனால் சில சமயங்களில் அவர், அவைகளைப் பார்த்துக் கண்டிப்பட்டு, ‘ம... தலையைக் கடித்துக்

மந்திரம்

■ மீஸியான மேங்கி

குபிப ஜிதிக்கங்

விதைப்பட்டும் காலம்

அடிதாங்கி தனமாய்

வெந்து போன இருப்பு

புழுங்கி வேதனிபுண்

குமாந்த கற்று.

ஏருக்க விதையு

கொட்ட இருப்பு வத்தாடு

பொறியில் மாடினது

இரண்டு கலைக்.

காலக் மேளங்கித்து

நீண்ட குண்டம்...

காலை உயிர்த்து

விளகிய பாலத ஒதுக்கல்

உருவங்கள் அகுவபாய்

நாநாத்துப் போய்...

யாரும்

இன்னும்

விழிக்கல்லீலே.

ஞ அவசராலக் கட்ட காலத்தில் இரு இலைக்கள் யாழிப்பாணத்தில் அதிகாலை கடு மண்க்குக் கைது செய்யவேட்டார்கள். மலித்த நரங்களுக்கும் அப்பால் கொடுரோமாகச் சிற்திரவுதை செய்யப் பட்டுப் பின் வர் அவர்கள் சட்டம் அடுத்தநாள் விடந்தது.

— கெந்தி

கூடாது' என்று நீதானமாகச் சொல்லிக் கொள்வார்.

இன்று ராமசாமியினதுக் கந் திரன்தும் கணத தோட்டத்தில் நடக்கும் ஆடிப் பூசையைப் பற்றி அமைந்து விட்டது. அதுவும்கூட சந்திரன் ராமசாமியிடம் அவரது மூத்த பேரன் கோபால் எங்கே என்று கேட்டு, 'அந்தப் பயதான் மூக்குத்தித் தோட்டத்துப் பூசைக் குப் போயிட்டானுஹலே' என்று இவர் கொல்ல.. அப்படியா? என்ன பூசை... ஆடிப் பூசை... நான் பார்த்ததே கிடையாதே... என்ன ஆடிப்பூசை பாத்ததை கிடையாதுஹனா என்று வராம சாமி வியக்கி, சந்திரன் வருக்கதப் பட்டுக் கொள்ள இது போதாதா ராமசாமிக்கு..?

'வழக்கமா இந்த வேவ தொடக்கயில் நரோத்திரியாகிப் படுதலே. மேமலை காத்து சிலு சிலுக்கு வீகமாறு. மனி அடிச்சி தீபத்த ஏத்திப்பிட்டானுஹன்னுப் போதும்... யாத்துக்குக்கம் அருள்

வந்துகு மறை ஒடன் அருள்வந்த தூர முன்னுக்கு இட்டுக்கிட்டு வந்து ரெண்டு பேத்த நேந்து தரச் சொல்லிருவாலு. இது வராறு மாஸ்ட்டார், சில வம்புத் தறுத்தீங்க முழிக்குள்ள வெறலூட்டு ஆட்டப் பாப்பானுஹங்கிரேங் பொய்க்குணுக்கம் காயி வந்த கணக்கா வேசம் கட்டிருவாலுஹ. இதுக்கு ஒரைமதான் யாராவது பெரியவங்க ரெண்டு பேர நெய மிசு அவச மனசல என்ன நேரைக்கி வச்சிருக்காறுவோ அத எடுத்துக் கொடுக்கனுமினு ஒரு கணமலை, காயி வர்தவங்குக்கு என்லாம் வச்சிருக்காலு. பெரிய வங்க ரெண்டு பேரும் மொதல் வேயே தனியா பேசி, ஒரு குத்து விளக்க இல்லை ஒரு விவுதித் தட்ட இல்லைக்கு ஒரு தேசிக் காய... இப்படி எத குசம் நென்கி வச்சிருப்பாலு சாமி வந்தவரு. இவுலை தெளிக்கது இன்னதுதாக்கு கொள்ளிட்டாத தாங்க. இல்லைக்கு அது பொய் சாமியங்கதானே' என்று கறிச் சந்

திரனின் குமோதிப்பை எதி பார்த்து ராமசாமி மேலும் கீழ மாசத் தலையை ஆட்டியபோது சந்திரன் மெல்லக் குறுக்கிட்டான்.

'சி ராமசாமி, பொய் சாமி ஆடுங்கு என்ன செய்வாங்க?' கூடனே ராமசாமி சற்று நிமிஸ்தாந்தோந்து தனது முரடு தட்டிப் போயிருந்த வீரவில் ஒன்றை அவன்து முகத்துக்கு எதிரே நீட்டி, 'என்ன, பொய் சாமி ஆடுங்கு என்ன செய்வாலுஹ? ஹ.. ஹ நம்ப ஆறு முகம் இருக்கானே... தொங்க வீடு அவரு அப்படித்தான் ஒரு நாளு... சாமி வந்திருக்காம். இடுகிடுக்கு நடுங்குரு தொர; கனத்து வநான் நின்றுக்கிட்டுக்கேன் என்னடா, நெண்சிருக்கேன் கொல் ஆடான்னு...! பய தேசிக்காங்கிருக், மாணிக்காங்கிருக், என்கு தெர்ணுகி பொயிடுக்கி பய நாட்டம் ஆடுருள்ளு. நாடகமா ஆடு நிலை பூபா. இது இல்லையே நாட்டம் ஆடுறதுக்குக் கணம். வாங்க

நாடகம் ஆறு கணத்துவ ஏற்கென் உடுறேன். சோரா ஆறு தொரை களேன்னு பொடரியில் ஒது செமப் புடி புடிச்சி அப்படியே. அல்லாக்கா தாக்கி ஆத்துவபோட்டுட்டேனுங்க பாருஹ... ஹ... ஹ ஹ... கூடியி ருந்த பசங்க எல்லாம் கடுகாட்டு நரி கணக்கா சீட்டி அடிக்கிறுனுக் கிரித்தவாரே எழுந்தவர், 'கொஞ் சம் இருங்க மாஸ்ட்டர். அந்த ஜஸ்லீ... முடிட்ரேன். வாடக் காத்து ஜில்லுன்னு அடிக்குது இல்ல' என்றவாரே சென்று அந்தச் சிறிய அறையில் தொங்கவில் அமைந்திருந்த சின்னஜுன்னலைமுடிவிட்டு வந்து தனது வாங்கில் மீண்டும் அமர்ந்து தனது சட்டைப் பையில் இருந்து வெற்றி கையை எடுத்து அகில் கண்ணும் பைத் தடவத் தொடங்கினார். அப்பொழுது அவருக்கு முன்பொரு நாள் 'அருள் வந்தவர்' தனிகைக் கரகம் நூக்கத் தேர்ந்தெடுப்ப தாகப் பிடிக்க வந்தது நினைவுக்கு வந்தது; அந்த இனிமையான என்னங்களை மீட்டு இப்பொழுது மென்வச் சிரித்துக்கொண்டார் ராமசாமி.

* * *

பொதுவாக இளைஞர்களுக்குக் கரகம் தூக்குவது என்றாலே பிடிக்காத ஒரு வேலை. காரணம் கரகம் தூக்கத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் தோட்டத்தில் பூசை முடியும்வரை பல கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படவேண்டி இருக்கும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இரவு முதற் கொண்டு பூசை முடியும் நாள் வரை அவர்கள், அவர்களது வீடுகளுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள். பூசை சில தோட்டங்களில் ஐந்து, ஆறு நாட்கள் என்று நடக்கும். அப்படியே குறைவான நாட்கள் நடந்தாலும் மூன்று நாட்களுக்குக் குறைந்து பூசை நடக்காது. கரகம் தாக்கிகளின் கையில் ஒரு மஞ்சள் நூலை கட்டி, அவர்களைக் கோயிலியே நிறுத்திக் கொள்வார்கள். இந்த இளைஞர்கள் எந்த ஒரு தேவையைக் கருதித்தாலும் பூசை முடியும் நாள்வரை பக்கத்திலிருக்கும் அவர்கள் வீட்டுக்குக்கூடசெல்ல அனுமதிக்க மாட்டார்கள். அதி-

காலைக் குளிரில் எழுந்து ஸ்தாஸம் செய்ய வேண்டும், கோயிலில் சமைத்துப் படைக்கப்படுவற்றை மாதகிரமே உன்ன வேண்டும். கட்டுப்பாடுகள், சம்பிரதாயங்கள், ஆசாரங்கள்.

இந்த வட்சணத்தில், அந்தத் தோட்டமே குழுமியிருந்த அந்த இரவில், 'அருள் வந்தவர்' ராமசாமியை நோக்கி வந்தார். ராமசாமி அப்பொழுது திட்காத்திரமான இளைஞர், நெநாடியில் தனக்குத் தேர்ந்தெடுப்பாவதை உணர்ந்து கொண்டான். கோயிலில் அடைக்கப்பட்டு, அதிகாலை நடுங்கும் குளியல் குள்ளது, ஒரு வயடித் துணைடைக் கட்டிக்கொண்டு, இறுதி நாள் கரகக் கும்பத்தைத் தலையில் ஏற்றிக்கொண்டு ரோட்டு ரோட்டாய், கூடு கூடியாய், மறையில் குளிப்பாட்டி... முடியாது. முடியவே 'முடியாது. இமைக்கும் நேரத்தில் கும்பலீல் முகுந்து ஒடுத் தொடங்கி விட்டான். யாருமே எகிர்பார்க்கவில்லை. அந்த வர், 'ராமசாமி' என்று கூறிவிட்டார். பூத்துப் பேர் ராமசாமி யைத் துரத்துகிறார்கள் இருடில், நில வின் வெளிச்சத்தில், பாதை நீண்டு அமைதியாகக் கிடக்கின்றது. புடிடா, புடிடா... ஏய் நில்லு... ஒது நிமித்திருவோம் நில்லு... ராமசாமி இருட்டில் தேயிலை மலையில் தாவி ஏறினான். தேயிலை செடிகளைப் பிடித்து விலக்கி முன்னேறினான். முன்னேறியவன் திமரைங்க கால் தடு மாறி விழுந்தான். — தேயிலை மலைகளில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக வெட்டப்பட்டுள்ள கான். உடலெல்லாம் வியர்வை. ஏய் பதுங்கிட்டான், பதுங்கிட்டான். பிடித்துக்கடா பயல். பொறுறியில் கையக்கொடுத்துப் புடிச்சி தீழுந்துப் போடுங்கடா வெளியை — குரல்கள். ராமசாமி கான் வழியாக, எழும் பாது படுத்தவாறே ஊர்ந்தான். இதோ அருகில் வந்து விட்டார்கள், ராமசாமிக்குத் திக்கென்றி இந்து: இதயம் பெரிதாக அடித்துக் கொள்வது அவனது காதில் கேட்டது. 'வந்தாரு... நீ இருக்கிற இடம் இதெரியும்' — பொய்ப் பய-

ஆள் அகப்படவில்லை. எக்லோரும் சலித்துப் போய்க் கீழே இறங்கினார்கள். ராமசாமி எழுந்து நின்றன, சலசலப்பு ஓய்ந்து விட்டது. நிலவு வெளிச்சத்தைத் தனது இடத்திற்கு அன்னி அன்னி வீசிக் கொண்டிருந்தது. நூரத்தில், சலசலக்கும் ஆற்றின் ஓரமாய், ஆலமரக்கிணடியில், பெற்றேஞ்சுமக்களின் வெளிச்சத்தில், குமபலாய்... ராமசாமி சிற்றதுக்கொண்ட கீழே இறங்கினான்.

* * *

ராமசாமி சிற்றதுக்கொண்டார். 'அட யயலே, மான்குடிபோலிருந்துண்டா' — மனசக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

'பூசை எத்தனை நாளைக்கு நடக்கும்' — சந்திரன் மெல்லக் கேட்டான்.

ராமசாமி ஒரு பெரிய பெருமுச்சொன்றை விட்டுவிட்டுக் கறி னர், 'அது அந்தந்தப் பகுதியையும் தோட்டத்தையும் பொறுத்ததுறு சில பகுதிகள் நாலு நாள் வைப்பாறு, சில பகுதிகள் எட்டு நாலும் வைப்பாறு...'

அவர் கூறி முடிக்கவில்லை. சந்திரன் ஆச்சரியத்தோடு குறுக்கிட்டான். 'என்று எட்டு நாளா?'

'எட்டு நாளா' — அவன் அதிகயப்படுவதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார் ராமசாமி — அட என்னும் மாஸ்ட்டர் சொல்லுறிலை. மாரியம்மன் பூச, முருகன் பூசன்னு என்னான்னு நெனைச்சிலை? ஒவ்வொரு ஆஞ்சிட்டேயும் முனுமாசத்துக்குக் காக புடிப்பாறுப்படுசே. தோட்டத்துல ஏழு நாளாநடக்குதுன்னு, ஆறு நாளா அர நேரம் வேலத்தான். கோயில்லை முனு நேரமும் பூச ஐயர் வெளிப்பிரதேசத்துல இருந்து ஏருவாரு. கடைசி நாளைக்கு மொத நாள் ஒவ்வொரு விட்டிலேயும் பவசாரம் என்னு? மாவெலக்கு என்னு? தீபாவளி பண்டிக எந்த மூலைக்கு! கடைசி நாள் கோயில்லை. அன்னதானம் வேற, தோட்டமே அவ்வெண் தமிழ் கணக்கா குத்தினின்னு சாப்பிடும்யா. தோட்டத்துல அந்திக்கு நாடகம்!

காவடி! கரகம்! தமாழை! கோயில் தேர் போவும்யா டிவிளீன் டிவிளீனு ராத்திரிக்கு.

கடைசி நாள், கரகத்த விடுற நாள். என்னான்னு சொல்லுறிலை தோட்டத்த. மஞ்சள் நீராடுரோ முன்னு வயசுப் புள்ளையங்களும், பொடியன்களும் அடிக்கிற கூத்த. மஞ்சள்க் கரைச்சி ஒருத்தர் மேல ஒருத்தர் ஊத்திக்கிட்டு, வெளியில தலை காட்ட முடியாது மாஸ்டர். வயசானவங்கள் மட்டும் தான் வீட்டு வைப்பாறு மாஸ்டர். மொறப்பயலுக, மொறப் பொன்னுகள் வீட்டுக்குள்ளேயே பூந்து தூக்கிக்கிட்டு வெளிய கொண்டாந்து கொடம் கொடமா மஞ்சத் தண்ணிய தலையில கொட்டுவாறு, நாங்க வயசானவங்கள் எவ்வளவு சந்தேகவுமா பிள்ளைக்க அடிக்கிற கொட்டத்தப் பாத்துக்கிட்டு இருப்போம் தெரியுமா? ச்சா... இப்பத்தான் ஏண்டா வாழு ரேமுன்னு போச்சு.'

'அப்படித்தான், இந்தத் தோட்டத்துல மன்னாருன்னு என மருமவன் ஒருத்தன் இருந்தான் பாருஹ. சிங்கக்குட்டி. கரகங் என்னு, காவடி என்னு, செலம்பு என்னு, பூசைகள்ளு போதும் இங்க இருப்பான், அங்க இருப்பான், எல்லா எடத்திலேயும் இருப்பான் மாஸ்டர். இந்தத் தோட்டத்துப் பொம்பள புள்ளை களுக்கே, பூசை நாட்கள் அவன்க் கண்டா கொல நடுங்கும். யாரா இருந்தாலும் சரி. அப்படியே அல்லக்காத் தூக்கிக்கிட்டு வந்து குஞ்சபாட்டிறுவான் குஞ்சபாட்டி. அவனையும் அப்படித்தான் தூக்கிக்கிட்டுப் போயிட்டுக் குளிப்பாட்டிருவாறு. குட்டிச்சள்ளாம். தோட்டமே அதிரும்யா அவென் நடக்கையில. எப்பவுமே உறுமிக்கிட்டு, ஒநாயுட்டு குட்டி கண்க்கா இல்ல இருப்பான். ச்சா... அவனுக்கு அமைஞ்ச விதிய பாருஹ.' ஒரு நெடிய பெருமூச்சு ராமசாமி யிடம் இருந்து இப்போது வெளிப்பட்டது. தனது தடித்த மீசையை மெல்ல, தனது உள்ளங்கையால் தடவித்தடவி விட்டவாறே சில கண்களுக்கு மௌனத்தில் ஜம்ந்து போன்ற. சந்திரனுக்கு

அது யுகங்களாகத் தோன்றியது போலும். கால்மேல் கால்போட்டு சாம்ந்து உட்கார்ந்திருந்தவன், காலை எடுத்துவிட்டுத் திரும்பவும் போட்டுக்கொண்டு. 'இப்ப எங்க மன்னாரு' என்றான்.

ராமசாமி, மீசையைத் தடவிவிட்டுக் கொண்டிருந்த கையை எடுத்துவிட்டு, 'மன்னாரு எங்கவா?' என்று நெற்றியைச்சுருக்கியவாறே மெல்லச் சந்திரனின் முகத்தை ஆழ்ந்து பார்த்தவாறே முனையு ஜூப்பதுபோல்க் கேட்டார். அவர்கள் களில் இப்பொழுது திடீரென வந்து குடிகொண்ட விசித்திரமான — அந்த பிபரீதமான பார் வையைச் சந்திரனால் நன்கு அனுபவிக்க முடிந்தது.

அவரது தடித்த உதடுகள் மெல்ல அதிர்ந்தன. 'கொண்டுட்டாலும் மாஸ்டர். அந்தப் பச்சிளம் சிங்கக் குட்டிய கொண்டுட்டாலும்.' அவரது தடித்த புருவங்களின் கீழிருந்த கண்கள் துயரம் தோய்ந்து பன்பளக்க அவர்களே வந்துபட்டானாலும். தோட்டமே செதறிப் போச்சு. அந்த ரோட்டுக்கு மேல இருக்கே புல்லுமல, அதுல வள்ளிக்குட்டி கத்திக்கிட்டு ஒடுகு, கேவலம் மாஸ்டர். சொறி நாய்கு தோத்துப் போயிரும். அந்தப் பச்சிளம் புள்ளையைத் தொரத்திக்கிட்டுப் பத்து நாட்டாலும் ஒடுகுனு களாம். இவென், அகல்மகள்த்தா, வள்ளி வட்டு கொரலக் கேட்டிட்டான். சும்மா சொல்லக் கூடாது மாஸ்டர். தெரியசாவி வீமன் மாஸ்டர் வீமன். வள்ளி தப்பிச்சிட்டா இவென் செத்துப்படான். வள்ளி கையை புடிச்சவன் கண்ண இவென் தோண்டிப்புட்டான்.'

தொடர்வார் என்று தெரிந்து, மிகுந்த கவனத்துடன் அவரது வாயிலிருந்து வரப்போகும் வார்த்தைகள் அங்கத்தையும் அப்படியே அள்ளி எடுத்துத் தன்னுள் புதைத்துக் கொள்ளத் தயாராக இருந்தான் அவன்,

ஏன் செத்தான் தெரிய மாமாஸ்ட்டர்? ஏவுட்டு பேத்தி, வள்ளிக்குட்டி இந்தத் தோட்டத்துல இன்னைக்கு நடக்குருள்ள அது யாராலே தெரியுமா மாஸ்ட்டர்? மன்னாருதான். எந்தப் புள்ளைகள் கொடம் கொடமா மஞ்சத் தண்ணியைக் கரச்சி தலையில கொட்டு வருவே, எந்தப் புள்ளைங்க அவன் புடிச்சி, அவென் மொரண்டு புடிக்க மொரண்டு புடிக்க மஞ்சத் தண்ணியைக் கரச்சி அவென் தலையில கொட்டி கைகொட்டிச்சிரிச்சிச்சிக்கோலோ, அந்தச் சகோதரத் துக்கு ஓன்னுன்ன பொறுப்பான மாஸ்ட்டர். தமிழ் — சிங்களக் கொளப்பழுநுட்டானுஹ. இந்தப் பக்கத்து நாட்டல இருந்து திமுதிமுன் னுட்டு வந்துப்படானுஹ. தோட்டமே செதறிப் போச்சு. அந்த ரோட்டுக்கு மேல இருக்கே புல்லுமல, அதுல வள்ளிக்குட்டி கத்திக்கிட்டு ஒடுகு, கேவலம் மாஸ்டர். சொறி நாய்கு தோத்துப் போயிரும். அந்தப் பச்சிளம் புள்ளையைத் தொரத்திக்கிட்டுப் பத்து நாட்டாலும் ஒடுகுனு களாம். இவென், அகல்மகள்த்தா, வள்ளி வட்டு கொரலக் கேட்டிட்டான். சும்மா சொல்லக் கூடாது மாஸ்டர். வீமன் வீமன் மாஸ்டர் வீமன். வள்ளி தப்பிச்சிட்டா இவென் செத்துப்படான். வள்ளி கையை புடிச்சவன் கண்ண இவென் தோண்டிப்புட்டான்.'

மீண்டும் அந்த வரிகளை ராமசாமி மெல்லிய ஒரு கம்மலான் குரவில் சந்திரனுக்குச் சொன்னார்.

'வள்ளி இன்னைக்கு நடக்குருள்ள அது மன்னாரு நாளத்தான் மாஸ்ட்டர்'

தலையை மெல்ல எதையோ ஆமோதிப்பது போல் ஆட்டிக் கொண்டே வெறித்த பார்வையுடன் அவர் தண்குத்தானை கூறிக்

மடிலீ வந்து சேராதோ...!

கோப்பி பூக்காதோ
கொள கொள்யா சாயாதோ

மடி கட்டிப் பழமெடுக்க
மயிலி வந்து சேராதோ
மாசி மாங் கோப்பி வெட்டி
பவளம் போல் ரோத செஞ்சி
சீனிப் பிலா குசி வெட்டி
சிக்கனமாய் ரோத செஞ்சி
திங்காத தீனியெல்லாம் திங்குதையா
சினத்தியான் செஞ்ச ரோத.

தொகுப்பு — வே. தங்கவேல்

கொள்வதைச் சந்திரன் இதயம் துடிக்கப் பாத்திருந்தான்.

‘இந்தத் தோட்டமே அவனுக்குக் கடமப் யட்டிருக்கு’

மிகமிக மெஸ்விய குரவில், தனது ஆத்மாவிடம்கூறுவதுபோல் அவர் சந்திரனிடம் கூறி ஞார். ‘அவென் தோட்டத்துல் ஒரு சிங்கக்குட்டி மாதிரி இருந்தான். சாகையிலும் சிங்கக்குட்டி மாதிரி செத்தான். ஆமாப்பா, அவென்ன ஒரு சிங்கக்குட்டித்தான். தோட்டமே அவன் மறந்தாலும் — அவர் அவரது முரட்டுக் கைகளால் அவரது நெஞ்சின் இடது பக்கத்தை மெல்லத் தட்டிச் சொன்னார் — இந்த எதயத்துல் அந்தச் சிங்கக்குட்டி என்னைக்கும் இருக்கும்’

மீண்டும் அந்த அறையில் ருப்பெறுமிக்க கேட்டது.

‘அதெல்லாம்..., முடிஞ்ச கத, அந்தக் கலவரத்துக்குப் பின்னாடுதோட்டத்துல் காவலாசி பேரு, நாங்க வேற தோட்டத்துக்குப் போரேமுன்னு சொல்லிட்டுப் போயிட்டாலோ, இருக்கவங்கனும் ஏனோ தானேன்னு வாழுமிரு ஹ, கூட வேணும். இந்தா கண்ணு முன்னுக்கே பாருஹலே மாஸ்ட்டர். நாலு வருஷத்துக்கு முன்

ஞடி, இந்தத் தோட்டத்துல் இந்த நேரம் னன், ஒங்க கோட இப்படி ஒக்காந்து பேசிக் கிட்டிருப்பேனு மாஸ்ட்டர்’

சலிப்புடன் தலையைக் கீழே குளிந்து தடையைப் பார்த்தவாறே கூறினார்,

‘நாடகம் என்னு! கரகம் என்னு! காவடி என்னு! கும்மி என்னு!!’

நேரம் போன்றே தெரிய வில்லை. காற்றும் இப்போது பெரிதாக வீசவில்லை. வானத்தில் இன்று நிலவும் இருக்கவில்லை.

ஏஶாந்தமாய்க் கிடந்த அந்தத் தோட்டத்தில், கனத்துப் போன அந்த இரண்டு இதயங்களும் நன்றிகூறி விடைபெற்றுக் கொள்ளும்போது வானம் நன்றாக இருட்டி விட்டிருந்தது. ஜ

2

‘சேர், சேர் கந்தரிக்கா செடி யில் பூ வந்திருக்கு சேர்...’ பரக்கப் பரக்க ஓடிவந்த கோபால்

மிகுந்த ஆச்சரியத்தோடு கூறி ஞான். அவனது முகம் பூரிப்பில் திளைத்துப் போயிருந்தது. அவனுக்குப் பின்னாலேயே அவனது தாத்தா ராமசாமி தனது நீண்டகைகளை மெதுவாகவீசிவிசி நடந்து வந்துகொண்டிருத்தார்.

ஏதோ ஒரு புத்தகத்தில் மூற்கிப் போயிருந்த சந்திரன் கோபாலின் குரல் கேட்டு ஏறிட்டு நோக்கினான். அவனுக்கு இந்தச் சிறுவனின் குதுகலம் வியப்பைத் தருவதாயிருந்தது. தனது உழைப்பால் உருவான செல்வத்திடம் இந்தச் சின்ன உள்ளம் கொண்டிருந்த காதல், மிகவும் புனிதம் வாய்ந்ததாக அவனுக்குப் பட்டது.

‘அதுக்குள்ள பூத்திரி ச்சா? பெரிய பூவா?’ — சந்திரன் மேசையைவிட்டு எழும்பாமலே பக்கத்தில் வந்துநின்ற சிறுவனின் தலையில் கையை வைத்து அவனது மயிர்க்கற்றைக்குள் விரல்களை நூழைத்து மெல்ல, ஆதரவோடு கோதியவாறே கேட்டான்.

‘ஆமா சேர், ஆழகான பூவு சேர். தாத்தாவுட்டு பாத்தியில் இன்னும் பூவே பூக்கல் சேர்.

ஏவட்டுப் பாத்தியில் நடுவில் ஒசரமா நின்னிச்சே சேர், அந்த வளந்த செடி... அதுவதான் சேர்... நட்சத்திரம் மாதிரி. தம் பிக்குக் காட்டினேன் சேர், தம்பி சொல்லுன் சேர், அவனுக்கு அதகடிக்க ஆசையா இருக்குன்னு. நாவந்த பொறகு கடிச்சுருவா ஞேன்னு பயமா இருக்கு சேர்.’ பூரித்திருந்த அவனது முகம் நொடியில் கும்பி விட்டது. இப்பொழுது அவனது முகத்தில் என்ன நடக்குமோ, ஏது நடக்குமோ என்ற பெரிய மனிதத் தோரணை மிக்க கவலையைக் கண்டவுடன் சந்திரனின் இதயத்தில் அவனிடம் அடக்க முடியாத ஒருவகைப் பரிவுணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

அவனது தலையை ஆறுதலாகத் தடவி விட்டவாறே கூறி ஞான், ‘சீ.. சுங்மா சொல்லியிருப்பான்டா. கத்தரிப் பூவ

யரಗுமே கடிக்கிறதில்லையே. தம்பி வெளையாட்டுக்குச் சொல்லி ருப்பான். ஆனால் பூச்சி, புழு வராமா கவனமாப் பாதிதுக்க அதுவத் தான் கவனமா இருக்கனும்.

சிறுவன் மினந்த பொறுப்பு ணரிச்சியிடன் சந்திரனின் முகத் தைக் கூர்ந்து பார்த்தவாரே. பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு தலையை ஆட்டியபொழுது ராமசாமிக் கிழவர், 'மாஸ்ட்டர்' என்றவாரே உள்ளே நுழைந்தார்.

ராமசாமிக் கிழவரின் தோட்டத்தில் மாத்திரமல்ல... அந்த நடுக்கணக்கு டிவிஷனில் இருக்கக் கூடிய அநேக காய்கறித் தோட்டங்களிலும் கத்தரிதான் - செழிப்பாக வளர்ந்திருந்தது.

எல்லாமே சந்திரனின் வேலை தான். சந்திரனின் வேலை மட்டும்தான் என்று கறிவிடவும் முடியாது. அவனது நண்பனின் வேலை யும் கூட. அவனது நண்பன் மட்டுமா? ராமசாமி..?

விஷயம் இப்படித்தான் நடந்தது. சந்திரன் அந்தத் தோட்டத்திற்கு வந்து இரு மாதத்தின் பின், அந்த டிவிஷனில் இருக்கக்கூடிய வீட்டுத் தோட்டங்களைல்லாம் பயிற்பட்டாமல் இருப்பதுகண்டு ஒருநாள் பேச்கவாக்கில் ராமசாமியிடம் விளிஞ்ஞ, 'என் இந்தத் தோட்டமெல்லாக் கூம்மா போட்டு வைச்சிருக்கின்க? ஏதைவது காய்கறி போடலாமே. அப்படியே பெருசா விக்காம போன்று லும், வீட்டுப் பாவைக்கு சரி ஒதுவுமே, ராமசாமி' — அவனுக்கு, இப்படி அருமையான நிலத்தைச் சும்மா போட்டு வைத்திருப்பது உண்மையிலேயே ஏரிச்சலைத் தருவதாக இருந்தது.

ராமசாமி அவருடைய உருள்ளைத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டே சொன்னார். 'ஏத்துக்கிறேன். ஆனால் அதுக்கு ஒரு காரணமில்லாம் இல்ல. நம்ம தோட்டம் மட்டும் தான் இப்படிப் புல்லுமன்றிப் போயிட்டுக் கொட்டக்குத் துன் னு நெனைச்சிறலா. இந்த டிவிஷனில்

இருக்குற எல்லா ஆளுங்கவுட்டுத் தோட்டமும் இதே நெலவரந் தாங்க. அந்தக் கோபாலு பயமாத்திரம் ஏதோ ரெண்டு பூஞ்சி வெதய நட்டுவக்கி இருக்கான். ஆனால் அதுக்கொசரம், நான்க தோட்டமே செய்யாத ஆளுகண்ணு நெனைச்சி பூடாதிலை. செஞ்சவங்கதான். செய்யால்லா இருந்தோழுங்க' — ராமசாமி, சந்திரன் எங்கே தங்களை உழைக்கப் பயந்தவர்கள் என்று தவறு கூனியிலிடப் போகின்றுன் என்று அச்சுதி கொண்டதைப் போலிருந்தது.

இருவரும் ஆற்றங்கரைக்குச் செல்லும் பாதை வழியாக நடந்து சென்றவாரே கதைக்கத் தொடங்கினர்.

'காய்கறித் தோட்டம் மாத்திரமா புல்லுமன்றிப் போச்சு மாஸ்ட்டர்? இந்த டிவிஷனில் ஒரு மாடாவது இருக்கான்னு கவனிச்சிறலா மாஸ்ட்டர். சொல்லேன். என்ன விஷயமுன்னு, கலவரம் வந்திச்சி இல்லைலா? அதுக்குப் பொறுவு அதிகமா எல்லோருமே வேற தோட்டத்துக்குப் போற ஜிடியாவலதான் இருந்தாலே. இருந்த மாடுகள் கொழுப்பத்துள் கொள்ள அடிச்சிக்கிட்டுப் போயிட்டாலும் ஆளுங்களுக்குத் திருப்பிமாடு புடிக்கிறதைப் பத்திய யோசனதோனை. வேர ஒரு தோட்டத்தை தேரேற்றப் பத்தித்தான் யோசிச்சிக்கிட்டு இருந்தாலும். போகப் போறவனுக்குத் தோட்டம் என்னதுக்கு மாஸ்ட்டர்? அதுக்கும் மேல் ஆளுங்களுக்கும் ஒரு வெறுப்புக் கூடிய போச்சி. தட்டாம் இருக்குமுறைலா? கொளப்பத்துக்குப் பின்னாடி, அந்தா இந்தான்னு இப்பநாலு வருஷம், ஆளுங்களுக்கு எந்த ஒரு செரத்தையும் இல்லாமல் கழிந்து போச்சா!

இப்பங்கடான்னு, தோட்டம் போடாம், மாடுவைக்காம இருக்கிற அந்தச் சோம்பேறி வாழுக்கையே எல்லாத்துக்கும் நல்லாப்பழகிப் போச்சா... அதான் மாஸ்ட்டர் விஷயம்.'

சந்திரன் சற்று யோசித்தபின் கேட்டான். 'சரி இப்பதிருப்பியும்

தோட்டம்போடத் தொடங்கின்னு என்ன. என்ன கேட்ட படிச்சவர் ஒருத்தர் இங்க காவில்மட தோட்டப் பன்னையில் சூபர்வைஷராக இருக்காரு. போன்கைழமை கூட அவரப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். எனக்கு இப்பீடி ஒரு நெனவேரல. அவரு மூவியமா இந்த டிவிஷனுக்குக் கொஞ்சம் வெத்தாங்க முடிஞ்சாலும் வாங்கலாம்'

அன்று நடந்த இந்தச் சம்பாஷனைதான் அந்த நடுக்கணக்கில் மீண்டும் காய்கறித் தோட்டங்கள் தோன்றக் காரணமாக இருந்தது.

ராமசாமி, 'செய்யலாம் தாங்க' என்று இழுத்தார்.

அடுத்துக் காரியங்கள் படப்படவேன்று நடந்தேறின, ராமசாமி கிழவரிடம் கதைத்த மறு நாள் மாலையே சந்திரன் அவனது நண்பனின் வீட்டு வாசலில் நின்றன்.

'ஜிபது குடும்பதுக்கும் தோட்டம் போடற மாதிரி விதை கொடுக்கறதுன்னு கஷ்டம் சந்திரன். ஒரு முப்பது குடும்பத்துக்கு ஸ்டோர்ஸ்ல இருந்து கொடுத்து வின்ன சமாளிச்சுக்கவலாம். மீதி இருபது குடும்பத்துக்கும் நீ வெளியில் வாங்கிக்க, இல்லேன்னு கவரமென்ட் 'சிட் டிப்பாட்மென்டல் சீப்பா வாங்கிக்க. அவ்வளவு வராது. வெத மொளைச்ச பெறகு மருந்துன்னு இங்க பாத்துத் தரலாம். மத்தப்படி வீக் என்ட்ஸ்ல வந்து சூபர்வைஸ் பண்ணிக்கவலாம். — நண்பனின் ஆதரவு சந்திரன் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமாய் இருந்தது. உந்சாகமாய்த் தோட்டத்துக்குத் திரும்பியவன், ராமசாமிக் கிழவரைத் தேடினான்.

'ம... ஆழமா போடு லே. முன்னு போடுவேனும் முன்னு. இந்தப் பக்கம் வா. வெளகு. குட்டுஞ குடு. என்னு திங்குறே. ஓடகுபுல ரெத்தமில்ல. ஒங்களுக்கெல்லாம் ஓடம்யுல சோத்துக் கஞ்சா ஒடுது' — ராமசாமி கிழவர்தான். அவரது மகனின் கையிலிருந்த கால்முள்ளை' வெடுக்கெனப் பிடுங்கினர். அவனைத் தள்ளிவிட்டு நிலத்தில் ஓங்கிக் குத்தி, காவில்

வைத்து ஒரு அழுத்து அழுத்தி, மண்ணைப் பிரட்டி வீசியதித்தார். அந்த ஞாயிறு குடும்பமே வீட்டுத் தோட்டத்தில்.

கிழவரின் நெற்றியில் வியர்வை வழிந்தது. புறங்கையால் ஒரு துடைப்புத் துடைத்துவிட்டு ஆக் ரோஷத்துடன் ஒங்கி ஒங்கி அந்த இறுதிப் போயிருந்த நிலத்தைக் குத்தினார். ‘தேவ்டியா பயவுட்டு மன்னு — கட்டி பட்டுப் போய்டியா?’ என்றெல்லாம் முனைகிக் கொண்டு, ‘இரு, இரு’ என்றவாறே கட்டிப்பட்டிருந்த அந்த நிலத்தை மூர்க்கமாய்ய பிரட்டித் பிரட்டித் தள்ளினார். தோட்டத்தின் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த பேரன் குரல் கொடுத்தான்,

‘தாத்தா, இங்க ஒரு பெரிய கல்லூரி. முள்ள கொஞ்சம் தாத்தா’.

‘இந்தா கொண்டுபோ... டக் குன்னு தா... பெரிய கல்லா... உடாத தோண்டி எடு... இல்லாட்டி ஜடைச்சி தூளாக்கி தூக்கி வீச...’ கண்டிப்பான குரலில் தோட்டர்ந்தார். தோட்டம் போடுதுவுன்ன தோட்டம் மாதிரி இருக்கவேண்டும்

சந்திரனும் ராமசாமியும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும். மாவில்மடபண்ணையிலிருந்து ஒருவர் தோட்டம் பார்க்க வரப்போவதாகவும் விதைகள் வழங்கப்படுமென்றும் அறிவித்திருந்தார்கள். ராமசாமிக் கிழவர் எல்லோரையும் பார்த்துக் கத்தினார். ‘அடேய் சோம்பேறிப் பசங்காரா. என்னடை ரோட்டு கூத்துறிலு. ஆம்பளைகளாட்டம் தோட்டம் போடுங்கடா’ என்று. சந்திரனுடன் கரப்பந்தாடும் வாவிப்பர்கள் அவனும் ராமசாமியும் தோட்டம் செய்ய முன்வருவதைக் கண்டு தமக்குரிய பங்கை அக்கறையுடன் செய்தனர்.

‘அப்ப பூபூத்திரிச்சி’ சந்திரன் உன்னே நுழைந்த ராமசாமிக் கிழவரிடம் மெல்லச் சிரித்தவாறே கூறினார்.

‘ஆமா... மாஸ்டர். ஆ வீணி காய்காய்க்கத் தோட்டங்கு வூத்தான் இருக்கு வேலே.’

ராமசாமிக் கிழவரின் கவலை நான்கு கிழமையின் பின், ஒரு நாள் இரவு தோட்டத்தை அனுகத்தான் செய்தது.

உட்டடிச்சிட்டு ‘துவப்பாண்டா’ன னுக் கத்திக்கிட்டு ஒடிச் சேந்துட்டானுஹ. நான் அப்பவே நெணைச் சேன், ஒரு கெழுமைக்கு மொத, நாய்க்குடி இருக்கானு தேடிக் கிட்டு வந்த அந்த ரெண்டு நாட்டானுவனும் ஒரு மாதிரியா பார்க்கையிலேயே. ச்சா ஒழுப்பெல்லாம் விணைப் போச்சே’

அன்றே எல்லாத் தோட்டங்களிலும் கத்தரி ஆயப்பட்டு, நகரத்துக்குக் கொண்டுபோய் விற்கப்பட்டது.

மாலையில் கரப்பந் தாட்டம் ஆட முடிந்தவுடன் ‘நெட்டை’ அவிழ்த்துவிட்டு, அருகில் இருந்த படிகளில் அமர்ந்து வாலிபர்கள் சந்திரனுடன் அளவத் தொடங்கினபோது ராமராமிக் கிழவரும் அங்கே இருந்தார்.

‘நெத்து அம்புட்டு இருந்தானுங்களோ சிமபி இருப்மோமே... ஒரு சிமபு’

‘குசி கண்டவன் வராம வீடு வானே. ஆறுமுகம் தோட்டத்துல் வாழ தார் முத்திரிச்சி’

‘இதுதான் மாஸ்டர் இங்க பிரச்சனையே; எந்த ஒரு காரியத் தையும் என்ன ஊக்கத்தோட செஞ்சாலும் நாங்க பயந்துதான் செய்யவேண்டி இருக்கு. எனவு சனியனுங்க! நாங்க என்னடா, வயத்துக்குள்ள முத்தையா குமிச்சி வச்சிருக்க வோம்? என்னமோ தேவ்பூச்சி சேக்குற மாதிரி ஒவ்வொரு சொட்டா, ஒடம்பை முறிச்சிக் சேர்த்தாலும் அதையும் நக்கிக்கிட்டுப் போக வந்துட்ற னுங்க, இதுதான் மாஸ்டர் அப்பவே சொன்னேன் தோட்டம் போட்டதெல்லாம் பொய்வேல்...’

‘அட தூத்தேறி! வாய முடு. எதுலே, பொய் வேல. எது பொய் வேல? தோட்டம் போட்டதுல்ல என்னு பொய் வேலைய கண்டலே. அவென் நக்கிட்டுப் போக நீ அவென் நாக்கை வெட்டு. அதுக்கு வக்கில்லாம் வாயளக்காது’

ஆவேசத்துடன் குழறிய ராமசாமியின் கோபக் குரவில் வாய

டைத்துப் போய், பேந்தப் பேத்து விழித் த அந்த இளைஞரைப் பார்த்து சந்திரன் ஆறுதலாக' அவர் சொல் வது சரிதானே' என்பதுபோல் டன் வேக செய்தான்.

சந்திரனின் வலது பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த வெள்ளையன் கூறி னன், 'நல்ல நாய் வளக்கனும்... பிச்சி போடு'

மீண்டும் ராமசாமிக் கிழவர் அவனையும் இடைமறித்து வார்த்தையாடத் தொடங்கி விட்டார்.

'ஆமா.. நாய் கொண்டாங்க நாய். ஒனக்கே ஒன்னும் படுங்க முடியல். ஒவ்டு நாய் வந்து தான் புதுங்கப் போவதோ. நிறுத் துலே கதய. நாய் கொண்டாரா ராம் நாய்'.. ராமசாமி வெறுப்புடன் முகத் தை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டார்.

'அப்ப என்னுத்தான் செய்யி ரது'

'என்ன செய்யிறதா. இந்த வொலி போல்' விட்டிட்டு நீங் கெல்லாம் கொஞ்சம் செலம்பு பழ குன்ற என்னால்லே. மதமதன்னு நிக்குறிங்களோ... ஒங்கல் எத்தன பேருக்குலே செலம்பு தெரியும்? நம்ம தோட்டத்துல இருக்கவனுங்கெல்லாம் செலம்புல வில்லனுங்கன்னு தெரிஞ்சா ஒரு பய இந்தப் பக்கம் நாடுவானா...?'

'யாரு பழகிக் கொடுக்குறது' என் நான் பழகித் தாரேன், 'எவ்வளவு தெரியலேயே அர புடியா, காபுடியா?'*

ராமசாமிக்கு பொத்துக் கொண்டு வந்து விட்டது, 'எலே என்னுன்னு நெனைச்சேலே இந்த ராமசாமிய. என்னேட ஒத்துக்கு நிக்க ஏறுமா? அர புடியாவது மழு புடியாவது... இந்த வட்டாரத்திலேயே 'ஒன்ற புடி' தெரிஞ்சுவென் நான் ஒரு ததன் தான் தெரிஞ்சிக்க'

* * *

அன்று வெள்ளிக் கிழமை வொலி போல் திடவில் அமைதி யாகப் பல இளைஞர்கள் நின்றிருந்தார்கள். தீபம் ஒன்று ஏற்றப் பட்டு, தேங்காயும் உடைக்கப்பட்டது.

ராமசாமிக் கிழவர் கம்பீர மாச, நீபத்தைத் தொட்டு வணங்க அவரின் பின்னால் பத்து இளம் வாலிபர்கள் திறந்த மார் போடு தீபத்தை வணங்கி நின்றிருந்தார்கள், தீபத்தை வணங்கிவிட்டு, வாலிபர்களில் ஒருவனும் நின்ற சந்திரனிடம் முதன் முதலாய்த் தீபத்தை நீட்டிப் பிடித்தார் ராமசாமி

'மொதல்ல ஒடம்ப வளைக்கிற துக்குப் பழகனும். இந்தா இப்பிடிச் சுத்துங்க' — சொல்லிவிட்டு அநாயாசமாகக் கம்பைச் சுழற்றத் தொடங்கினார் ராமசாமி.

அவரைத் தொடர்ந்து, பத்து இளைஞர்களும் சுற்றுத் தள்ளித் தள்ளி நின்று கம்பைச் சுழற்றத் தொடங்கினார்கள், பத்துக் கம்புகளும் வளிமை நிறைந்த மூர்க்கத் துடன் தலைக்கு மேல் வேகத்துடன் சுழலத் தொடங்கியபோது, ராமசாமிக் கிழவர் விடுவிடுவென்று அங்கும் இங்கும், ஒவ்வொருவரிடமும் சென்று அவர்கள் சரியாகச் சுற்றுவதற்குக் கற்றுத்தந்து 'ஒடர்கள்' போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

'எலே... அப்பிடி இல்லேலே... நல்லா வளைச்சு சுத்து'

'ம்... அப்பிடித்தான்... கம்ப நீட்டிப் புடி'

'மன்னு ந தெளைவிருக்கலே. அவன் மன்ஸல வச்சிக்கிட்டு சுத்துலே, சுத்து... நல்லா சுத்து'

தலைக்கு மேல், காற்றை பின்துகொண்டு சுற்றிய கம்புகள் எழுப்பிய விர, வீர்ரெஷ்ற சப்தத் தையும் மீறி, ராமசாமியின் அந்தக் குரல் அந்தத் திடவில் அதிர்ந்து வெடித்தது கேட்பவர் களுக்கு மிகவும் நன்றாகத்தான் இருந்தது.

★★

ஏங்கள் நாட்டில்

ஏங்கள் வரம்க்கை...!

— இரண்மீண்டும்
இந்தியா.

நாலு கழுதுகள்
ஒரு கோழிக் குஞ்சைப்
பற்றி வந்தன!

உவர்ந்த சிதைந்த
ஒரு மரத்தடியில்
அமர்ந்தன அவை!

தீடு கீடுக்காதனவ சில
மழந்தும் தானியும்
பதற்ற தவித்தன!

ஒன்று கண்ணைத் தோண்டியது!
ஒன்று கால்களைக் கொத்தியது!
ஒன்று வழிற்கைக் கொத்திக்
கீழித்து இழுத்தது!

குஞ்சின் உருவம்
சில நொடிக்குள்
குலைந்து போனது!

அவற்றுக்குத்தான்
என்ன பரபரப்பு!
அப்போ...! அந்தக் குஞ்ச...!

★★

புதிய பரிமாணத்தின் பின்...!

— க. ஆதவன்

★ சம்கால இலக்கிய, அரசியல் சர்ச்சைகளின் பின் ன ணி வி ல் வைத்துப் பார்க்கப்பட வேண் டிய கவிதை இது.

உடலில் பால்பாலி, நூலில் பால்பாலி
உடலில் பால்பாலி என்ற உடலில் பால்பாலி
உடலில் பால்பாலி என்ற உடலில் பால்பாலி

‘வார்த்தைகளை நம்பிச் செத்தாயே
வாடுகிறோயா இப்போது
வாடு
காலங் கடந்து விட்ட
உனது ஞானங்கள்
விட்டுத் தள்ளு
தூக்கி எறி சாக்கடையில்’

* * * *

கோஷமிடுகிறேனே
இ...
உனது கோஷங்களை விடவா
எனது கோஷங்கள் மோசமானவை?

இன்னும், இன்னும் கத்தக்தான் போகிறேன்
மலையுச்சியிலும் காடுகளிலும்
தெருக்களிலும் சந்தடிகளிலும்
இன்னும் இன்னும்
நான் —
கோவிக்கத்தான் போகிறேன்.

வார்த்தைகளை நம்பினுய் என்பதும்
வார்த்தைகள்தான்.
வார்த்தைகளை நம்பாதே என்பதும்
வார்த்தைகள்தான்.
எதை நம்பப் போகிறுய் நீ?

அவனும் பொதுவுடமை என்கிறான்
நானும் பொதுவுடமை என்கிறேன்
எதை நம்பப் போகிறுய் நீ?

இலக்கு இல்லாமல்
கற்களை ஏன் வீக்கிறுய்?
அவனும் நானும் வேறு எனின்
பொதுவுடமையும் வேறு?

கற்களை ஏறியாதே
பானையுள் போடு
நீர் முட்ட வரும்
சேமி
உன் வெடி மருந்துகளோ.

சாதகம்

மலையகுத்தின் வரலாறும்... சிறுகு ஒருவரக்குமும்...!

— எஸ். சாந்திகுமார்

எங்கிருந்தோ வந்து தயாராக இருந்த பொருளாதார வாய்ப்புக்களை அபகரித்துக்கொண்ட மக்கள் அல்ல மலையக மக்கள். இவர்கள் எந்த ஒரு நாகரிகச் சமுதாயத் தினதும் உருவாக்கத்தின் மூலத்தைப் போலவே காடுகளை அழித்து வளமாக்கி புதியதொரு பொருளாதாரத் துறையை அடைந்தவர்கள். இவர்கள் அமைத்த இந்தப் பொருளாதாரத் துறையும் அதைச் சார்ந்த அமைப்புக்களும் இன்றும் இந்நாட்டின் ஆதாரமாக இருக்கின்றன. இந்த மக்களின் வரலாறும் உருவாக்கமும் யாரையும் போலவே இவர்களும் இந்த மன்னின் மக்களே என்பதை ஆதாரப்படுத்துகின்றன. நமது வரலாறு குறித்த கண்ணேட்டம் நம்மிடையே தன்னம்பிக்கையையும் உறுதியினையும் வளர்க்க உதவும். ★★

கள் அனைத்துமே கருவிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன

ஏற்கனவே இருந்த தேவைகளுக்காக மூலதனம் பயன்படுத்தப்பட்டதோடு சிலரிடம் மூலதனம் குவிந்ததன் காரணமாகச் சந்தையில் புதிய பொருட்களுக்குக்கிராக்கியும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. மக்கள் மத்தியில் புதிய சுவைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு அவை அன்றை வாழ்க்கைக்கும், சமூக அந்தஸ்திற்கும் அத்தியாவசியம் என்ற நிலை உருவாக்கப்பட்டது. இவற்றிற்காக நிரந்தர சந்தையும் உருவாக்கப்பட்டது. ஏறக்குறைய இருந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மேற்கத்திய நாட்டு மக்கள்

கோப்பி, தேநீர், கெரக்கோபோன்ற பானங்கள் குறித்து அறிந்திருக்கவில்லை. வியப்பாரி களே இவற்றை அத்தியாவசியமானதாக மக்கள் மத்தியில் உருவாக்கியவர்கள். இவற்றேரு இப்போது சினியின் தேவையும் அதிகரித்துள்ளது.

கோப்பி, தேநீர் போன்ற உபநுகரவுப் பொருட்களின் நிரந்தரத்தைச் சந்தையில் பாதுகாப்பதானால் இவற்றைச் சாதாரண விலையில் வழங்க முயற்சிக்க வேண்டும். அதோடு சாதாரண விலை மட்டத்தில் கூடிய ஸாபத்தைத் தேட வேண்டுமாயின் குறைந்த செலவில் இவற்றை விளைவிக்க நிலைமும், தொழிலாளர்களும் தேடி

யாக வேண்டும். இச்சாத்தியக் கூறு கள் காலனித்துவ நாடுகளி லையே இருந்தன.

ஆரக்ப காலத்தில் அமெரிக்காவில் தோட்டங்களிலும், சுருக்கங்களிலும் வேலைகளுக்காக ஆபிரிக்க மக்களே அடிமைகளாகக் கொண்டுபோகப் பட்டார்கள். பலாத்காரமாகக் கப்பல் களில் கொண்டுவரப்பட்டதுவர்கள் அமெரிக்க, மேற்கந்தையச் சந்தைகளில் ஆடுமாடுகளைப் போல நிறுத்தப் பட்டு, உடல் அமைப்பு, வளமை என்பவை பரிசோதிக்கப்பட்டதின்னர் ஏலத்தில் விற்கப்பட்டனர். இவ்வாறு உழைப்பதற்காக மக்களை அடிமை கொண்டதுடன் பயிரிடுவதற்காக நிலத்தைப் பறிமுதல் செய்வதும் அவசியமாகியது. இது குறித்து ஆபிரிக்க மக்களிடையே பின்வரும் சிலேடை பிரசித்தமாக இருக்கின்றது. 'அவர்கள் (மேல் நாட்டார்) வந்தபோது, எங்கள் கையில் நிலம் இருந்தது, அவர்கள் கையில் பைபிள் இருந்தது. இப்போது எங்கள் கையில் பைபிள் இருக்கிறது. நிலமோ அவர்கள் கையில் இருக்கிறது.'

18-ம் நூற்றுண்டில் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்ட பின் கோப்பி தேயிலை போன்ற பயிர்களைத் தொடர்த்து ஏற்பட்ட பெருந்தோட்ட அமைப்புகளுக்கு புதிய முறை கள் கையாளப்பட்டன. குறைந்த ஊதியத்தில் கூடிய வேலை வாங்குவதற்குப் பதிலாகவும், மேற்கத்திய தொழிலாளர்க்க ஏழிற் சியின் படிப்பினைகளைக் கவனத்திற் கொண்டும் பெரும்பாலும் வேறு நாடுகளில் இருந்தே தொழிலாளர்களைக் கொண்டுவந்து இவற்றில் ஈடுபடுத்த விரும்பினார்கள். இதற்காகக் கலீகளை அமர்த்தும் முறை இக்காலத்தில் கையாளப்பட்டது (Intended Labour). என்றாலும் அடிமை முறையின் தொடர்ச்சியினையே இம்முறையிலும் காணலாம். இலங்கைக்கு ஆரம்பத்தில் வந்த துறைமார்கள் பெரும்பாலும் ஆபிரிக்க அடிமை விஷயாரத்திலும், யுத்த அதிகாரிகளாகவும் இருந்தவர்களாவர். இதனாலேயே இன்றும் தேயிலை, மற்பார்த் தோட்டங்களில் வழக்க

கத்தில் இருக்கின்ற 'லயன்' (Barrock Type), 'பெறாட்டு' (Parade) போன்றவைகள் அறிமுகமாயின. இவையாவும் அடிமைகள் மத்தியில் பிரயோகிக்கப்பட்டவையாகும்.

ஆரம்பத்தில் பெருந்தோட்டங்கள் இலங்கை, மலேயா, இந்தோனேவியா, மொரி வியஸ், தென் ஆபிரிக்கா. கயானு, பீஜீ போன்ற நாடுகளில் ஆரம்பிக்கப் பட்டபோது தொழிலாளிகள் இந்தியாவில் இருந்தும் சினூவில் இருந்துமே பெரிதும் கொண்டுசெல்லப் பட்டார்கள். இலங்கைக்கு ஆரம்பத்தில் சீனர்களைக் கொண்டுவது பற்றி ஆலோசிக்கப்பட்டாலும் போக்குவரத்து நிலைமைகள் குறித்து அவை கைவிடப்பட்டன. இலங்கைக்குத் தேவை வெட்டு தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். இதனால் ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலான வர்கள் ஆண்களாகவும் சிலகாலம் தங்கிப் போகிறவர்கள்

கூலில் கோப்பி அமோக விளைச்சலும், வாபாலும் தரும் பயிராக மலைநாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் பயிரிடப்பட்டது. காடுகளை அழித்து நிலத்தைப் பண்படுத்தவும் பயிரிடவும், பராமரிக்கவும் என்பதற்காக தொழிலாளர்கள் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

கோப்பி ஒரு பருவகாலப்பயிர் என்ற காரணத்தால் விளைச்சல் களை அறங்கை செய்யும் காலத் திலையே பெருந் தொகையான தொழிலாளர்கள் தேவைப்பட்டனர். இதனால் ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலான வர்கள் ஆண்களாகவும் சிலகாலம் தங்கிப் போகிறவர்கள்

...ஏற்குறைய 30%மானவர்கள் குறிப்பிட தோட்டத்தை அடையும் முன்னரே, இந்தக் நேரிட்டது. தோட்டங்களிலும் போதியபாதுகாப்பின்மை கடுமையான வேலை என்பதை மாற்றுவதற்குத் தொழிலாளர்கள் தொகையாகவும், குறைந்த ஊதி யத்திலும் பெறவேண்டும் அடிக்கடி இப்பிரதேசங்களில் திட்டமிட்டு பஞ்ச நிலமைகளும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அத்துடன் இலங்கையின் கபீட்டும் குறித்து ஏமாற்றுப் பிரச்சாரங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இலங்கையின் மத்திய மலைப் பிரதேசம் அடர்ந்த காடாகவே இருந்தது. நதி ஓரங்களில் பரவி யிருத்த சில கிராமியக் குடியிருப்புகளைத் தலை ஏணை, இடங்கள் சனசஞ்சாரமற்றே இருந்தன. கோப்பியைப் பயிர்க்க செய்கைக்காக முதன் முதலாகத் தென்னிதியத் தொழிலாளர்கள் — சிறு குடும்பங்கள் கூடங்கிய குழுவாக 1928-ம் ஆண்டு இந்தியாவில் அருந்து கொண்டுபட்டு சிற்னப்பட்டியில் (இன்று பேராதெனிய டூங்கா இருக்கும் இடம்) குடியமர்த்தப்பட்டார்கள். இங்கேயே கோப்பி மரீட்சார்த்தமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டு முதலில் ஹேவாகெற்ற போன்ற பகுதிகளுக்கும் பின்பு அட்டன், லிங்கலை, நானு ஓயா போன்ற பகுதிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இதை அடுத்து முப்பது, நாற்பது ஆண்

ஞாகவுமே இருந்திருக்கின்றனர். ஆனால் தோட்டங்கள் ஸ்திரமாகக் கப்பட்டதன் பின்பு இங்கேயே தங்கியிருக்கக் கூடிய தொழிலாளர்களுடும்பக்களே விரும்பப்பட்டன. இப்போக்கு தேயிலைப் பயிர்க்கெய்கையின் ஆரம்பத்தோடு அதிகரிப்பதைக் காணலாம். மேலும் குடும்பங்களாக வேலைக்கமர்த்துவதன்மூலம் பெண்களையும் சிறுர்களையும் குறைந்த கூவிக்கு வேலை வாங்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது. இருந்தபோதும் எதிர்பார்த்து வந்த வாழ்க்கை இங்கு இல்லாததாலும் கடுமையான வேலை நிபந்தனைகளாலும் பெரும்பாலான தொழிலாளர்கள் திரும்பி இந்தியா சென்றனர். இதனால் தொழிலாளர்களுடும் தோட்டத் தொழிலாளரில் 24 சதவீதமாகும்...

நேரத்தில் அதே ஆண்டில் 73,181 பேர் வெளியேறி இந்தியா சென்றுமிகுக்கின்றனர்.

தோட்டங்களைச் சென்றதை வதற்கு முன்னரே தொழிலாளர் பெரும் கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது இந்தியத் துறை முகங்களுக்கு கிராமப் புறங்களில் இருந்து நீண்ட தூரம் பயணம் செய்யவேண்டி இருந்தது. கடல் பிரயாஸத்தில் குறைந்தபட்ச வசதிகள்கூட இருக்கவில்லை. அதுத்து இலங்கைக் கரையில் இருந்து தோட்டப் பிரதேசத்தை நோக்கிப் பயங்கரக் காடுகளினுடோக வெயிலிலும் மழையிலும் நூறு, இருநூறு மைக்கள் நடந்து செல்ல வேண்டி இருந்தது. இவ்வளவு சஷ்டப்பட்டுச் சென்ற ஆரம்பத் தொழிலாளர்களின் வேலையும்கூட காடு அழித்தல், பாதை அமைத்தல் போன்ற கடுமையான, ஆபத்து நிறைந்ததாகவே இருந்தன. ஏறக்குறைய 30% மானவர்கள் குறிப்பிட தோட்டத்தை அடையும்னரே இறக்க நேரிட்டது. தோட்டங்களிலும் போதிய பாதுகாப்பின்மை, கடுமையான வேலை என்பன காரணமாகவும் பலர் இறந்தனர். நிலத்திகளை எனும் தோட்டத்தில் மட்டும் 1913 ம் ஆண்டு 227 பேர் இறந்துள்ளனர். இது அத்தோட்டத் தொழிலாளரில் 24 தவிதமாகும்.

1860க்களைத் தொடர்ந்து கோப்பிப் பயிர்க் கெய்கை நோய் காரணமாக வீற்சியடைய இதன் இடத்திற்குத் தேயிலை வந்தது. 1862 அளவில் அட்டன், தவாக்கல்லைப் பிரதேசங்களில் உள்ள எந்டீல்ட் டங்பார், டிக் கோயா, தரவெல்ல, சமர்கில், டிரேடன், லோகி, யொக்ஸ் போர்ட், ஸ்டோர்ஸிகிளிப், ரட்டன் கிரி, ரொஸிட்டா, மில்டன் போன்ற தோட்டங்கள் மிக வொய்ய தரும் கோப்பித் தோட்டங்களாக வேலை இருந்துள்ளன.

ஆன் சேர்ப்பும் பொருளாதார நிலையும்

இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களில், சிங்களக் கிராமப் புறத் தவர்கள் ஏன் தொழிலாளர்களா

கச் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவில்லை என்ற கேள்வி பரவ்வாக எழுப்பப் படுகின்றது. சிலர் சிங்கள மக்கள் தமது ஏராதிபக்திய எதிர்ப்புணர்வினால்தான் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய முன்வரவில்லை எனக் கூறினார்கள். இது மறை முகமாக மலையக மக்கள் அந்த யர்களுக்குச் சாக்கமாக வந்தவர்கள் ஏனக் காடுகின்ற இனங்களுக்கு கண்ணேட்டமாகும். இதுகுறித்த அன்னமைக்கால ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களையும், தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலகட்டங்களில் இருந்துள்ள ஆதாரங்களையும் கொடுத்து பதிவு செய்து குறிப்பிட்ட கங்காணிகளில் ஆதரவுடன் தோட்டங்களில் வந்து பதிவாகி தொழிலாளர்களாக சேர்ந்துள்ளமைக்கும் ஆதாரங்கள் உள்ளன. இன்றும் ஏறத் துறைய ஒரு இலட்சம் சிங்கள மக்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருப்பதை நாம் அவதானிக்க வேண்டும்.

...ஆன்முள்ள சிங்கள மக்கள் மன்றப் பேரம்பிற்குச் சென்று தங்களுக்குத் தமிழ்ப் பெயர் கொடுத்துப் பதிவுசெய்து குறிப்பிட்ட கங்காணிகளின் ஆதரவுடன் தோட்டங்களில் வந்து பதிவாகி தொழிலாளர்களாகச் சேர்ந்துள்ளமைக்கும் ஆதாரங்கள் உள்ளன...

பார்க்கின்ற பொழுது பின்வரும் காரணிகள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுவதைக் காணலாம். கூடிய இலாபம் கருதி தோட்டப் பகுதிக்குள் கூடிய முறையில் குடும்பமீதியான பெருந்தொகைத் தொழிலாளர்கள் எதிர்பார்க்கப் பட்டனர், அத்தகைய பெருமளவு தொழிலாளர்களை அளிக்க சிங்களக் கிராமங்கள் தயாராக இருக்கவில்லை. மேலும் ஆரம்பத்தில் வேலை செய்த சிங்களத் தொழிலாளர்கள் அறுவடைக் காலங்களில் தம் கிராமங்களுக்குத் திரும்பிச் செல்லும் வழக்கமுடையவர்களாக இருந்தனர். இதனால் எதிர்பாராத் தொழிலாளர் தட்டுப் பாடுகள் ஏற்பட வாய்ப்பிருந்தது. மேலும் கொப்பி களிலிற்கும், வண்டியோட்டிகளாகவிருந்த கணாநாட்டுச் சிங்களவர்களுக்கும் வியாபாரிகளுக்கும், கிராமப்புறத் தொழிலாளர்களுக்கும் தொட்டுப் பிருப்பதாகக் கருதப்பட்டது. இது குறித்த சட்ட முன்கள் தோட்டத் துறைமார்களால் ஆராயப்பட்டன.

இத்காரணங்களால் கிராமப்புற சிங்களவர்களை விரும்பாத போதும் சில கிராமத்தவர்கள் உடனடி பணவருவாய் காரணமாக தோட்டங்களில் வேலை செய்ய அக்கறை கொண்டிருந்தனர். கலகா' தெல்தோட்டை, போன்ற பகுதிகளில் இவ்வாறு ஆரம்புள்ள சிங்கள மக்கள் மன்றப் பேரம்பிற்குச் சென்று தமிழை தமிழ்ப் பெயர் கொடுத்து பதிவு செய்து குறிப்பிட்ட கங்காணிகளில் ஆதரவுடன் தோட்டங்களில் வந்து பதிவாகி தொழிலாளர்களாகச் சேர்ந்துள்ளமைக்கும் ஆதாரங்கள் உள்ளன. இன்றும் ஏறத் துறைய ஒரு இலட்சம் சிங்கள மக்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருப்பதை நாம் அவதானிக்க வேண்டும்.

இந்தியத் தொழிலாளர்கள் தென் இந்தியக் கிராமங்களில் இருந்து ஏஜன்கேன் மூலமாக சேர்க்கப்பட்டார்கள்: இந்த ஏஜன்டுகள் இங்குள்ள நிலைமைகளைப் பற்றிய பொய்யானதகவங்கள், வாக்குறுதிகள் போன்றவற்றை அளித்தே ஆட்களைச் சேர்த்தார்கள். இவ்வாறு கொண்டு வருவதற்குத் தோட்டத்தில் ஏஜன்களுக்கு முற்பண்மாக ஏருதொகைப் பணம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் ஆட்கள் இருமாகவே அழைத்துச் செல்லப் படுவர்களுக்கும் தோட்டத்துக்கு வந்ததும் இப்பயணச் செலவானது தொழிலாளர்களது சம்பளத்திலிருந்து பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டது. 1860-ம் ஆண்டளவில் இது 15/- ரூபாவாக இருந்தது. இது தோட்டத்தில் 1½ அல்லது 2 மாதச் சம்பளத்துக்குச் சமன். ஆகவே தொழிலாளர்கள் தோட்டத்தில் அடியேடுத்து வைக்கும்போதே டாக்டரிகளாகவே அடியேடுத்து வைத்தார்கள். இதன்பிறகும் பல வேறு கடன் முறைகள் மூலம் இவர்கள் தோட்டத்தோடு இருக்கும்படியாகப் பின்கூட்கப்பட்டார்கள்

பெரிய கங்காணி முறை:

தொழிலாளர்களைச் சேகரிக்கும் ஏஜன்டு முறையே பெரியகங்காணி முறைக்கு முன்னேடியாகவிருந்தது

R. J. நோபர்ட் என்பவரின் 1874ம் ஆண்டுக் குறிப்பின்படி ஆள் சேர்ப் பதற்கு கிராமங்களில் ஜமீன்தார் களின் எதிர்ப்பு இருந்ததை அறி கிண்றோம், இதற்குக் காரணம் இலங்கைக்கு ஆள் சேர்ப்பது கிராமத் தொழிலாளர்களின் கிராக்கி யையும், கூவினையையும் அதிகரிக்கக் காரணமாகும் என இவர்கள் கருதியமையாகும். இதனால் கிராமப் புறங்களின் தலைமைகளோடு செல்வாக்குள்ள குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களே ஏஜன்டு களாக வர முடிந்தது. தோட்ட நிரவாகம் இவ் எஜன்டுகளையே தோட்டங்களிலும் தொழிலாளர்களுக்குப் பொறுப்பாக நியமிப்பது வசதி யானது என்பதை அறிந்து இவர்களைக் கங்காணிகளாக நியமித்த

...தொழிலாளர்கள் தோட்டத் தில் அடியெடுத்து வைக்கும்போதே கடனுளிகளாகவே அடியெடுத்து வைத்தார்கள். இதன் பிறகும் பல வேறு கடன் முறைகள் மூலமே இவர்கள் தோட்டத்தோடு இருக்கும் படியாகப் பிணைக்கப்பட்டார்கள்...

தது, கிராமத்தில் இவர்களுக்கு இருந்த செல்வாக்கைத் தோட்டத்திலும் பிரயோகிக்கக் கூடிய தாக இருந்தது. மேலும் தோட்டமட்டத்தில் இவர்களை பகைத்துக் கொள்வது கிராமத்தில் தமது உறவினர்க்கோ அன்றித் தாம் திரும்பிப் போகும்போது தமக்கோ பிரச்சனையாகும் என்ற பயமும் தொழிலாளரிடம் இருந்தது.

தோட்டங்களில் நிரந்தரக்குடியிருப்புகள் ஏற்படும்வரை கங்காணியின் வேலை பெரும்பாலும் கண்காணிப்பு செய்வதாகவே இருந்தது. நிரந்தரக்குடியிருப்புகள் ஏற்பட்டதோடு தொழிலாளர்களின் முழு விவகாரமும் பெரிய கங்காணியின் பொறுப்பிலேயே விடப்பட்டது. தொழிலாளரின் பொருளாதார, சமூக வரழ்விற்கு இப்பெரிய கங்காணியே பொறுப்பாக இருந்தார். மேலும் தோட்டத்தில் உணவுப் பொருள் பங்கிடும் பெரிய கங்காணியிடம்

கொடுக்கப்பட்டிருந்தது மட்டுமன்றி பிற தேவைகளுக்காக இவர் அங்கேயே கடையும் நடத்தினார். இவர் தொழிலாளர்களின் சம்பளத்திற்கும் பொறுப்பாக இருந்ததனால் சம்பளம் பட்டுவரடா செய்யும்பொழுது தனக்குரிய வரவுகளை — கடன்களைக் — கழித்துக் கொண்டார். உண்மையில் இம்முறை மூலம் கங்காணியின் ஏமாற்றுக் கணக்குகள் மூலம் கழித்துக் கணக்குகள் மூலம் பெரும்பாலும் தொழிலாளர்கள் கங்காணிக்குக் கடனுளியாக கவுசித்திருப்பதன்.

பெரிய கங்காணி தனக்குக் கீழ் பல சில்லறைக் கங்காணிகளைக் கொண்டு தொழிலாளர் நிரவாகத்தினை நடத்தினார். 1868-ல் தினக்குவிபின்வருமாறு இருந்தது:

ஆள்	—	36 சதம்
பெண்	—	27 சதம்
சிறுவர்கள்	—	22 சதம்

இதில் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தினமும் ஆறு சதம் கங்காணிக்கும், சில்லறைக் கங்காணிகளுக்கும் மான்யமாகக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இது அன்றைய நிலையில் தினமும் அரைக் கொத்து அரிசிக்குச் சமமாகும். இவற்றேரும் மட்டுமன்றித் தொழிலாளர்களுக்குப் பணம் கொடுப்பவர்களாகவும் இவர்களே இருந்தனர்.

பொதுவாக ஒரு தொழிலாளியின் குடும்பம் கங்காணிக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன்தொகை ஒரு துண்டில் குறிக்கப்படும். தொழிலாளி இக் கடனைக் கட்டாமல் வேறு தோட்டத்துக்குப் போகவோ இந்தியாவுக்குத் திரும்பி போகவோ முடியாது. வேறு தோட்டங்களுக்குப் போகும் பட்சத்தில் இக் கடன்தொகை அக்குறிப்பிட்ட கங்காணியின் பெயருக்கு மாற்றப்படும். எனவே, வேறு தோட்டத்துக்குச் சென்ற போதும் கடனுளியாகவே அடியெடுத்து வைக்க நேரிட்டது. இதனைத் துண்டுமுறை என அழைத்தனர். இதனை மீறுமிடத்து கட்டி வைத்தல், சித்திரவணத் செய்தல் முதலிய குடும்பான தண்டனைகளுக்கு ஆளாளர்கள். இன்னும்

ஹப்புகஸ்த்தன போன்ற தோட்டங்களில் தொழிலாளர்களுக்கு வைத்து அடித்த கம்பங்கள் இருப்பதைக் காணலாம்.

கங்காணிமார்களின் பூர்வீகத்திற்கு ஏற்ப சாதிமுறைக் கட்டுப்பாடும் தோட்டங்களில் அழுவாகக் கப்பட்டது. குடியிருப்புகள் பெரும்பாலும் சாதிவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்டு இருந்தன. வாய்ப்பான வேலைகளும், சந்தர்ப்பங்களும் பெரிய கங்காணி, சில்லறைக் கங்காணி என்போரது உறவினர்க்கே போய்ச் சேர்ந்தன.

பெரிய கங்காணிமார் பெரும்பணம் சேர்த்தனர். B, M. செல்வின் என்ற துரை கங்காணிகளைக் குட்டி முதலாளிகள்' என வரணித்துள்ளார். துரைமார் பெரிய கங்காணிமார் முறையினைப் பெரிதும் கட்டிக் காத்தனர். 1927-ம் ஆண்டு துரைமார் சம்மேளனத்தில் பெரிய கங்காணி முறை இருக்கவேண்டுமா என்ற பிரச்சனை வாக்கைப்போடு கொடுக்கு விடப்பட்ட போது பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய துரைமார்களில் 48 பேர் ஆதரவாகவும் 8 பேர் எதிராகவும் வாக்களித்துள்ளனர். இதே போன்ற பெரிய கங்காணியின் மானியத்துக்கு 49 பேர் ஆதரவாகவும் 6 பேர் மாத்திரமே எதிர்த்தும் வாக்களித்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பெரிய கங்காணியின் தர்பாரிற்குத் துரைமாரின் ஆதரவோடு தென்னிந்தியக் கிராமத்துக்குச் செல்வாக்கும், மலையக் கநகர்ப்புறங்களில் இருந்த வர்த்தகர்களின் ஆதரவும் மிகவும் ஆதாரமாக இருந்தது. பெரிய கங்காணியின் அனுசரணையுடன் தொழிலாளர்கள் நகர்ப்புறங்களில் தமிழ், சிங்கள வர்த்தகர்களால் மோசமாகச் சுரண்டப்பட்டார்கள். இதைச் சிலதுரைமார்களே 'கொள்ளை' என வரணித்துள்ளார்கள். கங்காணிமார்களின் சிபார்சின் பேரிலேயே தொழிலாளர்களுக்காகப் பொருளும் நகர்ப்புறங்களில் கொடுக்கப்பட்டது. ஒருமுறை கடன் பதிவாகியதும் அதுவே வளர்ந்து மீளாத கடனையாக்கியது. 'வெண்டவண்ட'

என்னும் துரை 1908-ல் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். ‘நகரத்தில் உள்ள செட்டிமார்கள் தங்கள் பலத்தை மோசமாகப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். கலியாள்ரூபா 50 சதத்திற்குத் துணி வாங்கினால் செட்டி 1-50 தனக்கு உடன் தரும்படி கேட்டு யிருதி ரூபா 2.00 கணக்கெழுதி அதற்குப் புரோநோட்டில் தொழிலாளி யிடம்கையெழுத்தும் வாங்குகிறான். பின்பு இந்த 2 ரூபாய் 200 ரூபாயாக மாற்றப்பட்டு மாதாமாதம் வட்டி வாங்கப்படுகின்றது. இது கற்பணை அல்ல இப்படிப் பல சம்பவங்களை என்ன உதாரணம் காட்ட முடியும்’ இதைப் போலவே தொழிலாளர்களின் கடனுக்கு மாதம் 20 அல்லது 28 சதவீத வட்டி விதிக்கப்பட்டது. செட்டி, நாயர், கரையோரக் கிங்களவர், சிந்திக்கார வியாபாரிகளே பிரதான நகர்ப்புற வட்டிக்காரர்களாவர். (துரதிர்ஷ்டவசமாக இன்றும் இவர்கள் மலையகத்தில் கடன் கொடுக்கும் வேலையில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றனர். மாதாந்த வட்டியும் 100 ரூபாய்க்கு 20 ரூபா விலிருந்து 30 ரூபாய் வரை விதிக்கப்படுவதுடன் கடனை முழுவதாகக் கட்டுவதை அன்றி வட்டியை மட்டும் கொடுக்கவே தொழிலாளர்கள் ஊக்குவிக்கப்படுகின்றனர்.

1908-ல் சட்டரீதியாக ஒழிக்கப்படுவதை தோட்டங்களுக்கு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறையே சம்பளம் வழங்கப்பட்டது. இதில் பெரிய கங்காணி தனது வரவுக்காகக் குறைந்தது ஒரு மாதச் சம்பளத்தை எடுத்துக் கொள்ள வார். மூன்று மாத முறையினால் தொழிலாளர் சம்பளம் பெறும் வரை கடன்பெற வேண்டியிருந்தது. மிகுதிப் பணம் வட்டி கட்டவே பெரும்பாலும் சரியாக இருந்தது. இந்த முறையானது தோட்டத் துரை தொட்டங்கி, வர்த்தகர், பெரிய கங்காணி அலை வருக்கும் லாபம் தரக்கூடிய ஒன்றாக இருந்தது — தொழிலாளியைத் தவிர, இதனால் தான் 1908-ம் ஆண்டு மாதாந்தச் சம்பளம் கொடுக்க மாற்றம் கொண்டு வரப்பட்டபோது தோட்டத்துரை மார் அதைப் பெரிதும் எதிர்த்

தார்கள் (கட்டுரை இணைப்பில் உள்ள தோட்டத் துரைமார் சம்மேளனத்தில் இது குறிக்கிற சம்பாஷணை இதனை மேலும் தெளிவு படுத்தும்.)

எனவே ஒருமுறையிக்கு குறைந்த கட்டத்தில் வைக்கப்பட்பட்டதோடு பல வேறு முறைகளால் தோட்டத் தொழிலாளரின் கையில் சேர்ந்த சிறு தொகையும் உறிஞ்சப்படும் வகையில் தோட்டத்திற்கு ஒன்றும், அதற்கு வெளியிலேயும் உள்ள அமைப்புக்கள் இயங்குவதைக் காணலாம்.

குடிவகை விற்பனையிலும் பெருந்தொகைப் பணம் இம்மக்களிடம் இருந்து பெறப்பட்டது. இத்தொழிலில் ஈடுபட்ட சீதநாடுசு சிங்களவர்கள் பலர் பெரும் செல்வந்தராக மாறினர். குடிவகைகள் கலப்படமாகவும், குடியிலையிலுமே விற்கப்பட்டன. துரைமார் குடிப் பழக்கத்தைச் சாதகமாகவே கருதினர். இது தொழிலாளர்களை தோட்டத்தோடு மேலும் கடன்வியாகப் பிணைக்க உதவியதோடு ஏனைய பிற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாதிருக்கவும் செய்யும் எனக்கருதினர் 1902-ப் பூண்டளவில் நடந்த மதிப்பீட்டில் 400க்கு மேற்பட்ட துரைகள் தோட்டங்களில் தவற இனைகள் இறக்கப்படுவதற்கு ஆதரவாக இருந்துள்ளமை தெரிய வருகின்றது.

மலையகப் பெருந்தோட்டங்களிலும் நகர்ப் புறங்களிலும் இந்திய வம்சாவளி மக்களுக்கு மட்டுமன்றி ஏனைய இன மக்களுக்கும் முக்கியமாகக் கிங்கள் மக்களுக்கும் பெருமளவிலான பொருளாதார வாய்ப்புகளுக்கு தோட்டப் புறங்களே காரணமாக இருந்திருக்கின்றன. ரயில், லாரி என்பன இல்லாத காலங்களில் வண்டிகளே பிரதான போக்குவரத்துச் சாதனமாக இருந்தன. அட்டன், நுவரெலியா பகுதியில் மட்டும் 5000 மாட்டு வண்டிகள் இருந்துள்ளன. வண்டிச் சொந்தக்காரர்களும், ஒட்டிகளும் பெரும்பாலும் கரைநாட்டுச் சிங்களவராவர். இன்று அட்ட

டன் தலவாக்கலைப் பகுதிகளில் உள்ள பெரும்பாலான சிங்களக்குடியேற்றங்களும், போக்குவரத்துக் கம்பனிகளும் இவர்களின் வழித்தோன்றல்களே. மேலும் 1767-ம் ஆண்டு விபரத்தின்படி தோட்டப் புறங்களைச் சார்ந்த தொழில்களினாடாக 420,00,000 ரூபா சிங்களவர்க்கு வருமானமாக, பெரும்பாலும் ஊதியமாகத் தரப்பட்டிருக்கின்றது. தோட்டத் தொழிலாளர்களினால் சிங்களமக்களின் பொருளாதார வாய்ப்புக்கள் பாதிக்கப்பட்டன என்பது பிழையான கருத்து என்பதினேயே இது காட்டுகிறது.

கலிக்கு மாரடித்தல்:

தோட்டப்புறங்களுக்கு உள்ளே இருந்த நிலைமைகளுக்கு முற்றிலும் மாருள நிலைமைகளே வெளி உலகிற்குக் காட்டப்பட்டன. இதற்குக் கல்வி பயின்ற வர்களும், அரசாங்க அதிகாரிகளும் உடந்தையாக இருந்திருப்பதை அறிய முடிகின்றது. உதாரணமாக 1934-ல் அரசாங்க மருத்துவ இயக்குஞர்களின் அறிக்கை ஒன்று மலையகத் தோட்டங்களுக்குத்துப் பின்வரும் சித்திரத்திலைப் புள்ளி விபரங்களில் தருகின்றது.

- 1) 505 தோட்டங்களில் சுகாதார நிலைமைகள்:
 - A) மிகவும் சிறப்பாக உள்ள தோட்டங்கள் 37
 - B) சிறப்பான தோட்டங்கள் 176
 - C) நல்ல தரமானவை 128
 - D) தரமானவை 120
 - E) தரம் குறைந்தவை 30
 - F) மோசமானவை 14
- 2) தண்ணீர் விநியோகம்:
 - முற்றுகப் பாதுகாக்கப் பட்டசிறப்பாக விநியோகம் உள்ள தோட்டங்கள் 504:342
 - 3) பாவிக்கப்படும் கழிவகை களின் எண்ணிக்கை: 39,031

4) வீடு வசதிகள்:

A) நெருக்கமற்ற வசதியான யைன் குடியிருப்பு உள்ள தொட்டங்கள் 495

B) ஓரளவு நெருக்கமான குடியிருப்புள்ள தொட்டங்கள் 04

C) நெருக்கமான குடியிருப்புகள் 06

மேற்குறிப்பிட்ட அறிக்கையானது மூன்று தருதி வாய்ந்த மருத்துவ அதிகாரிகளின் பதிவுகளை அடுத்து தயாரிக்கப்பட்டதாகும். இதனை வாசிக்கின்ற தோட்டத்துக்கு வெளியே உள்ள மக்கள் தோட்டங்கள் சொர்க்கம் என்றே கருதுவார்கள். இத்தகையக்கலிக்கு மாரதிக்கும் அறிக்கைகள் வெளியில் உள்ளவர்கள் மத்தீயில் தவணை அபிப்பிராயங்கள் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்தன. உண்மையில் இந்த ஆண்டில் தோட்டப்படும் வாழ்க்கை மிக மோசமாக இருந்தது. இறப்பு விகிதம் அதிகமாகவும் — குறிப்பாகக் குழந்தைகள் இறப்பு விகிதம் 1000க்கு 194 ஆக இருந்துள்ளது. இன்றும் கூட இவ்வாறு கலிக்கு மாரதித்து அறிக்கை அளிக்கும் வைத்திய, அரசாங்க ஏணைய துறை அதிகாரிகள் இல்லாமல் இல்லை.

மலையக ஸ்தாபனங்கள்

நாம் தொட்டு வந்திருக்கின்ற இக்காலப் பகுதிகளில் மலையகத் தோட்டங்கள் இருண்ட கோட்டைகளாகவே இருந்துள்ளன. பெரும்பாலும் தொழிலாளர்களைக் கொண்ட சமூகமாக இருத்தும் ஆதிக்கம் செலுத்தியவர்களிடையே இருந்ததான் முதலாவது ஸ்தாபன எழுற்சியைக் கானுகின்றோம். 1852-ல் தோட்டத் துரைமார் சம்மேளனம் தொட்டங்கப்பட்டது. 1920க்களை அடுத்து பெரிய கங்காணிமார் சம்மேளனம் தொட்டங்கப்பட்டது. 1923-ல் தோட்டத்தியோகஸ்தர்களுக்கான களனி வெளிச் சங்கம் தோன்றியது. இது சிறிது காலமே இருந்தபோதும், தோட்டத்தியோகஸ்தர்களின் ஸ்தாபன அமைப்பிற்கு

குட்டுரை இணைப்பு:

மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை சம்பளம் கொடுக்கும் முறை மாதம் ஒரு முறையாக மாற்றப்பட வேண்டும் என்றும், சம்பளம் தொழிலாளியின் கையில் நேரடியாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறிய ஒரு அரசாங்கக் கொமிஷனின் சிபாரிசு குறித்து 1908-ம் ஆண்டு தோட்டத்துறைமார் சம்மேளனக் கூட்டத்தில் நடந்த சம்பாஸ்னிகளின் தொகுப்பு இது. தொழிலாளிகள் — துரைமார்களின் அறிக்கையில் கூனி (Cooly) என அழைக்கப்படுகிறார்கள் — அவர்களது பிரச்சனைகள் எவ்வாறு அனுகப்பட்டன என்பதற்கு இவை உதாரணமாக இருக்கும். ★★

தோட்டத் துரைமார் சம்மேளனத் தலைவர்:

‘மாதாந்தரீதியாகச் சம்பளம் கலிகளின் கைகளில் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற சிபாரிசு துரைமார் சமூகத்திற்கு சில பிரச்சனைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. உதாரணமாக சம்பளம் போடும் மேசைக்குப் பக்கத்தில் இருந்து கடனை கலியிடமிருந்து வகுவிக்க கங்காணியை அனுமதிப்பதற்கு உரிமை உண்டா? போன்ற பிரச்சனைகள்.

வெள்ளன்ட (துரை):

கலியின் அனுமதியுடன் சம்பளம் போடும் போதே கங்காணிக்காக சில ரூபாய்களை ஒதுக்கிவிடலாம். சம்பளம் போடும் இடத்திலேயே இதைச் செய்யாமல் யைன் களில் இதைச் செய்யவிடதால் பிரச்சனைகள் வரும். நான் மாத்தளையில் இருக்கும் போது இந்த முறை திருப்திகரமாக இருந்தது. இப்போது அப்புத்தளையில் நான் இதனையே பின்பற்றி வருகிறேன்

A. H தோமஸ் (துரை):

தோட்டத்தின் சொத்தக்காரனாகவும் துரைமாகவும் இருக்கின்ற நான் எனது கலிக்கு முப்பது நாளைக்குள் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும் என ஏன் சட்டத்தால் நிரப்பந்திக்கப்பட வேண்டும். துரைக்கு இப்படி நிரப்பந்தம் இருக்கின்றது என தெரிய வந்தால் கலி என்ன நினைப்பான்? கனவான்களோ! யாராவது மாதாந்தம் கொடுப்பதானால் கொடுக்கட்டும். ஆனால் நான் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை கொடுக்க விரும்பினால் எனக்கு அந்த உரிமை இருக்க வேண்டும். கடன்களுக்காக ஒரு மாத சம்பளத்தை எடுத்துக் கொண்டு மீடியைக் கொடுப்பது கலிக்குச் சம்மதமே.

பன்பார் (துரை):

‘ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட தீநத்தில் சம்பளம் போட நிரப்பந்திக்கப்பட்டிருப்பதை மறந்துவிட்டாரோ?’

தோமஸ் :

‘அப்படியானால் சட்டத்தில் கலிக்கு நிவாரணம் இருக்கின்றது. எனது தேவைகளுக்கு அங்கு இடமில்லை.

இதுவே முன்னேடியாகும். ஆனால் தொழிலாளர்கள் மத்தியிலோ — அவர்கள் வந்து ஒரு நூற்றுண்டிற்கும் பின்பே 1931-ம் ஆண்டு களை அடுத்தே ஸ்தாபன முயற்சி களின் ஆரம்பங்களைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

இந்தக் கட்டத்தின் ஆரம்பத் தோடு மலையக மக்களின் வரலாற்றேரும், சமூக உருவாக்கத் தோடும் தொடர்புடைய பல முக்கிய அமசங்கள் நோக்கப்பட வேண்டிய — வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியத்தை நாடு நிற்கின்றன.

(தொடர்ந்து வரும்)

தேசிய சிறுபான்மை இனப் பிரச்சனைகள் குறித்து....

சென்ற இதழில் வெளியாகிய தேசியங்கள் தேசிய சிறுபான்மை இனங்கள் குறித்த மார்க்கியக்கண்ணேட்டம் என்ற எனது கட்டுரை குறித்த பலரின் அபிப்பிராயங்கள், கடிதங்கள் என்பன இத்துறையிலான புதிய ஆர்வத்தைக் காட்டுகின்ற அதே சமயத் தில் சில புதிய சந்தேகங்களுக்கும் இவை வழிவகுத்து என்ன தடிமாக காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

வெளின், ஸ்டாவின் இருவரினதும் கருத்துக்களில் இருந்து பெறவேண்டிய முக்கிய அமசம் இந்நோக்கில் உள்ள இயக்கவியல் தன்மையும் கண்ணேட்டமுமாகும். ஏற்கனவே எடுத்த, எடுக்க நிரப்பந்திக்கப்பட்ட முடிவு கருக்கு, நிலைப்பாடுகளுக்கு ஆதாரம் தேடுகின்ற போக்கிற்கும், இயக்கவியல் போக்கிற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. முன்னதுபூர்வநிதிகளை கிடையானது, பின்னால் சிறுபான்மையில் வெளின் போன்றேர் எடுத்த கண்ணேட்டம் சார்ந்ததாகும். முற்போக்கு அணிகளில் மூடுகிறிச்சுரிகியிலாக்குவியத்தைப்போன்ற மீண்டும் அதன் ஸ்தாபனத்தில் நிலைத்துதலே இப்பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையிலும் தற்கொலைத் திட்டத்தைக் காணவுகிறார்களே (அதிர்ப்புகளை

ஸ்டார்ச்சான் (துரை) :

க'ரை இஃபைபிள் ஜூபிளி

'என்னைப் பொறுத்தவரையில் நமது நல்ல நண்பனுத் இருக்கின்ற கங்காணியைத் தவிக்க விட்டுவிடமாட்டோம் 'என்றே நினைக்கின்றேன். குலிகஞ்சுகு நேரடியாகச் சம்பளத்தைக் கொடுத்தால் முதலில் நமது கடனை மாத்திரமல்ல கங்காணி தனது கடனை வகுவிக்கும் சந்தர்ப்பத்தையும் இல்லாமல் செய்கின்றோம் என்றே நினைக்கின்றேன்.'

ரோசலின் (துரை) :

'இதனை இப்படியும் பார்க்கலாம். குவியின் சம்மதத்துடன் கங்காணியிடமே கொடுக்கலாம். குவி மறுக்கப் போவதில்லை.'

சோ (துரை) :

*சரியான ஆணியைத்தான் உச்சந்தலையில் ரோசலின் அடிக்கின்றார். அதாவது கூவி யின் சம்மதத்தோடு கங்காணியின் கையில் குவியின் சார்பில் நீங்கள் சம்பளத்தைக் கொடுக்கலாம். அப்படித்தானே?' (கோஷம்)

[ஆனால் இதன் பின்பு தொழிலாளர் தங்கள் கையிலேயே சம்பளம் வாங்கினாலும் வாங்கிய கையுடனே அங்கே நிற்கின்ற கங்காணியின் பையில் முழுச் சம்பளத்தையும் போட வேண்டி இருந்தது. நீண்டகாலமாக வேண்டியவற்றை எடுத்ததன் பின்னர் கங்காணி இரண்டாவது தடவையாக சம்பளம் கொடுப்பார்.]

★☆

நம்ம தலைவர்

(மலையக கும்மிப் பாடல்)

வெள்ளை வேஷ்டி வெளுத்துடுத்தி — நல்ல
வெள்ளி அருணைவ மேல் போடு
வீசி நடப்பாராம் நம்ம தலைவர்
வெள்ளி அருண நெரு நெருங்க

(தன்னுணை தழுவியாற் தன்னுணை)
நாயவி ஸ்தாப்பா ப்யாலைக்குலி

சாய வேஷ்டி வெளுத்துடுத்தி — நல்ல
தங்க அருணைவ மேல் பேழு உல்லைய ராமை
சாஞ்சி நடப்பாராம் நம்ம தழுவியாற்றும் நாயபு
தங்க அருண நெரு நெருங்க

தூங்பி ஸ்தாவிழ ராமைக்கு
(தன்னுணை தாகினம், அன்னை தாகினம், சிதைன்னுணை
தாகினம் தன்னுணை)

தொகுப்புமாவை ஸ்ரீம் வாஸி. தொகுப்புமை

அவரைக்

கண்டாஸ்!!

(ஒத்து) நோலாஹம்
க்குடி விடுவதைப்பற்றி என்ற முகவையைக் குடியிருப்பதை
ஏன் சொல்ல விரும்புகிறேன் என்று கூறுவதை விடுவதை
ஏன் சொல்ல விரும்புகிறேன் என்று கூறுவதை
ஏன் சொல்ல விரும்புகிறேன் என்று கூறுவதை

காந்தாற்ற காளி கோவில்
கடைசிச் சடங்கிரவு

— சாருமதி

கூடு, காலையில் சீவிக்குட்டக் காலையில் காய்கிட
க்கிழவைக் கூட்டுப் போல் காலைக்குட்டக் காலையில் காய்கிட

வெள்ளாப்பு விழ முன்ன

வெட்டாரி இருஞ்கு

மாராப்புச் சுமையோடு சூப்புப்பு மாராப்புச் சுமையோடு சூப்புப்பு
மன்யார்த்த கண்ணேடு மாராப்பு மாராப்பு மாராப்பு மாராப்பு

நாயரன்டு குரலெடுக்க
ஆடுதுறை போற மக்கான்

ஆலக்கோ பெரிய மச்சான்!

போறவழி புறகு நின்டு வெய்வை
பேசிறன் என்டு சொல்லி

கோயம் கொண்டு ஏசாமல்
கொஞ்சம் நின்டு கேளு மக்கான்

நீயடிக்கும் கல்லுக்கு
நெத்தியைப் பாத்தாப் போல

பூவரச மரத்தின் கீழ்
புடவை அடிக்கின்ற

நேசுதுரை அம்மான் பெத்த
நாகமனி மக்கான் நின்டால்

தான் வரச் சொன்னதாக
நீ ஒருக்காச் சொல்லு மக்கான்.

க்குடி விடுவதைக்கு விரும்பு
— நோலாஹம் கூடு கூடு கூடு
க்குடி விடுவதைக்கு விரும்பு
ஏன் காலையில் காலையில் காலை
க்குடி விடுவதைக்கு விரும்பு
ஏன் காலையில் காலையில் காலை

காந்தாற்ற காளி கோவில்

கடைசிச் சடங்கிரவு

ஆக்களிஸ்லா நேரம் பாத்து

அவர் வந்து போனதில்

அப்பனுக்குக் கொஞ்சம்
ஆத்திரந்தான் எண்டாலும்

அம்கமயோமாம் அவரையொருக்கா
அவசரமாய் வரச் சொல்லிடுகா!

முத்தத்துப் புளி மாவில்
முத்திப் பழுத்த மாங்காய்க்கு

வெளவால்கள் விழுகையிலே
வந்து அவர் பேசினப்போ

வாசவில் நின்ற தென்னை
வட்டுவாய் வெடித்து

வாகன பாளை தள்ளி
நிக்குதாம் எண்டு மட்டும்

நீ அவரைக் கண்டால்
நினைப்பூட்டிச் சொல்லிடுகா!

வாற பூரணக்குள்ள
வந்து அவர் அப்பனிட்ட

பேசிப் பெண் கேட்டு
பிரச்சனையைத் தீராட்டி

எட்டுச் சோகிறுண்டு
இருக்குதாம் எண்டு மட்டும்

நீ அவரைக் கண்டால்
நினைப்பூட்டிச் சொல்லிடுகா!

கார்கந்த
காவியங்கள்

சார்துரைன்

புதுவென் —

மூலம்: ஜீன் மொலன்கா

மொழிபெயர்ப்பு: எஸ். எஸ்.

'இருண்ட கண்டம்' என அழைக்கப்படும் ஆபிரிக்கா, 20-ஆம் நூற்றுண்டின் மத்திய பகுதியை அடேத்துத் தேடிய இன விடுதலைப் போராட்டங்களால் ஜீவிதமுற்றது. அந்த ஜீவிதத்தின் ஒளிற்கீற்று களாக எழுற்சி இலக்கியங்கள் மலர்ந்தன. 1907-ம் ஆண்டு கொங்கோவில் பிறந்த ஜீன் மொலன்கா, ஆபிரிக்க நாவலாசிரியர்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவர். இவரது நாவல்கள் பெரும்பாலும் மில னெரிமானின் இன ஆதிக்கக் கொள்கையையும், மதத்தின் பெயரால் ஆபிரிக்காவில் நடத்தப்பட்ட அடக்கு முறைகளையும் சாடுபவனவாக அமைகின்றன.

பாதர் ஹெக்ஸ் இம்முறை தமது கருணையிக்க விஜயத்தை மேற்கொண்டபோது, இதற்கு முன்னர் தம்மால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட இளைஞரின் சிந்தனை வளர்ச்சி குறித்து அறிய ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். ஆனால் இந்த இளம் ஆசிரியனின் தர்க்காரியர் யான அறிவும், மதத்திய ஆபிரிக்க அநாகரீக வாசிகளிடையே நம்பிக்கையைப் பரப்பும் கத்தோலிக்க யிலனரியின் நடவடிக்கை குறித்த அவனின் கேள்விகளும் பாதருக்கு எரிச்சலையே ஊட்டின. இவை குறித்து மாம்பேக்கேயின் தீர்ப்புக்கள் பாதருக்கு அவமானமாயிருந்தன. அவனேடு எந்தவிதமான பேச்சுவாரத்தையும் வைத்துக் கொள்ள மறுத்தோடு ஆதார மில்லாமலே மோசமான நாஸ்தி கள் என்றும் குற்றம் சாட்டினார்.

'நீங்கள் நிச்சயமாகத் தவறாக புரிந்து கொண்டார்கள்

பிதாவே,* வழக்கையாக விமர்சிக்கும் பாதிரியாரிடமிருந்து இப்போது சீரிவரும் பேச்சுக்களைக் கேட்கும்போது ஏற்படும் மகிழ்ச்சி தொனிக்க மறுத்துரைத்தான். சந்தேகத்திற்கிடமின்றி என்னைத் தவருகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். நான் ஒரு நால்த்திகள் இல்லை என எல்லா வழிகளிலும் என்னால் நிறுவ முடியும் பிதாவானவரே என்னுள் ஏற்படும் சலனமெல்லாம் — இவ்வாறு சலனமடைய எனக்கு உரிமை இருக்கிறது — எந்தக் கடவுளை, உங்களுடையதா அல்லது என்னுடையதா நம்புவது என்பதே. இந்த விடையத்தில் நாம் ஒருவரை ஒருவர் இறுதியாகப் புரிந்து கொள்வது அவசியம். ஏனெனில் நம்மால் ஒத்துப்போக முடியாத சங்கதிகள் நிறையவே இருக்கின்றன. உங்களுக்குச் சம்மதமாயின் பத்துக் கட்டளைகளை எடுத்துக் கொள்வோம், நான்

நினைப்பது சரியானால் பத்துக் கட்டளைகளில் முதலாவது போதனையில் கடவுளானவர் தம் மையே விசுவாசிக்கும்படியும் சொருபங்களையும், பலியிடுதலையும் அசுவாசிக்குமாறும் உயிர்களுக்கு ஆணையிடுகின்றார். ஆனால் நான் போன எல்லாத் தேவாலயங்களிலும் மனிதனின் கைபட்டு உருவாகிய சொருபங்களையும், சித்திரங்களையும் அவற்றின் முன் சாஷ்டாங்க மிட்டுப் புலவரித்துப் போகின்ற மனிதர்களையுமே கண்டேன். புனித ஸ்தானங்களிலேயே ஆயிரக்கணக்கில் மண்டியிட்ட மக்களின் தீபாரதனைகளையும், முடவர்களையும், குருடர்களையும் அதீத சக்தியால் தேவனுள்ளன காப்பாற்றுவான் என்ற நம்பிக்கையில் ஆழ்ந்து போன பக்தகோர்களையும் கானமுடிவதில்லையா? ஆனால் எங்கள் புராதன மதத்தில் இருந்து கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மதமாற்றம் செய்கிறபோது என்ன நடக்கிறது? எங்கே

கவின் புனித சொருபங்கள் எனிக் கப்படுகின்றன. புராதன தெய் வங்கள் நிந்திக்கப்படுகின்றன. கடவுளானவர் ஒருவரை ஒருவர் நேசியுங்கள் என்று கறினார். ஆனால் பொம் டெநாரே, கூபவிலி, லைபோஸ்ட்விலி இந்த இடங்களுக்கூடாக நான் போன்போதெல்லாம் கருப்புறிந்தப் பாதிரிகள் எல்லாம் தனித்துத் தங்கள் முதாதை களோடு இருப்பதைப் பார்த்தேன். வெள்ளைக்காரப் பாதிரிகளுடன் சேர்ந்து உணவுருந்தக் கூட இவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. சர்ச்சக்களால் நடத்தப்படும் பள்ளிகளில் வெள்ளைக்காரப் பின்னொக்களும், கருப்பர்களின் பின்னொக்களும் தனித்தனியே பாகுபடுத்தப்படுகிறார்கள். வெள்ளைக்காரப் பாதிரிகளைக் கருப்பர்களிடையே உருவாக்கிப் போவி அந்தஸ்தை உடைய ஒரு வகுப்பினரை இவர்கள் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள், நேசத்தையும் இரக்கத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்ட கிறிஸ்தவ சமயம் தண்டணைகளாலும் சவுக்கடி மூலமாகவும் பரப்பப்படுகிறது. ஆட்கடத்தல்கள் குடும்பத்தில் பின்வையும், ஆயிரமாயிரக் குடும்பங்கள் வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் விஷத் துளிகளையுமே விட்டுச் செல்கிறது.

‘இளம் மாதர்களும், பெண்களும் பெற்றேரிடமிருந்தும், கணவன்மாரிடமிருந்தும் பலவந்தமாகப் பிரிக்கப்பட்டுக் கண்ணியால்த்திரி மடங்களிலே அடைக்கப்படுவதை என்கணக்காலேயே நான் பார்த்திருக்கிறேன். கல்வி வளர்ச்சிக்காகவும், ஆதம் மீட்சிக்காகவும் என்று பெற்றேரிடம் இருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான இளம் ஆண் பெண் பின்னொத்தானில் வயல் உழவும், பழ மரங்கள் நடவும், நிலக்கடலைதொண்டவும், கிழங்கு வகைகளைப்பராமரிக்கவும் என வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டிருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்த உணவுப் பதாரித்தங்களில் ஒன்றைத்தானும் தொடர அவர்களுக்கு உரிமை இல்லை, இது மத்தினபோர்வையில் உற்பத்தியாளருக்கு ஊதியமற்ற உழைப்பை வழங்குவதாகாதா? கிறிஸ்தவத்துக்குள் வேயே சாதாரண மக்களுக்கும்

மற்றவர்களுக்கும். பாதிரிகளுக்கு மெனப் பாரபடசங்கள் ஏன்? ஆனால் எங்களின் எல்லாப் புராதனக் குடியிருப்பின் தெய்வ வழி பாடுகளில் எது சாதாரண மக்களுக்கு தடை செய்யப்பட்டுள்ளதோ. எது நீதியோ அது வேமதகுருவிற்கும் சமுகத்தின் தலைவனுக்கும் தீட்டும் நீதியுமாகும்.’

‘இவையெல்லாம் என்மனில் தோன்றி மோதுகிற போது யார் சரி என்ற கேள்வி என்னுள்ளமும்புவது தவறாக குறுவானவரோ? குறுவானவர்களின் புனிதத்தைக்கண்மூடித்தனமாக ஏற்றுக்கொள்ளுமுன்னர் ஒரு விநாடி நிதானித்து அதை மனதில் நிச்சயப்படுத்திக்கொள்வது தவறாகுமா? நாங்கள் மதத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யவில்லை. மதம் சமுகத்திற்குத் தேவையா இல்லையா என்பது வேறு விட்டியம்? ஆனால் ஆதிவாசிகளாக அழைக்கப்படுகிற, சிறிதே விழிப்படைந்திருக்கிற இம் மக்களின் மீதான வஞ்சகத்திற்கும், தங்களுடைய தேவைக்கும் கவைக்கும் ஏற்ப சமுகத்தை மாற்றும் ஒரு சிலரின் மகிழ்ச்சிக்கும் நாங்காரனைக் கர்த்தாக்கான ஆகிவிடுவோமோ என்றே அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது.’

‘நிறுத்தப்பனே, உன்னைத் தொடரவிட்டால் தெய்வ நித்தனைக்கு உடந்தையாகிய பாவும் என்னையும் வந்து சேரும். உனது பேச்சில் தொனிப்ப தெல்லாம் பெருமையும் சாமர்த்தியமும் ஆனால் அது தீய ஆயிரின் சாமரத்தியாகப் படுகிறது. என்னிடம் இருந்து நீ பெற்ற உபதேசங்கள் யாவும் நாசமாகிப்போன கவலையே எனக்கு ஏற்படுகிறது. சாததானின் புத்தி உன்னில் ஒரு புதிய மனிதனை உருவாக்கி இருக்கிறது. மொத்தத்தில் நீ சடவை நம்பவில்லை அப்படித்தானே?’

‘ஓ! எவ்வளவு மோசமாக என்னைப் புறிந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள் பிதாவானவரே. இது உங்கள் மொழியில் எனக்குத் தெளிவாக விளங்க முடியாமையின்காரணமாக இருக்கலாம். உங்கள் சம்மதத்துடன் எனது பாட்டை

யான விக்குபாவில் பேச அனுமதியுங்கள்’.

‘அந்தக் கவலை உனக்கு வேண்டாம். நீ ஒரு சிறிய சாததான கிப் போன்றை என்னால் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகிறது. நீ பிரஞ்சில் பேசுவதோ விக்குபாவில் பேசுவதோ ஒன்றையும் மாற்றி விடப் போவதில்லை.’

‘நான் நினைப்பதை சொல்லவிடுகின்கள். நான் நினைப்பதையும் என்னுள்ள எழுகின்ற எண்ணங்களையும் கூறுவிட்டால் நீங்கள் எங்க்கு அளித்த கல்வியால் பயனில்லை என்று ஆகிவிடும், நான் திரும்பவும் கூறுகிறேன் கடவுள் அல்ல நான் வீவாதிக்க முனைகின்ற விடயம். அவனை அனுகுவது எப்படி என்பதற்கு நீங்கள் அளிக்கும் விளக்கம் குறித்தே நான் பேச முனைகின்றேன். தான் கடவுளை நம்பவில்லை என எப்போதும் கூறவில்லை எனபதை நீங்களே ஒப்புக்கொள்ளுவீர்கள். எல்லாவற்றையும் விட நான் ஓர் ஆயிரிக்கண்ணபதில் நிறைய விடயங்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. இப்பிரபஞ்சம் தழுவிய இதனை ஆருகிற அமானுஷ்ய சக்தியில் எங்கும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. காட்சிக்குப் புலப்பட்டும், சூட்சகமாகவும் இருக்கின்ற சக்திகளை நம்புவதைப் போலவே சக மனிதர்க்களுக்கிடையிலான சகோதரத்தையும் நம்புகின்றேன். இந்த யெளவன் பிரபஞ்சத்தில் பிரமாண்டமாயும் புனிதமாயும், கம்பீரத்துடனும் இருக்கின்ற சகலதையும் நான் விரும்புகிறேன். காற்றில், நீரில், அக்கினியில், பிரபஞ்சங்களிலெல்லாம் ஊடுருவி நிற்கும் ஆன்மாவை நான் நேசிக்கிறேன். எனவேதான் வாழ்க்கையின் அடிநிலையில் மிதிபட்டு நிற்கின்ற என்ன இன மக்களுக்கு இதைவிடவும் சிறந்த ஒரு உலகையே நான் சிலாசிக்கின்றேன்.’

‘இவற்றைப் பிரதிப விக்கிரமாகவும் கடவுளில் எனக்கு நஷ்டிக்கீட்டையில்லை இருக்கிறது. இந்தத்தெய்விக்கும் சாதத்தீழூராஜத்தெய்விக்கும் நான் விஜிதத் தீண்டிக்கீட்டையில் விவரங்களாலும் மனிதர்களாலும் அனுமதிக்கொள்ளப்படுகிறது.

அனுகூக் கூடியவருக அவன் இருக்கின்றன. தான் பச்சை நிறமாக இருக்கின்ற காரணத்தால் ஊதாவர்ணத்தைப் புறக்கணி கூடாத இறைவன் இவன். அவனுடைய கதவுகள் யாருக்காவதும் அடைக்கப்படுவதில்லை. மறுதலிக்கப்பட்ட வறிய மக்கள் இக் காதனைத் திறக்கத் தங்கத் திறவுகோல்களை தேடித் திரியவும் வேண்டியதில்லை. உன்மை தந்தையே. உன்மையாகவே நான் கடவுளை நஷ்டிக்கிறேன். ஆனால் என் ஆங்மாவின் சக்தி யையும், நிர்ந்தரத்தையும் பிரதிபலிக்கின்ற ஒருவனில், முழு உலகிற்கும் நேர்மையான ஒருவனில், ஒரு தந்தையைப் போன்று வர்ண பேஞ்சுகள் இன்றி தன் குழந்தைகளை அரவணைத்து நிற்கும் அவனில் வெறும் கதிரியக்க விபத்தான் நிறவேறுபாடுகளில் தன் அவதாரங்களை வெளிப்படுத்தாத அவனில், நான் என்கடவுளைக் காணகிறேன். தந்தையான வரதந்தையானவர் ஹெக்ஸே, உங்கள் கடவுள் இவை யாவற்றையும் பிரதிபலிக்கின்றாரா?

'இது போதும், இங்கிருந்து வெளியேறு சாத்தானே: உன்னேடு'

பேசவோ, உன்னை பார்க்கவோ இந்தக் கஸத்திற்கு மேல் என்னுல் முடியாது ஒ... கடவுளே! தேவரலயத்திற்கு உனது நன்றியை திருப்பிச் செலுத்து கிற முறை இதுதானு? தீவீர நாள்திகனைய், நிரந்தரமற்றவரும், தேவணையும் அவரின் சேவகர்களையும் மதியாத நெஞ்சமுத்தக்கார கம்யூனிஸ்ட் டாய்... கடவுளே எப்பேரப்பட்ட நன்றிக் கடன் இது?'

'தந்தையே கவனமாகக் கேளுங்கள். நீங்கள் ஒரு மோசயான தவறைச் செய்யும் தறுவாயில் இருக்கிறீர்கள். எனது ஆங்மாவின் உன்மையான மீட்சிக்காக வேண்டி நிற்கும் வேளையில் என்னை வெளியே துரத்துகிறீர்கள். உங்கள் ஸ்தானத்தில் எங்களின் நாட்டைச் சேர்ந்த மதகுரு இவ்வாறு செய்யமாட்டார் என நான் சத்தியம் செய்வேன். உங்களைப் போலவே சாகுவதமான ஒரே தேவனிடம் இருந்தே அவரும் தனது தெய்வீகத்தைப் பெறுகிறோ. ஆனால் அவரது சமயத்தில் மறைப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. உங்கள் ஸ்தானத்தில் அவர் இருந்தால் தீவீர நாள்திகைகளுக்கும், பகுத்தறிவின் கேள்விகளுக்கும் உட்படுத்துவது அவருக்குப் பொறுக்காது. அது நால்திகைத்துக்கும், கம்யூனிசத்திற்கும், தெய்வ நிற்தனைக்கும் சமமான பாவமாகும். ஆமென். ★

திருப்பாரோயானால் இந்தேரம் என்னை அவர் வென்றெடுத்திருப்பார். கவனமாக இருங்கள் தந்தையே. உங்கள் உபதேசங்களுக்கு எதிராகவே நீங்கள் செயல்படுகின்றீர்கள். உங்கள் தேவாலயத்தையோ தேவணையோ நான் அவமதிக்கவில்லை. இவ்வை இல்லை தந்தையே. அவரின் பெருமையை கம்பீரமிக்க தூப்பமையைப் பாதுகாக்கவே முற்படுகிறேன்.'

'போதும் நான் உனக்குக் கூறுகிறேன், இங்கிருந்து போய்விடு சாத்தானை புத்திரனே'

நம்முடைய நல்ல தந்தையான ஹெக்ஸை யாரும் மாற்ற முடியாது. எந்தவித நியாயமுமின்றித் தல்ளைப் பலாத்தாரமாக நிலை நிறுத்தி நிற்கிற கோட்பாட்டை, காரணங்களுக்கும், பகுத்தறிவின் கேள்விகளுக்கும் உட்படுத்துவது அவருக்குப் பொறுக்காது. அது நால்திகைத்துக்கும், கம்யூனிசத்திற்கும், தெய்வ நிற்தனைக்கும் சமமான பாவமாகும். ஆமென். ★

தீர்த்தக்கரை அறிமுக விமர்சன ஈடுபந்துகள்

கொழும்பு:

தலைமை: கலாநிதி பாலகுந்தரம்

விமர்சனம்: கலாநிதி சண்முகரத்தினம்

நெல்லை க. பேரன்

அ. யேசுராசா

கருத்துரை: இளங்கிரேன்

கே. விழுயன்

பதிலுரை: எல். சாந்திகுமார்

மட்டக்களப்பு:

தலைமை: ரி. பாக்கினநாயகம்

விமர்சகர்கள்: கவிஞர் திமிலைத்துமிலன்

ஜனுப் ஏ. எஸ். வகாப்

திரு. அன்புமணி

திரு. எஸ். பொன்னுத்துரை

நன்றியுரை:

பதிலுரை:

கல்முனை:

தலைமை:

கருத்துரை:

பதிலுரை:

நன்றியுரை:

(எற்பாடு கீற்று இலக்கிய வட்டம்)

தீர்த்தக்கரை விமர்சன விழாக்களில் பேச்சாளர்களுடன் சபையோர்களும் ஆர்வமுடன் கலந்து கொண்டனர். தீர்த்தக்கரை குறித்தும், பொதுவாகத் தமிழ், ஈழத்து இலக்கியங்கள் குறித்தும் ஆரோக்கியமிக்க கருத்துப் பள்மாற்றங்களுக்கு இக் கூட்டங்கள் வழிவகுத்தன. இக் கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்த நண்பர்களுக்கு எமது நன்றி.

— ஆசிரியர்

கோணதுவரவும் மாட்சியை நங்கிய மன்னரும்

மூலம்: E. E. ஓபெங்க

தமிழில்: எல். எஸ்.

E. E. ஓபெங்க கயானுவில் பிறந்தவர். தமது படைப்பான் 'பதினெட்டு பே பெங்ககள்' மூலம் ஆபிரிக்க இலக்கிய உலகின் முதன் நாவலீஸ் படைத்தவர் எனக் கருதப்படுகின்றவர். இங்கு பிரசரமாகும் இப்படைப்பு, தமக்கே உரிய சமூக அமைப்புக்களுடன் வாழ்ந்த ஆபிரிக்க மக்களிடம், ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் சட்டதிட்டங்கள் ஏற்படுத்திய சூழப் பங்களை, பிரச்சனைகளை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

'என்ன நேர்த்தியான பல வரிசையடியம்மா உனக்கு வாய்த் திருக்கிறது. ஜோவிக்கிருஷ் போ' படகோட்டி கோணதுவாவின் வசீ கரிப்பில் மயங்கியே போய் விட்டான்,

'படகுக்காக நீ ஒன்றும் காச தரவேண்டாம் உனது சிரிப்பே போதும்'

படகுக்காரனின் இந்த உபசரிப்பை தலையை சுற்றே சாய்த்து அனுசரித்தவாரே, கொடுக்க எடுத்த காசை தலையில் கட்டியிருந்த துணியில் முடிந்து கொண்ட கோணதுவா நன்றியுடன் அவனைப்பார்த்து எழிலாகச் சிரித்தாள்.

படகில் ஆட்களை ஏற்றி சாமான்களையும் ஒழுங்கு செய்வதற் கிடையில் மழை பிடித்துவிட்டது, படகு அக்கரையை அடைவதற்குள் அனைவரும் தெப்பமாக நீண்டு விட்டார்கள். கோணதுவாவோ காய்ச்சல் வந்தவன் போல் நடுங்க ஆரம்பித்து விட்டாள். குளிரால் விறைத்து விட்டிருந்த பிரயாணி கள் கரையை அடையப் போட்ட போட்டியில் ஒருவன் கோணதுவாவின் தோல் பையை தட்டிவிட நேர்ந்தது. சம்பவத்தைப்பார்த்து

கொண்டிருந்த சிறுவன் ஆளைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டான். தட்டிவிட்டவன் விஷயத்தை ஒப்புக் கொண்டதோடு இது தற்செயலாகவே நடந்தது என சாதித்தான். படகுக் காரணே, தோல் பையில் பெறுமதியான பொருட்கள் இல்லாத பட்சத்தில் அதைத் தேட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றும், அது விழுக் காரணமாக இருந்தவனே புதிதாக ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்து விடலாம் என்றும் யோசனை சொன்னான். கோணதுவா இடைமறித்து தான் ஒருவழக்கு சம்பந்தமாக செல்வதாக ஏதும் அதற்கான செலவுக்கான நூற்றி ஐம்பது பவன்களை அதில் வைத்திருந்ததாகவும் கூறினான். இதைக் கேட்டதும் அதைத் தேடி எடுத்துக் கொடுக்கப் பலர் ஆற்றில் குதித்துத் தேடிய போதும் பலனில் லாமல் போய்விட்டது.

நேரமோ இருட்டிக் கொண்டு வந்தது. கூடியிருந்தவர் மெல்ல கலையைத் தொடங்கினார்கள். கோணதுவா ஒரேயடியாக மனமுடைந்து போய்விட்டாள். கீழே விழுந்து அழத் தொடங்கிய அவளை யாராலும் தேற்ற முடியவில்லை.

விடயத்திற்குக் காரணமான வரே இழப்பின் பெறுமதியைக் கேட்டதும் திகைத்துப் போய்விட்டான். தன்னிடமோ கொடுப்பதற்கு, இன்னெருவருக்காகச் சந்தையில் பன்றிக் குட்டிகள் வாங்கக் கொண்டு வந்த பதினாலு இலிங்குகளே இருப்பதாக அவன் கூறிய பின்னர், விடயத்தை பிணக்குத் தீர்ப்பவரிடம் சமரப்பிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவரோ மரபுப்படி இதை முதலில் கெய்பியிடம் முறையிட வேண்டும் எனக் கூறிவிட்டார்.

கொமிசனரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற கோணதுவாவின் கோரிக்கையையும் மீறி விடயம் கெய்பியின் கவனத்திற்கே கொண்டுவரப்பட்டது. இருதரப்பினரின் விடயங்களைக் கேட்ட அவர், வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் தொகை பெரிதாகையால் இது கொமிசனர் சம்பந்தப்பட்டவிடயமாகும் எனக் கூறிவிட்டார். இருந்தாலும் இருதரப்பினரும், சாட்சிகளும் போகுமுன்னர் கோணதுவாவை ஆறுதல் படுத்த வேண்டி சிறிது உள்நாட்டுவைனை அவளுக்கு குட்கக்கூடுத்தார்.

கொமிசனரைப் பார்ப்பதற்கு முன்னர் பொலிஸ் சார்ஜினை தேட வேண்டியதாயிற்று. பொலிஸ் சார் ஜனிடம் இருவரும் தங்கள் முறையிட்டைச் செய்த பின்னர் விஷயம் கொமிசனரின் பார்வைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

அவள் அவ்வளவு பெரிய தொகையை எடுத்துவரக் காரணம் என்ன எனக் கொமிசனர் கேட்டது. தனது முழுக் கதையையும் கூற கோணதுலாவுக்கு வாய்ப்பாக போய்விட்டது. தன்னுடன் எடுத்து வந்த இன்னொரு பயில் இருந்த ஆடுகளின் கால்களை ஆதாரமாகக் காட்டி தனக்குச் சொந்தமான ஆடுகள் சம்பந்தப்பட்ட வழக்கு விடயமாகவேதான் பணத்துடன் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்ததை விளக்கினான். கொமிசனர் கோணதுலா குறித்து அல்லது பிரதேச அதிகாரியிடம் விபரங்கள் கேட்டு எழுதியதோடு அவளது வழக்கு அடுத்த நாள் கோட்டில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்றும் கூறினார். அடுத்த நாள் நீரில் மூழ் கிய தோல்ப்பை விவகாரம் கோட்டில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது, கோணதுலாவின் முறையிட்டைத் தொடர்ந்து, தோல்பையில் இருந்த தொகையை எவ்வாறு கட்டப் போகிறும் என சம்பவத்திற்குக் காரணமான மனிதனைக் கொமிசனர் கேட்டார். அவ்வளவு பெரிய தொகை தோல்பையில் இருந்தது தனக்கு தெரியாதென்றும், என்ன இருப்பினும் இந்தத் தொகையை செலுத்துவது தனக்கு காத்தியப் படாதென்றும், பிரதியீடாக எந்தத் தன்னையையும் ஏற்கத் தயாராக இருப்பதாகவும் அவன் தெரிவித்தான்.

இதைக் கேட்டதும் கோணதுலா பொறுமையை இழந்துவிட்டாள். தோல்பையை தொலைத்தவன் மீதும் கோட்ட மீதும் வசை மாரி மொழிய ஆரம்பித்து விட்டாள். கோட்டுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த பொலிஸ்காரரே மழக்க தொழுத்தில் ‘அமைதி...அமைதி...’ என சத்தமிடவும் விஷயம் மோசமாகியது. கோணதுலா பொலிசின் பக்கம் திரும்பி, தன் இடத்தில் அவன் இருக்க நேர்ந்து அவன்

பணத்தை தொலைக்க நேரிட்டால் இவ்வாறு ‘அமைதி’ என சத்தமிடுவானும் எனக் கேட்டாள். பொலிஸ் காரனுக்கோரோம்பவும் அவமானமாகப் போய்விட்டது. கோட்கலைந்ததும் அவளை அடிக்கப் போவதாகப் பயமுறுத்தியதுடன், நாட்டுவழக்கப்படி ஒரு ஆளை முட்டாளெனக் கூறுவது குற்றமாகும் என்றும் கூறினான்.

‘உனக்கென்ன செவிடா? எப்போது உன்னை முட்டாளெனக் கூறினேன். சரியான நரீயாக இருப்பாய் போவிருக்கிறதே, கோணதுலா திருப்பிச் சாடினான்.

பொலிஸ்காரன் இரும்பவும் தன்னை அவமதித்தது, குறித்துக் கவர்னரிடம் முறையிட்டதும் அவள் மீது குற்றத்தைத் தாக்கல் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. ரெஜிஸ்த்தாராள் திருவாளர் ரிச்சர்ட் ஜோஸ் அவர்கள் கமிசனரிடம் சில நிமிடங்கள் கலந்தாலோசித்த பின்னர் குற்றப் பத்திரிகையை எழுத உட்கார்ந்தார். ‘மன்னர் எதிர் கோணதுலா’ என தலைப்பிட்ட குற்றப் பத்திரிகை பின்வருமாறு அமைந்தது.

‘நீர் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துப் பதின்மூன்றும் ஆண்டு ஜாலைமாதம்’ பதின்நான்காவது தினமான இன்று ஆசியாகாவில். பொலிஸ்காரன் மியூசா பொசன் காவை அவரது கடமை நேரத் தில் அவமதித்துப் பேசியதன் காரணமாக அவரது கடமையில் குறுக்கிட்டதுடன், மாட்சிமை தங்கிய மன்னரின் நீதிமன்றத்தையும் அவமதித்துள்ளீர், நீர் குற்றவாளியா? சுற்றவாளியா?’

‘ஆங்கிலக் கோர்ட்டு நடக்கிற விதமா இது?’ கோணதுலா தனக்கே உரிய வெகுளித்தனமான ஆச்சரியத்துடன் விளினான். ‘ஒரு வழக்கு விசாரிக்கப்படும் முன்னர் எப்படி ஒருவரால் குற்றவாளியா அல்லது சுற்றவாளியா என்பதைக் கூற முடியும்? வழக்கு விசாரணைக்கு வந்தாலும் எப்படி ஒரு வனதனக்கு எதிராகவே குற்றவாளி எனத் தீர்ப்புக் கூறுவான்? இந்தக் கேள்விக்கு என்னால் பதில்

கூற முடியாது எனக் கமிசனரிடம் கூறுங்கள்’

‘கோணதுலா நீ விஷயத்தை மேலும் மோசமாக்குகிறோய். முதலில் நீதிமன்றத்தை அவமதித்தாய். இப்போதோ மாட்சிமை தங்கிய மன்னரின் நீதிபதியையும் சேர்த்து அவமதிக்கிறோய். திருவாளர் ஜோஸ், இவள் மீதான இரண்டாவது குற்றப் பத்திரிகையைத் தயாரித்து உரக்க வாசித்தார்.

‘மன்னர் எதிர் கோணதுலா’

‘நீர், ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்துப்பதின்மூன்றும் ஆண்டு ஜாலைமாதம் பதின்நான்காவது தினமான இன்று ஆசியாகாவில் பிரித்தானிய நீதிமன்றத்தின் மரபிற்கெதிராகவும், மாட்சிமை தங்கிய மன்னரின் நீதிபதியாகிய கமிசனருக்கெதிராகவும் பேசியிருக்கின்றீர். நீர் குற்றவாளியா அல்லது சுற்றவாளியா?’

‘இதே கேள்வியை நூறு முறைக்கேட்டாலும் என்னால் பதில் கூற முடியாது. நான் குற்றவாளி என எனக்குத் தெரிந்தாலும் நானே எண்கு எதிராகத் தீர்ப்பினால்க்க மாட்டேன். மாரூத் நான் சுற்றவாளி எனக் கூறியதும் அதை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப் போவது மில்கை. கவர்னர் உங்களுக்கு சம்பளம் கொடுத்து இங்கு அனுப்பி யிருப்பது வழக்கைவிசாரித்து தீர்ப்பைக் கூறவே. அதற்குப் பதிலாக என்னிடமே தீர்ப்பைக் கேட்காதீர்கள். என்னைப் போன்ற ஒரு அப்பாவிப் பெண்ணை இப்படிக் கேள்விகள் கேட்டு குழப்புவதை விட, நீங்கள் மீண்டும் உங்கள் நாட்டிற்குப் போய் சட்டத்தை சரியாகப் படித்து வருவதே நல்லதாகப் படுகிறது’ வாய்டைத்துப் போன கமிசனர் ‘இவனுக்கு சித்தசுவாதீனமில்லை என்றே கருதுகிறேன்’ என திருவாளர் ஜோனிடம் கூறினார்.

‘நானும் அப்படியே நினைக்கிறேன் ஜோ’

ஒரு கவிதை; புதுக் கவிதை -

அறந்தை நாராயணனின் ‘ஒரு கவிதை புதுக் கவிதை’ அன்றைக்கால இடதுசாரி அரசியல் குறித்த சித்தாந்த, ஸ்தாபன வேறுபாடுகள் என்பவற்றே இவை சார்ந்த சமகாலப் பிரச்சனைகளையும் தொட்டுச் செல்ல முயலுகின்ற ஒரு ஆக்கமாகும். அடுத்த இதழ் குருஷேத்திரத்தில் ‘ஒரு கவிதை புதுக் கவிதை’ விமர்சனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப் படுகிறது. வாசகர் விமர்சகர்களிடமிருந்து இந்நால் குறித்த கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கின்றோம். (ஆ-ர்)

‘விடயம் இப்படி இருக்கும் படசத்தில் இவளை அகாராவில் உள்ள மனநோய் வைத்தியரிடம் அனுப்பி, சித்தப் பிரசை இருப்பின் பைத்தியக்கார விடுதிக்கு அனுப்புவதே சரியானது’

கோணதுலா கையில் விலாங் கிடப்பட்டுஅகாராவிற்கு கொண்டு செல்ல பொலிசாரிடம் ஒப்படைக் கப்பட்டான்.

தோல்பை தொலையக் காரண மானவனே இப்போது கமிழுள்ளை அனுகி தண்டனையை மாற்றுமாறும், தானே அவனுக்காகத் தண்டனையை ஏற்கத் தயாராக இருப்பதாகவும் கூறினான். அவன் ஏத்தனையே கோணதுலாவின் பஞ்சாயில், மின்னிடும் சிரிப்பில், அவனது துணிச்சலில் தன்னை இழந்திருந்தான், கமிசனரிற்கு அவனது பிரேரணையை ஏற்க விருப்பமே. ஆனால் தமது தீர்ப்பிற் கெதிராக இப்போது ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் இருந்தது. அகாராவிற்கு வண்டியில் போகும் வழியில் ஒருவன் பாஜென் நிறைய உள்நாட்டு வை ஞேடு வந்தான். பொலிச்காரனில் ஒரு வன் விலை பேசியதும், பாஜெனையை மற்றவர்கள் காலி செய்தார்கள். ஆனால் பாஜென் சொந்தக்காரன் பணம் கேட்ட போதோ அவனை கீழே உருட்டிவிட்டார்கள். ‘என்ன அநியாயம் இது?’ கோணதுலா சத்தமிட்டாள். ‘வரும் வழியில் செலவுக்காக உங்கள் எஜுமானர்கள் காக தரவில்லையா? மானங்

கேட்ட பிழைப்பாக இருக்கிறதே இதையே வேறு யாரும் செய்தால் நீங்களே வந்து கைது செய்வீர்கள்’

‘சுத்தம் போட்டால் உதை வாங்குவாய்’

எச்சரித்த பொலிச்காரன் வாங்கிக் கட்ட வேண்டியதாயிற்று.

**‘தீர்த்தக்கரை’
சுந்தர விபரம்**

1 வருட சுந்தர (தபாற் செலவு உட்பட) 16 ரூபா
கீழ் வரும் விலாசத்திற்கு
மணிடூர் செய்க.

P. BALENDRAN
55, Cemetery Road
Mahaiyawa
KANDAY

‘என்ன? என்னைத் தொடு வோ! என்னைத் தொட்டால் நெருப்பைத் தொட்டமாதிரித் தான்’

பக்கத்தில் இருந்த பொலிச்காரன் மற்றவளை அமைதியாக இருக்கும்படி கூறினான்.

‘இவள் சுடத் தயாராக இருக்கும் துப்பாக்கியைப் போல இருக்கிறான். கவனமாக இரு. உனக்கு எதிராக குற்றம் சுமத்தி கிறைக்கு அனுப்பி விடுவாள். துணிச்சல்காரி’

முதல் சந்திப்பிலேயே அவள் வசமாகிப்போன படகுக்காரன் அமோக்கா அவர்களைத் தொடர்ந்தே வந்தது நல்லதாகப் போயிற்று. மனநோய் வைத்தியாடிடம் அவனே முழுக் கதையையும் எடுத்துக் கூறினான். கோணதுலாவைப்பரிசீலித்த அவர், பணத்தை இழந்ததால் அவள் கோபமுற்றி குக்கின்றாலே ஒழிய சித்த கவாதீன முற்றிருக்கவில்லை என சிபார்சு செய்தார்.

ஆசியாகாவிற்குத் திரும்பிய பின்னர் கொமிசனர் தாம் குற்றச் சாட்டுக்களை வாபஸ் வாங்குவதாகவும், ஊருக்குத் திரும்பி, ஊர்த் தலைவரிடம் விழுயத்தைச் சொல்லுமாறும் பணித்தார். தனது தொலைந்து போனபணம் குறித்துக் கேட்டபோது தொலைப்பையை தொலைக்கக் காரணமானவன் அவ்வளவு தொகை அதில் இருந்ததை நம்ப மறுக்கின்றான் என்றும் எனவே வழக்கைமீண்டும் கீழ்மட்ட லிசார்ஜை இடத்திற்கே மாற்றி விடுவதாகவும் கூறினார். கோணதுலா இப்படியாக ஆரம்பித்த இடத்திற்கே திரும்ப வேண்டியதாயிற்று

★★

திருந்தம்:

26-ம் பக்கத்தில் கவிதையின் பத்தாவது வரியை

‘உனது வேஷங்களை விடவா’ என திருத்தி வாசிக்கவும்.

ஆ-ர்

*With best wishes
from*

SUNDER AGENCIES

SPECIALIST IN: INDUSTRIAL AND BUILDING HARDWARE

**140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.**

With Best Compliments

from

PENGUINE ENTERPRISES
HOTEL SUPPLIERS
**140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.**

FEB. - MAY 1981

Rs 3/90

With Best Compliments

from

PL. SV. Sevugan Chettiar

TIMBER MERCHANTS

140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.

Phone: 24629